

Empowered lives.
Resilient nations.

บทบาทของรัฐสภาในการนำ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ไปปฏิบัติ

หนังสือคู่มือรัฐสภา

หนังสือคู่มือฉบับภาษาไทยเล่มนี้จัดทำขึ้นโดยความร่วมมือระหว่างรัฐสภาไทย และโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (United Nations Development Programme) ประจำประเทศไทย เนื้อหาที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้เป็นของผู้เขียน และคณะแต่เพียงเท่านั้น มิได้เป็นการแสดงออก ซึ่งความเห็นขององค์การสหประชาชาติ รัฐภาคีอื่นเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ หรือรัฐสภาไทยแต่อย่างใด การทำเพื่อเผยแพร่เป็นวิทยาทานและการเรียนรู้สามารถกระทำได้อย่างอิสระแหล่งที่มา ขอสงวนลิขสิทธิ์กรณีนำไปเผยแพร่หรือที่ เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ทางการค้า

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ให้ความร่วมมือกับประชาชนในทุกระดับทางสังคม เพื่อสร้างประชาชาติที่สามารถรับมือต่อภาวะ วิกฤต รวมทั้งขับเคลื่อนและสร้างความยั่งยืนของการเติบโตที่สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตสำหรับทุกคน โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ตั้งอยู่ในมากกว่า 170 ประเทศและเขตพรมแดน โดยมุ่งเสนอมุมมองอันเป็นสากล และข้อมูลเชิงลึกในบริบทของพื้นที่ เพื่อเสริมพลังแก่ ผู้คนและสร้างประชาชาติที่สามารถรับมือต่อภาวะปัญหาที่หลากหลาย

ลิขสิทธิ์ © โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประจำประเทศไทย พ.ศ. 2563

ISBN: 978-974-680-436-3

พิมพ์ครั้งที่ 1: พ.ศ. 2563

จำนวน: 1,000 เล่ม

ที่ปรึกษา: รัฐสภาไทย

นายเรอโน เมแยร์ ผู้แทนโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประจำประเทศไทย

นางสาวโลวิต้า รามกุทธิ รองผู้แทนโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประจำประเทศไทย

นายวิสุทธิ์ ตันตินันท์ หัวหน้าโครงการส่งเสริมธรรมาภิบาลและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

ผู้แปล: นางสาวพจนรรฎ สุทธิพินิจธรรม

บรรณาธิการและเรียบเรียง: นางสาวอริษา ชัยวิเชียร ผู้ประสานงานโครงการส่งเสริมธรรมาภิบาลและการเปลี่ยนแปลงทางสังคม

พิมพ์ที่: บริษัท สแกนด์-มีเดีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด

จัดพิมพ์โดย:

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประจำประเทศไทย

ชั้น 12 อาคารสหประชาชาติ ถนนราชดำเนินนอก

เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200

โทร: +66(0) 2304-9191

โทรสาร: +66(0) 280-0556

อีเมล: undp.thailand@undp.org

เว็บไซต์: www.th.undp.org

คำนิยม

ในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา โดยเฉพาะเมื่อโลกเข้าสู่ยุคดิจิทัล มนุษย์ได้ใช้ศักยภาพในการสร้างสรรค์พัฒนาโลกไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในทุกมิติ พัฒนาการดังกล่าว ก่อให้เกิดผลกระทบแบบลูกโซ่เป็นวงกว้างทั้งทางตรงและทางอ้อม ทั้งด้านบวกและด้านลบ เช่น ขณะที่โลกได้รับประโยชน์จากความก้าวหน้าด้านการพัฒนาอุตสาหกรรมและความเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่หลายประเทศก็ต้องแก้ไขปัญหามาตามความก้าวหน้านี้ด้วย โดยเฉพาะความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมและความสูญเสียด้านทรัพยากร จึงมีความจำเป็นที่จะต้องหาความสมดุลเพื่อให้เกิดความยั่งยืน ประชาคมระหว่างประเทศได้เล็งเห็นปัญหานี้ จึงเสนอให้มีการเปลี่ยนแนวทางไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนโดยกำหนดให้เป็นวาระสำคัญของสหประชาชาติและประชาคมโลก

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีปัจจัยส่งเสริมที่ดี เช่น มีหลักธรรมทางศาสนาโดยเฉพาะวัฒนธรรมอันมาจากคำสอนและแนวปฏิบัติในทางพระพุทธศาสนาที่สั่งสมมานับเกือบพันปี ซึ่งสร้างเอกลักษณ์เฉพาะของคนไทยและสังคมไทย ที่มีการพึ่งพา และไม่ทอดทิ้งกัน เอกลักษณ์เช่นนี้เห็นได้จากการที่คนไทยมีรอยยิ้ม มีความเอื้ออาทรและมีความผูกพันกันในครอบครัว ซึ่งมีส่วนช่วยในสังคมไทยผ่านวิกฤตเศรษฐกิจมาได้หลายครั้งโดยไม่ก่อให้เกิดวิกฤตทางสังคมตามมา แต่ในอีกด้านหนึ่งสังคมไทย ยังมีจุดอ่อน ยังขาดการมีระเบียบวินัยและการเคารพกฎระเบียบของบ้านเมือง จึงยังมีอุบัติเหตุบนเส้นทางสาธารณะเกิดขึ้นมาก เกิดความสูญเสียมากติดอันดับโลก เรื่องนี้เป็นวาระสำคัญของชาติ จึงต้องมีการรณรงค์สร้างระเบียบวินัยของคนในสังคม

กระนั้นก็ตาม ประเทศไทยยังโชคดีที่ได้รับแนวปฏิบัติที่ขึ้น่าเป็นพิเศษ คือ การที่พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร รัชกาลที่ 9 ทรงเล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาที่ยั่งยืนผ่านแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง พระองค์ทรงสนับสนุนให้ประชาชนไทยมีศักยภาพในการพัฒนาตนเอง ให้สามารถพึ่งพาและช่วยเหลือตนเองได้ ทรงเน้นความสำคัญในการสร้างสมดุลระหว่างประโยชน์ส่วนตนกับส่วนรวม อันจะนำมาซึ่งประโยชน์สุขอย่างยั่งยืนในระยะยาว แนวทางนี้ได้รับการสนับสนุนจากฝ่ายบริหารตลอดมา

สำหรับรัฐสภาไทยในปัจจุบันให้ความสำคัญและการส่งเสริมการพัฒนาสังคมที่มีคุณภาพอย่างยั่งยืน โดยเฉพาะเน้นให้รัฐสภาเป็นแบบอย่างของการสร้างบ้านเมืองให้มีระเบียบวินัย สมาชิกรัฐสภาต้องเป็นแบบอย่างของการเคารพกฎเกณฑ์ของบ้านเมือง นอกจากนี้ รัฐสภาไทยได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนในเวทีการประชุมรัฐสภาระหว่างประเทศมาโดยตลอด เช่น เมื่อรัฐสภาไทยเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมใหญ่สมัชชารัฐสภาอาเซียน ครั้งที่ 40 พ.ศ. 2562 ก็ได้กำหนดหัวข้อหลักในการประชุมคือ “นิติบัญญัติร่วมมือ ร่วมใจ ก้าวไกล เพื่อประชาคมที่ยั่งยืน” ซึ่งได้รับความร่วมมือจากประเทศสมาชิกอย่างยิ่ง

หนังสือคู่มือ เรื่อง “บทบาทรัฐสภาในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ” ของสำนักงานโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับแนวทางการติดตามและขับเคลื่อนของภาครัฐโดยรัฐสภาฉบับนี้ จึงสอดคล้องกับแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่ประเทศไทยได้ดำเนินการมาแล้ว การจัดทำคู่มือเล่มนี้จึงเป็นการกระตุ้นให้สังคมได้รับรู้และตระหนักในความสำคัญของการดำเนินงานฝ่ายนิติบัญญัติคู่ขนานไปกับฝ่ายบริหารในการขับเคลื่อนการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อให้บรรลุผลตามเป้าหมายของประชาคมโลกร่วมกัน

นายชวน หลีกภัย
ประธานรัฐสภา
มีนาคม 2563

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

1 ขจัด
ความยากจน

2 ขจัด
ความหิวโหย

3 มีสุขภาพและ
ความเป็นอยู่ที่ดี

4 มีคุณภาพ
ด้านการศึกษา

5 ความเท่าเทียม
ระหว่างเพศ

6 การมีน้ำสะอาด
และสุขอนามัยที่ดี

7 เข้าถึง
พลังงานสะอาด

8 งานที่มีคุณค่า
และการเติบโต
ทางเศรษฐกิจ

9 ส่งเสริมอุตสาหกรรม
นวัตกรรมและ
โครงสร้างพื้นฐาน

10 ลดความเหลื่อมล้ำ

11 การตั้งถิ่นฐาน
และชุมชน
อย่างยั่งยืน

12 การมีแบบแผน
การผลิตและการ
บริโภคอย่างมี
ความรับผิดชอบ

13 การรับมือ
การเปลี่ยนแปลง
สภาพภูมิอากาศ

14 การใช้ประโยชน์
จากมหาสมุทรและ
ทรัพยากรทางทะเล

15 การใช้ประโยชน์
จากระบบนิเวศ
ทางบก

16 สังคมสงบสุข
และยุติธรรม
สถาบันอันเป็นที่
พึ่งของส่วนรวม

17 ส่งเสริมความร่วมมือ
เพื่อเป้าหมายการ
พัฒนาที่ยั่งยืน

องค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อต่อต้านการทุจริต (GOPAC)

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2545 เป็นต้นมา องค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต (GOPAC) ได้จัดตั้งเครือข่ายสมาชิกรัฐสภาที่มีจุดยืนร่วมกัน โดยมีเป้าหมายที่จะต่อสู้กับการทุจริตที่เกิดขึ้นในระดับประเทศและระดับนานาชาติ ด้วยการร่วมมือกับรัฐสภาจำนวน 57 คณะทั่วโลก องค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริตให้การสนับสนุนองค์ความรู้และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างสมาชิกรัฐสภาในระดับภูมิภาคและระดับโลก อีกทั้ง คณะทำงานในประเทศส่วนใหญ่ยังมอบโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาจากทุกพรรคการเมืองได้มีส่วนร่วมและทำลายกำแพงทางการเมืองเพื่อจัดปัญหาที่สำคัญอย่างการทุจริต อันเป็นปัญหาที่มีผลกระทบอย่างยิ่งต่อการนำไปสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

www.gopacnetwork.org

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP)

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) เป็นหน่วยงานเพื่อการพัฒนาขั้นพื้นฐานของสหประชาชาตินับตั้งแต่ พ.ศ. 2508 เป็นต้นมา นอกจากนี้ โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติยังเป็นผู้ดำเนินโครงการส่งเสริมรัฐสภาที่ใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งทำงานร่วมกับรัฐสภากว่า 60 ประเทศ โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติจัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือรัฐสภาทั้งในระดับประเทศและระดับท้องถิ่น เพื่อบรรลุเป้าหมายตามที่ได้รับมอบอำนาจมาในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ ด้วยการจัดหาความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง การแบ่งปันความรู้ระหว่างประเทศสมาชิกและสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีคุณภาพสูงและสื่อสำหรับถ่ายทอดความรู้

www.undp.org

ธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา (IDB)

ธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา (IDB) เป็นสถาบันทางการเงินระหว่างประเทศที่ก่อตั้งขึ้นใน พ.ศ. 2516 เพื่อสนับสนุนการพัฒนาในประเทศที่มีประชากรนับถือศาสนาอิสลามเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ ธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนามีความแตกต่างจากธนาคารอื่นๆ ในประเภทเดียวกัน เนื่องจากธนาคารดังกล่าวจะมีได้ดำเนินงานในระดับภูมิภาคเท่านั้น แต่ยังคงครอบคลุมประเทศสมาชิกในทวีปยุโรป แอฟริกา ภูมิภาคตะวันออกกลาง และเอเชีย วัตถุประสงค์ของธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนาคือเพื่อ “ส่งเสริมการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางสังคมของประเทศสมาชิกและชุมชนชาวมุสลิม”

www.isdb.org

กิตติกรรมประกาศ

องค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต (GOPAC) โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) และธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา (IDB) ขอขอบคุณผู้เขียนหลักของหนังสือคู่มือรัฐสภาฉบับนี้ ได้แก่ คุณเควิน เดอโวซ์ และคุณคาร์เมน รอดริเกซ คุณเอมิลี ลูโวซ์ ผู้จัดการโครงการ องค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต คุณโอลิเวียร์ ปีแอร์-โลวอกซ์ ผู้เชี่ยวชาญโครงการกระบวนการทางการเมืองแบบมีส่วนร่วม โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ และคุณอับดีฮามิด มาว ผู้เชี่ยวชาญอาวุโสด้านจริยธรรม ธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา เป็นผู้ตรวจแก้และจัดทำหนังสือคู่มือฉบับนี้ คุณจูเลีย สจีวิต และคุณซาลส์ โซเวล เป็นผู้ปรับแก้เนื้อหาครั้งสุดท้ายในนามโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ

ศูนย์กลางของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติสำหรับรัฐอาหรับนั้นมอบบทบาทนำในการส่งเสริมการจัดทำหนังสือคู่มือฉบับนี้ ศูนย์ภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกของโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ สำนักงานกรุงเทพฯ แบ่งปันประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องที่จากภูมิภาคของตน ผ่านงานของคุณโดอานา กิมชี ผู้เชี่ยวชาญระดับโครงการด้านหน้าที่หลักของรัฐบาล

หนังสือคู่มือฉบับนี้จะไม่สำเร็จสมบูรณ์ได้หากไม่ได้รับการช่วยเหลือที่ทรงคุณค่าจาก ดร. กาวิน วูดส์ ประธานคณะกรรมการระดับนานาชาติ ด้านการกำกับดูแลรัฐสภาประจำองค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต คุณอาภาช มหาราช ประธานบริหารและคณะกรรมการบริหารประจำองค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต สมาชิกขององค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต ได้แก่ ดร. เนเซอร์ อัล เซน คุณพอลา เบอร์ตอล คุณจอห์น ไฮด์ คุณโรมี กัวซาน ทากาลี คุณแมรี คิง และฯพณฯ ไอเซ คย เมนซา บอนซู และคุณแพทริก โคลเลียร์ส คุณจอส เดอ ลา เฮย์ คุณอาร์คัน เอล เซบลานี คุณแคลร์ คาบรอล คุณเจสัน กลัก คุณจูเลีย คอทเคน คุณบิลจนา เลเดอนิคัน คุณเมลิสซา ซาลิก-เวิร์ก คุณนาตาเลีย ซาฟี คุณแนนซี ฟาซโฮ คุณนิกา แซเอตี คุณแมตส์ โฮฟ คุณแซนตรา โลเปซ คุณเซบาสเตียน เวาเซล และคุณกอร์ทาร์ เซโรอาลี (โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ) และคุณฌอนโนเอ ลานดรี (Open North)

ท้ายที่สุด สมาชิกที่ปรึกษาของสภาผู้แทนราษฎรแห่งสาธารณรัฐอินโดนีเซียประจำสภาผู้แทนราษฎรโดย ดร. ฟาดลี ซอน รองโฆชก และประธานองค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต และสมาชิกเจ้าหน้าที่รัฐสภา คุณเฮรีโนโย อาดี อางโกโร และคุณเอนดา เรตโนอาชตุตี ได้ให้ความช่วยเหลือที่เป็นประโยชน์ รวมถึงมูลนิธิเวสต์มินสเตอร์เพื่อประชาธิปไตย สมาชิกรัฐสภาและผู้เชี่ยวชาญที่เป็นตัวแทนจาก 12 ประเทศซึ่งเข้าร่วมในการอบรมเชิงปฏิบัติการแบบนำร่อง ระหว่างวันที่ 30 ถึง 31 สิงหาคม พ.ศ. 2559 ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย ได้ร่วมแบ่งปันมุมมองและประสบการณ์

คำนำ

สันติภาพและการพัฒนาที่ยั่งยืนมีความสำคัญต่ออนาคตของโลกและมวลมนุษยชาติเป็นอย่างยิ่ง วิสัยทัศน์นี้ได้รับการกำหนดไว้ในวาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 (วาระ 2573) โดยมีเป้าหมายที่จะขจัดความยากจน สร้างสังคมแห่งสันติภาพ ส่งเสริมความเจริญรุ่งเรืองและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน ขณะเดียวกันยังปกป้องสิ่งแวดล้อมให้แก่ผู้คนในรุ่นปัจจุบันและอนาคต รัฐสมาชิกของสหประชาชาติมีมติเป็นเอกฉันท์ให้รับวาระดังกล่าว ในการประชุมสมัชชาใหญ่ ณ นครนิวยอร์ก เมื่อ พ.ศ. 2558 โดยประเทศสมาชิกจะต้องนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเข้าสู่วาระแห่งชาติและต้องจัดสรรทรัพยากรที่จำเป็นและจัดตั้งความร่วมมือที่จำเป็นกับภาคประชาสังคม รวมทั้งภาคเอกชนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว

สมาชิกรัฐสภาเป็นผู้ที่ได้รับโอกาสและมีความรับผิดชอบตามรัฐธรรมนูญโดยมีบทบาทสำคัญเพื่อสนับสนุนและกำกับดูแลการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ปฏิญญาวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ตระหนักถึง “บทบาทที่สำคัญของรัฐสภาแห่งชาติผ่านการบังคับใช้กฎหมายและการจัดสรรงบประมาณต่างๆ และความรับผิดชอบในการปฏิบัติตามพันธสัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ” สมาชิกรัฐสภาอยู่ในสถานะที่มีลักษณะเฉพาะในการเป็นผู้เชื่อมโยงระหว่างประชาชนกับสถาบันต่างๆ ของรัฐ และในการส่งเสริมและน่านโยบาย รวมถึงกฎหมายที่คำนึงถึงผลประโยชน์ของประชาชนเป็นที่ตั้งมาปฏิบัติ เพื่อให้ทุกคนมั่นใจว่าจะไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง

การนำวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 มาปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จนั้นจำเป็นต้องใช้วิธีการแบบบูรณาการ การร่วมมือกัน และการมีส่วนร่วมผ่านกระบวนการนโยบายแบบมีส่วนร่วม และสถาบันต่างๆ ที่ตอบสนองต่อสถานการณ์ทันต่วงที่มีประสิทธิภาพและมีความรับผิดชอบ การดำเนินการดังกล่าวยังจำเป็นต้องมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในระดับโลกและระดับภูมิภาคระหว่างประเทศต่างๆ เพื่อหาวิธีที่เหมาะสมมาใช้เพื่อการวางแผน การจัดสรรงบประมาณ การลงมือปฏิบัติ การกำกับดูแลความก้าวหน้าเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงการติดตามผลว่าเงินทุนที่ได้รับมานั้นนำไปใช้ในเรื่องใด และในรูปแบบใด เพื่อตรวจสอบไม่ให้เกิดการทุจริต และประเมินผลกระทบของโครงการเหล่านี้ต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มสตรี กลุ่มคนชายขอบ และผู้ด้อยโอกาส

องค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ และธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา จัดทำหนังสือคู่มือฉบับนี้เพื่อให้เป็นแหล่งความรู้ที่ใช้งานได้ เป็นสิ่งที่จะช่วยให้สมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่ของรัฐสภาดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยคู่มือเล่มนี้จะมีรายละเอียดของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 เพื่อให้ผู้อ่านได้ทำความเข้าใจ รวมถึงยังมีรายละเอียดแนวทางการปฏิบัติที่ดี และเครื่องมือที่ประเทศต่างๆ ทั่วโลกสามารถนำมาปรับใช้ตามบริบทของแต่ละประเทศ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเปิดโอกาสให้สังคมได้มีส่วนร่วมในการเจรจาแบบเปิดกว้างเกี่ยวกับอนาคตของประชาชนทุกคนบนโลกใบนี้ สมาชิกรัฐสภามีบทบาทในการเป็นผู้นำดำเนินการดำเนินการเจรจาในครั้งนี้ได้ ดังนั้น เราจึงมีความยินดีที่จะขอเชิญชวนสมาชิกรัฐสภาจากทั่วทุกมุมโลกให้ใช้คู่มือฉบับนี้เพื่อเป็นเครื่องมือส่งเสริมการมีส่วนร่วมในวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

ดร. ฟาดลี ชอน
ประธานองค์การสมาชิกรัฐสภา
นานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต
รองโฆษก สภาผู้แทนราษฎร
ประเทศอินโดนีเซีย

แมกตี มาร์ตินเชซ โชลิมาน
ผู้ช่วยเลขาธิการองค์การ
สหประชาชาติและผู้ช่วยผู้บริหารและ
ผู้อำนวยการสำนักสนับสนุนนโยบาย
และโครงการ โครงการพัฒนาแห่ง
สหประชาชาติ

ดร. अबดุล ราชซัค
คาลิล ลาบาบิตี
ผู้อำนวยการ
ฝ่ายจริยธรรมกลุ่ม
ธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา

สารบัญ

บทสรุปผู้บริหาร.....	10
I. จุดร่วมของรัฐสภาและเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	12
ก. รัฐสภาและการพัฒนาที่ยั่งยืน.....	12
ข. การเปิดโอกาสให้สมาชิกรัฐสภามีส่วนร่วมในวาระ พ.ศ. 2573	14
ค. เป้าหมายของสมาชิกรัฐสภา: เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16	16
คำถามเพื่อการทบทวน	16
<hr/>	
II. บทบาทของรัฐสภาเรื่องประสิทธิผลของการพัฒนาและเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	17
คำถามเพื่อการทบทวน	20
<hr/>	
III. การประสานงานเพื่อการปฏิบัติตามเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ.....	21
ก. การวางเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นเป้าหมายสำคัญและการประสานงาน เพื่อการนำไปปฏิบัติในทุกภาคส่วน ของรัฐบาล	21
คำถามเพื่อการทบทวน	22
ข. การทำงานกับสถาบันกำกับดูแลอื่นๆ.....	23
คำถามเพื่อการทบทวน	24
ค. การทำงานร่วมกับหน่วยงานสถิติแห่งชาติ	25
คำถามเพื่อการทบทวน	25
ง. การทำงานร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศและองค์กรระดับภูมิภาค.....	26
คำถามเพื่อการทบทวน	27
<hr/>	
IV. การบัญญัติกฎหมาย: เสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการ นำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ	28
ก. การลำดับความสำคัญของการปฏิรูปกฎหมาย	28
ข. การร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	29
คำถามเพื่อการทบทวน	31
<hr/>	
V. การจัดสรรงบประมาณเพื่อการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ.....	32
ก. งบประมาณรัฐประจำปี	33
คำถามเพื่อการทบทวน	35
ข. การกำกับดูแลงบประมาณและรายจ่ายเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	36
คำถามเพื่อการทบทวน	38

VI.	การตรวจสอบการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	39
ก.	การกำกับดูแลของคณะกรรมการเพื่อการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	39
	คำถามเพื่อการทบทวน	42
ข.	การพิจารณาศึกษาสอบสวนของรัฐสภา	42
	คำถามเพื่อการทบทวน	44
ค.	คำถามเป็นลายลักษณ์อักษร การถามปากเปล่า และการตั้งกระทู้ถาม	44
	คำถามเพื่อการทบทวน	45
<hr/>		
VII.	การทำหน้าที่ผู้แทน: การมีส่วนร่วมของประชาชนและการอำนวยความสะดวกเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชน	46
ก.	ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบัญญัติกฎหมาย.....	48
	คำถามเพื่อการทบทวน	49
ข.	การเฝ้าต่อการจัดทำงานประมาณแบบมีส่วนร่วม	50
	คำถามเพื่อการทบทวน	50
ค.	ข้อมูลสาธารณะเพื่อการตรวจสอบการดำเนินการกฎหมายและนโยบาย	51
	คำถามเพื่อการทบทวน	52
ง.	การเฝ้าต่อการมีส่วนร่วมในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติในระดับท้องถิ่น	52
	คำถามเพื่อการทบทวน	53
<hr/>		
VIII.	บทบาทของรัฐสภาในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปรับใช้กับท้องถิ่น	54
	คำถามเพื่อการทบทวน	55
<hr/>		
IX.	บทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐสภา.....	56
	คำถามเพื่อการทบทวน	57
<hr/>		
X.	บทบาทของกลุ่มพรรคการเมืองในรัฐสภา	58
ก.	กลุ่มพรรคการเมือง	58
ข.	กลุ่มระหว่างพรรคการเมือง	59
	คำถามเพื่อการทบทวน	59
<hr/>		
XI.	การสร้างความสามารถของสมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่รัฐสภาด้านเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	60
	คำถามเพื่อการทบทวน	62

บทสรุปผู้บริหาร

หนังสือคู่มือฉบับนี้ได้รับการพัฒนาเพื่อให้สมาชิกรัฐสภานำไปใช้เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของรัฐสภาในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

รัฐสมาชิกทั้ง 193 รัฐแห่งสหประชาชาติรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมาปฏิบัติโดยถือเป็นส่วนสำคัญของ “การปรับเปลี่ยนโลกของเรา วาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573” เมื่อวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2558 โดยอาศัยการถอดบทเรียนจากเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (ที่เริ่มใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2558) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนิยามจุดประสงค์การพัฒนาในระยะยาวระดับโลก เพื่อกำหนดวิธีที่ยั่งยืนมากยิ่งขึ้นในการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และสังคมในทุกประเทศ เป้าหมายระดับโลกเหล่านี้ซึ่งมีชื่อเรียกโดยรวมว่าวาระ 2573 นั้นมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2559 และกำหนดให้ดำเนินจนลุล่วงในปี พ.ศ. 2573

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

- เป้าหมายที่ 1. ยุติความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่
- เป้าหมายที่ 2. ยุติความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหารและยกระดับโภชนาการ และส่งเสริมเกษตรกรรมที่ยั่งยืน
- เป้าหมายที่ 3. สร้างหลักประกันเรื่องสุขภาพและส่งเสริมสวัสดิภาพสำหรับทุกคนในทุกวัย
- เป้าหมายที่ 4. สร้างหลักประกันว่าทุกคนจะมีการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างครอบคลุมและเท่าเทียม และสนับสนุนโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- เป้าหมายที่ 5. บรรลุความเสมอภาคระหว่างเพศและส่งเสริมผู้หญิงและเด็กหญิงทุกคน
- เป้าหมายที่ 6. สร้างหลักประกันเรื่องการเข้าถึงน้ำสะอาดและสุขอนามัย และมีการบริหารจัดการที่ยั่งยืนสำหรับทุกคน
- เป้าหมายที่ 7. สร้างหลักประกันว่าทุกคนสามารถเข้าถึงพลังงานสมัยใหม่ในราคาที่เข้าถึงได้ เชื่อถือได้ และยั่งยืน
- เป้าหมายที่ 8. ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่และมีประสิทธิภาพ และการงานที่สมควรสำหรับทุกคน
- เป้าหมายที่ 9. สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความทนทาน ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม
- เป้าหมายที่ 10. ลดความไม่เสมอภาค ทั้งระดับประเทศและระดับสากล
- เป้าหมายที่ 11. ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความครอบคลุม ปลอดภัย มีภูมิทัศน์ และยั่งยืน
- เป้าหมายที่ 12. สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการบริโภคและการผลิตที่ยั่งยืน
- เป้าหมายที่ 13. ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น¹
- เป้าหมายที่ 14. อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเล และทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
- เป้าหมายที่ 15. ปกป้อง ปันฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน จัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน ป้องกันไม่ให้เกิดการกลายสภาพเป็นทะเลทรายหรือสภาวะแห้งแล้ง หยุดการเสื่อมโทรมของที่ดินและฟื้นฟูสภาพดิน และหยุดยั้งการเสื่อมโทรมของความหลากหลายทางชีวภาพ
- เป้าหมายที่ 16. ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนสามารถเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ
- เป้าหมายที่ 17. ส่งเสริมความร่วมมือเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

1 โดยการรับทราบว่ากรอบอนุสัญญาว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศของสหประชาชาตินั้นเป็นการเสวนาหลักระดับนานาชาติและระหว่างรัฐบาลในการเจรจาเพื่อกำหนดท่าทีต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศในระดับโลก

รัฐสมาชิกสหประชาชาติได้มีมติเป็นเอกฉันท์ที่จะนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ อีกทั้งเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนี้ยังได้รับการรับรองจากฝ่ายบริหารของรัฐบาลแต่ละประเทศ หากประเทศใดต้องการบรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐสภาของประเทศนั้นๆ จะต้องต้องมีข้อมูลและมีบทบาทที่สำคัญ รัฐสภาจำเป็นจะต้องมีการวางกรอบกฎหมายเพื่อนำไปสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยกฎหมายดังกล่าวจะต้องมีการตรวจสอบและนำไปปฏิบัติตามโดยรัฐสภา งบประมาณประจำปีของรัฐที่จะนำมาใช้จ่ายสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา นอกจากนี้ รัฐสภายังต้องกำกับดูแลการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ เพื่อตรวจสอบว่ามีความเหมาะสมกับบริบทของประเทศหรือบริบทท้องถิ่นหรือไม่ และสมาชิกรัฐสภาจะต้องเป็นตัวแทนของประชาชนเพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมาปฏิบัติ

วัตถุประสงค์ของหนังสือคู่มือฉบับนี้มีสามประการ

- แจ้งให้สมาชิกรัฐสภาเข้าใจเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมากขึ้น
- แบ่งปันประสบการณ์ของรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาในการมีบทบาทเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และ
- นำเสนอเครื่องมือให้แก่รัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาเพื่อใช้ในการประเมินและพัฒนาสมรรถนะการมีส่วนร่วมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

คู่มือฉบับนี้เริ่มต้นด้วยการนำเสนอภาพรวมของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและชี้ให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องของเป้าหมายดังกล่าวกับสมาชิกรัฐสภา โดยแสดงให้เห็นว่าประเด็นต่างๆที่มีการเสนอเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภานั้นเกือบทั้งหมดล้วนมีความเกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งสิ้น คู่มือฉบับนี้จะเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าการมีส่วนร่วมในเรื่องของการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นถือเป็นส่วนสำคัญของงานประจำของรัฐสภา รวมถึงเจ้าหน้าที่รัฐสภา และสมาชิกของรัฐสภาเอง

คู่มือฉบับนี้อ้างอิงจากการทบทวนหน้าที่หลักของรัฐสภา อันได้แก่ การบัญญัติกฎหมาย การกำกับดูแล และการเป็นตัวแทน - โดยอภิปรายวิธีการและเครื่องมือเฉพาะที่สมาชิกรัฐสภาได้นำมาใช้ในประเทศต่างๆทั่วโลก เพื่อเร่งให้เกิดผลลัพธ์ต่อประชาชนที่ตนเป็นตัวแทน โดยวิธีการและเครื่องมือเฉพาะเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ช่วยส่งเสริมการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้ ซึ่งจะมีการให้ความสำคัญกับแนวทางใหม่ๆ ที่จะนำมาใช้กับหน้าที่หลักดังกล่าวข้างต้น

ท้ายที่สุดแล้ว คู่มือนี้ยังคำนึงถึงบทบาทของรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติอย่างเหมาะสมในวงกว้างขึ้นในระดับการเมือง อีกทั้งยังได้พิจารณาถึงการทำงานร่วมกับสถาบันอื่นๆ ที่นำหลักการดังกล่าวไปปฏิบัติ เช่น สำนักงานผู้ตรวจเงินแผ่นดินและสำนักงานสถิติแห่งชาติ เนื่องจากการดำเนินงานของรัฐสภาเป็นส่วนหนึ่งของระบบสังคมในระดับที่ใหญ่ขึ้น คู่มือเล่มนี้ยังคำนึงถึงผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอื่นๆ เช่น เจ้าหน้าที่รัฐสภา ภาคประชาสังคม พรรคการเมืองและสื่อ ซึ่งสามารถมีส่วนร่วมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ดียิ่งขึ้น

รัฐสภาแต่ละแห่งและสมาชิกรัฐสภานั้นเข้าใจเป็นอย่างดีถึงบริบททางการเมืองและสังคมที่พวกเขาดำเนินงานอยู่ และต่างมีศักยภาพในการกำหนดบทบาทเชิงรุกของรัฐสภาเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รับผิดชอบอย่างแนวทางการปฏิบัติที่ดีของรัฐสภาอื่นๆ และการอภิปรายการนำมาตรฐานสากลมาปรับใช้กับงานรัฐสภา คู่มือเล่มนี้จึงเปิดโอกาสให้ผู้ดำเนินการหลักทั้งภายในและภายนอกรัฐสภาได้ปรึกษาหารือถึงวิถีทางของสถาบันของตนเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมาย

ในคู่มือฉบับนี้มีการนำเสนอแนวทางใหม่ๆ มากมาย ซึ่งรัฐสภาบางแห่งได้นำมาปรับใช้เพื่อกำกับดูแลกิจการต่างๆ ของรัฐบาล โดยรวมถึงการจัดสรรงบประมาณและกำหนดรายจ่าย ซึ่งแนวทางปฏิบัติที่ดีเหล่านี้ บางแนวทางมีศักยภาพที่จะเป็น “ตัวเปลี่ยนเกม” ในแง่บทบาทของรัฐสภาเพื่อนำไปสู่ความรับผิดชอบและการพัฒนาภายในประเทศ ตัวอย่างแนวทางปฏิบัติที่ดีตั้งข้อสังเกตถึง ประสบการณ์ที่ผ่านมามีอันเกี่ยวข้องกับการดำเนินการเพื่อเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (ก่อนหน้าที่จะเปลี่ยนมาเป็นเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน) การกำกับดูแลด้านการเงิน และการมีส่วนร่วมของรัฐสภาในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในระยะแรกเริ่ม

ช่วงท้ายของแต่ละส่วนของคู่มือฉบับนี้ จะมีคำถามสั้นๆ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการทบทวนความเข้าใจเกี่ยวกับบทบาทและความสามารถของรัฐสภาในปัจจุบันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ และเพื่อกระตุ้นให้เกิดการอภิปรายถึงแนวทางที่รัฐสภาจะพัฒนาขีดความสามารถของตนเองในการมีส่วนร่วมเชิงรุกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

I. จุดร่วมของรัฐสภาและเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ก. รัฐสภาและการพัฒนาที่ยั่งยืน

ในฐานะตัวแทนซึ่งได้รับเลือกจากประชาชน สมาชิกรัฐสภามีบทบาทสำคัญในการขับเคลื่อนการพัฒนาโดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งสะท้อนถึงและตอบสนองความต้องการของประชาชน ในทศวรรษที่ผ่านมา มามีการเห็นความสำคัญมากขึ้นของการผลักดันให้เกิดการเติบโตที่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วม และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ตัวอย่างเช่น ด้วยอำนาจโดยรัฐธรรมนูญในการตรากฎหมายและกำกับดูแลนโยบายและโครงการต่างๆ ของรัฐซึ่งรวมถึงการบังคับใช้กฎหมายและการกลั่นกรองงบประมาณของรัฐบาล การสะท้อนมุมมองของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย สมาชิกรัฐสภาถือเป็นพันธมิตรสำคัญที่จะนำไปสู่การบริหารประเทศอย่างมีความรับผิดชอบ ความเปิดกว้าง เอื้อต่อการมีส่วนร่วม และมีความโปร่งใส ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนสำหรับทุกคน

การตระหนักถึงบทบาทอันทรงคุณค่าที่สมาชิกรัฐสภาต่อการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในขณะที่โลกมุ่งหน้าสู่วาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ปฏิญญาวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ถือเป็นเอกสารที่สร้างแรงบันดาลใจ สะท้อนความมุ่งมั่นที่ชัดเจนที่จะ “ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” และเรียกร้องให้การพัฒนาทั้งหมดควรจะมี “ประชาชนเป็นศูนย์กลาง” พันธสัญญาที่ยึดมั่นในการมีส่วนร่วมทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองโดยไม่คำนึงถึงอายุ เพศ สภาพร่างกาย เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ต้นกำเนิด ศาสนา หรือฐานะทางเศรษฐกิจและสถานะอื่นๆ นั้นจะช่วยสนับสนุนทั้งตัวเป้าหมายเองและวิธีการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว ซึ่งสมาชิกรัฐสภาสามารถดำเนินการเชิงรุกเพื่อให้บรรลุเป้าหมายเหล่านี้ได้สำเร็จ

เดือนกันยายน พ.ศ. 2558 ผู้นำทั่วโลกได้มารวมตัวกันในการประชุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนแห่งสหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก เพื่อเปิดตัววาระการพัฒนาที่ยั่งยืนฉบับใหม่ ซึ่งจะเป็นเครื่องชี้นำประชาคมโลก ต่อไปไปอีก 15 ปีข้างหน้า ผู้นำต่างๆ ให้การรับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 พร้อมด้วยชุดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนชุดใหม่ที่มีความเชื่อมโยงกันจำนวน 17 ข้อ (เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน) วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 พัฒนามาจากความก้าวหน้าที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่การรับรองคำประกาศศหัสวรรษ พ.ศ. 2543 และดำเนินการต่อเนื่องจากเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษนั้น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงเป็นการดำเนินการสานต่อจากความสำเร็จเดิม ในขณะเดียวกันก็วางกรอบการทำงานใหม่ที่ท้าทายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยตอบสนองความต้องการที่ยังไม่บรรลุผล

วาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 นั้นนำเสนอวิสัยทัศน์ใหม่เพื่อให้สังคมโลกเจริญก้าวหน้าและมีความเท่าเทียมอย่างทั่วถึง วาระนี้ได้พยายามแก้ไขปัญหามากมายด้านการพัฒนาที่ประเทศ และชุมชนทั้งหลายต้องประสบ โดยสามารถจำแนกมิติที่สำคัญของการพัฒนาที่ยั่งยืนออกเป็นสามด้าน อันได้แก่ ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ

วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 มีความครอบคลุมในทุกแง่มุม ยิ่งไปกว่านั้นยังสามารถนำไปปรับใช้ได้ในระดับสากล แทนที่จะให้ความสำคัญเพียงแค่ประเทศที่เรียกได้ว่าเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ตระหนักว่าในโลกยุคโลกาภิวัตน์ที่มีความเชื่อมโยงกันนั้น ทุกประเทศจะต้องดำเนินการเชิงรุกเพื่อรับมือกับความท้าทายของการพัฒนาที่ยั่งยืน

ทุกประเทศมีหน้าที่ในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ และทุกประเทศจำเป็นต้องตรวจสอบดูความก้าวหน้าและรายงานต่อประชาคมโลกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับความสำเร็จและความท้าทายที่พวกเขาได้ประสบ

นัยสำคัญในที่นี้คือ เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาศรรอบคลุมการพัฒนาเพียง 8 ด้าน แบ่งเป็นเป้าหมายจำนวน 21 ข้อ และ 48 ตัวชี้วัด ขณะที่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนครอบคลุมประเด็นที่กว้างกว่า โดยครอบคลุมถึง 17 ด้าน 169 เป้าหมาย ความก้าวหน้าสู่การบรรลุเป้าหมายเหล่านี้จะได้รับการตรวจสอบผ่านตัวชี้วัดชุดใหม่ ซึ่งตัวชี้วัดเหล่านี้กำลังได้รับการพัฒนา และกำกับดูแลโดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ระหว่างหน่วยงานระดับนานาชาติ อันประกอบด้วยสำนักงานสถิติแห่งชาติโดยมีสำนักงานสถิติแห่งชาติประจำชาติดำรงตำแหน่งเป็นเลขานุการ² โดยมีการคาดการณ์ว่าในการถอดบทเรียนจากการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาศรรอบคลุมไปปฏิบัติ นั้น ประเทศต่างๆ จะสามารถนำตัวชี้วัดระดับนานาชาติเหล่านี้มาใช้เป็นต้นแบบเพื่อสร้างตัวชี้วัดที่เหมาะสมกับประเทศของตน โดยมีความประสงค์ให้แต่ละประเทศสามารถระบุเป้าหมายลำดับความสำคัญสำหรับการดำเนินการ จากนั้นประเทศต่างๆ ควรออกแบบตัวชี้วัดที่เหมาะสมกับประเทศของตน เพื่อให้เกิดการตรวจสอบในระดับท้องถิ่นรวมทั้งระดับรัฐสภา เพื่อประเมินผลความคืบหน้าของความสำเร็จบนพื้นฐานและเป้าหมายระดับชาติ

วาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ได้รับการออกแบบมาเพื่อให้สามารถปรับใช้ได้กับประชาชนทุกคน โดยรัฐบาลพยายามแบ่งกิจกรรมต่างๆ ออกเป็นกลุ่มย่อย เพื่อตอบสนองกลุ่มเป้าหมายได้ตรงจุดตามที่จำเป็น ทั้งนี้ การเน้นย้ำถึง “การปรับเป้าหมายให้เข้ากับท้องถิ่น” ถือเป็นองค์ประกอบใหม่ที่มีความสำคัญในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ และยังอ้างอิงการถอดบทเรียนของเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาศรรอบคลุมด้วย ตัวชี้วัด การนำไปปฏิบัติและการกำกับดูแลก็จะปรับให้เข้ากับสถานการณ์ภายในประเทศและสะท้อนผลการดำเนินงานกลับไปยังระดับนานาชาติ การนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติและการกำกับดูแลจะมีความเชื่อมโยงกับแผนและกลยุทธ์ต่างๆ เพื่อการพัฒนาประเทศ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการของประชาชนในแต่ละประเทศที่มีความแตกต่างกัน ทั้งนี้ จะต้องพิจารณาถึงปัจจัยด้านประชากรศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคม และเศรษฐกิจ

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

2 <http://www.scidev.net/global/sdgs/news/un-sdg-mdg-indicators-consultation.html>.

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประเทศมาดากัสการ์
เป้าหมายระดับโลกนำเสนอโดยกลุ่มเยาวชนระหว่างการประชุม Social Good Summit ที่มาดากัสการ์เมื่อกันยายน พ.ศ. 2558 ที่ผ่านมา

วาระพ.ศ. 2573 และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน: เราจะทำให้ผู้คนในวงกว้างเกิดความรู้สึกถึงการมีส่วนร่วมและความเป็นเจ้าของได้อย่างไร

เนื่องจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียบางกลุ่มให้ความเห็นว่า เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติเป็นวาระที่ใช้ขับเคลื่อนระดับนานาชาติ ซึ่งมีแนวทางการพัฒนาแบบ “จากบนลงล่าง” วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 จึงได้รับการพัฒนาผ่านกระบวนการของการมีส่วนร่วมในวงกว้างและครอบคลุมระหว่างรัฐสมาชิกของสหประชาชาติ รัฐสภา ภาคประชาสังคม ภาคเอกชน และประชาชน ในขณะที่ เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติได้รับการพัฒนาโดยกลุ่มผู้เชี่ยวชาญด้านการพัฒนากลุ่มเล็กๆ วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ก่อร่างขึ้นมาโดยผ่านกระบวนการหารือกับภาคสาธารณะและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย เพื่อสะท้อนถึงความหวังและความต้องการของประชาชนทั่วโลก

ตลอดระยะเวลาที่สามปีที่ผ่านมา มีความพยายามที่จะสื่อสารกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในวงกว้างทั่วโลก เพื่อให้บุคคลเหล่านี้ได้มีส่วนร่วม แบ่งปันแนวคิด และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องที่สำคัญเป็นอันดับต้นๆ ที่จำเป็นต้องได้รับการดำเนินการ ตัวอย่างเช่น การแสดงความคิดเห็นผ่าน MyWorld (www.myworld2015.org) ซึ่งเป็นแพลตฟอร์มออนไลน์ โดยมีผู้คนเกือบ 10 ล้านคนทั่วโลกร่วมกันแบ่งปันมุมมองกับสหประชาชาติเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญอันดับต้นๆ ที่จำเป็นต้องเร่งแก้ไขผ่านเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ความพยายามเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสะท้อนอย่างเป็นระบบถึงสิ่งที่ได้ดำเนินการในช่วงที่นำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติมาใช้ สิ่งที่สามารถพัฒนาได้ และสิ่งที่ยังคงต้องมีการดำเนินการในอีก 15 ปีข้างหน้า การเปิดกว้างให้มีส่วนร่วมอย่างครอบคลุมนี้ มีเจตนาเพื่อสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของและมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573

ข. การเปิดโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาคมีส่วนร่วมในวาระ พ.ศ. 2573

การเปิดโอกาสรับความคิดเห็นจากหลายภาคส่วน ซึ่งรวมถึงสมาชิกรัฐสภานั้นช่วยทำให้วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 เป็นรูปเป็นร่างมากขึ้น ในขณะที่สมาชิกรัฐสภาเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการดำเนินงานและตรวจสอบในช่วงท้าย ในครั้งนี้มีความเห็นพ้องกันตั้งแต่แรกเริ่มว่า การมีส่วนร่วมของสมาชิกรัฐสภา ไม่ใช่เพียงในฐานะผู้บัญญัติกฎหมายเท่านั้น แต่ในฐานะตัวแทนผู้ได้รับเลือกจากประชาชนด้วย มีความสำคัญยิ่งต่อการยอมรับจากทุกภาคส่วน เพื่อที่เป้าหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน จะได้รับการยอมรับมาปฏิบัติและบรรลุผล สมาชิกรัฐสภาจะมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับการประเมินช่องโหว่ โอกาส และสิ่งที่ต้องดำเนินการเป็นอันดับต้นๆ ในขั้นตอนการกำหนดวาระการพัฒนาชุดใหม่ผ่านพันธมิตรระดับโลก ระดับภูมิภาค และระดับประเทศ ซึ่งความเห็นเหล่านี้ถูกนำกลับมาเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573

การมีส่วนร่วมของสมาชิกรัฐสภาโลกในวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573

สมาชิกรัฐสภาทั่วโลกมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกระบวนการการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 สมาชิกรัฐสภาจำนวนมากมีส่วนเกี่ยวข้องผ่านการรวมกลุ่มระดับภูมิภาค ผ่านทางองค์กรต่างๆ เช่น สมาคมรัฐสภาในเครือจักรภพ สมาคมสมาชิกรัฐสภายุโรปกับชุมชนการพัฒนาแห่งแอฟริกาและแอฟริกาใต้

ในระดับโลกนั้น สหภาพรัฐสภาสากลให้การสนับสนุนสมาชิกรัฐสภาในการนำเสนอแนวคิดให้กับกระบวนการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ช่วงต้นเดือนมีนาคม พ.ศ. 2556 นั้น การประชุมสหภาพรัฐสภาสากล ครั้งที่ 128 ได้ยึดแถลงการณ์กีโต ซึ่งมีใจความว่า “รัฐสภาที่เข้มแข็งมากขึ้นจะต้องมีบทบาทเป็นศูนย์กลางในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ โดยเรื่องนี้จะรวมถึงการทำให้มั่นใจว่านโยบายและแผนการพัฒนานั้นได้ประกอบขึ้นเป็นรูปเป็นร่างผ่านกระบวนการการมีส่วนร่วมและมีความครอบคลุม รวมถึงจะต้องมีรายงานแจ้งให้รัฐสภาทราบถึงความก้าวหน้าของโครงการเป็นประจำ”

สมาชิกรัฐสภาจากสถานิติบัญญัติ 130 แห่งเดินทางรับรองปฏิญญาฮานอยในเรื่องของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน การเปลี่ยนคำพูดให้เป็นการกระทำ การประชุมรัฐสภาสากล ครั้งที่ 132 เดือนเมษายน พ.ศ. 2558 สมาชิกรัฐสภาทุ่มเทให้กับกระบวนการรับนำไปปฏิบัติที่มีความครอบคลุมและเปิดกว้างมากยิ่งขึ้นในอนาคต โดยกล่าวว่า “ [เรา] มุ่งมั่นที่จะเดินทางอย่างเต็มที่เพื่อให้ประชาชนตระหนักถึงและรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของเป้าหมายเหล่านี้ โดยประชาชนจะต้องเข้าใจว่าเป้าหมายเหล่านี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของพวกเขาอย่างไร ในฐานะตัวแทนของประชาชนแล้ว เราจะรับผิดชอบในการที่จะทำให้แน่ใจว่า กระบวนการทางการเมืองนั้น ให้ความสำคัญกับข้อคิดเห็นและเสียงตอบรับของประชาชนทุกคนโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ และไม่คำนึงถึงสถานะทางสังคม”

หลังจากนั้น ต้นเดือนกันยายน พ.ศ. 2558 การประชุมโฆษกรัฐสภาโลกครั้งที่สี่ได้รับรองปฏิญญาที่เกี่ยวข้องกับ “การกำหนดบทบาทประชาธิปไตยเพื่อนำไปสู่สันติภาพและการพัฒนาที่ยั่งยืน การสร้างโลกให้เป็นไปตามที่ผู้คนต้องการ” ปฏิญญานี้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญในการทำให้แน่ใจว่าวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ได้นำแนวทางที่อยู่บนพื้นฐานสิทธิมนุษยชนมาปฏิบัติควบคู่กับเป้าหมายการพัฒนา และจะทำให้เกิดผลที่ครอบคลุมและลดความเหลื่อมล้ำระหว่างประชาชน

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดไปที่

แถลงการณ์กีโต www.ipu.org/conf-e/128/quito-comm.htm;

ปฏิญญาฮานอย www.ipu.org/conf-e/132/rpt-gendebate.htm และ

ปฏิญญาการประชุมโฆษกรัฐสภาโลก ครั้งที่สี่ www.ipu.org/splz-e/speakers15/declaration.pdf.

เนื่องจากขณะนี้ ประเทศต่างๆ กำลังมองหาแนวทางในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ จึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่งที่สมาชิกรัฐสภาจะพิจารณาบทบาทหน้าที่ของตนอย่างแข็งขันเพื่อนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้และกำกับดูแลการปฏิบัติตามเป้าหมายดังกล่าว ในขณะที่สถานิติบัญญัติแห่งชาติในบางประเทศมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดในการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติไปใช้ อย่างไรก็ตาม ระดับการมีส่วนร่วมของรัฐสภาแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ การถอดบทเรียนที่สำคัญจากการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติไปปฏิบัตินั้น มีความเกี่ยวข้องกับบทบาทหลักที่สมาชิกรัฐสภาสามารถกระทำได้และควรกระทำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้มั่นใจว่าการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัตินั้นจะสะท้อนถึงความต้องการที่หลากหลายของประชาชน ซึ่งเป็นผู้ที่เลือกพวกเขาเข้ามาเป็นตัวแทน และส่งผลดีต่อประชาชนทุกกลุ่มโดยเฉพาะผู้ที่ด้อยโอกาสที่สุด สมาชิกรัฐสภาจะมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับประชาชนมากกว่าเจ้าหน้าที่รัฐอื่นๆ ในฐานะตัวแทนที่ได้รับเลือกมา ด้วยเหตุนี้เอง สมาชิกรัฐสภาจึงได้รับโอกาสอันมีค่าเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมความรับผิดชอบระดับประเทศ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่มี “ประชาชนเป็นศูนย์กลาง” ตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของประชาชนในชาติอย่างเต็มที่ (ไม่ว่าจะพิจารณาในด้านประชากรศาสตร์ สังคม เพศ ชาติพันธุ์ วัฒนธรรมหรือเศรษฐกิจ) และก่อให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนทุกคน

ค. เป้าหมายของสมาชิกรัฐสภา: เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16

ขณะที่สมาชิกรัฐสภาทั้งหลายมีหน้าที่ในการสนับสนุนและกำกับดูแลการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง 17 ข้อไปปฏิบัติ และตรวจสอบดูแลให้เกิดความสมบูรณ์ของการปฏิบัติตามวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 แล้ว เป้าหมายข้อที่ 16 ที่มีใจความสำคัญว่า “ธำรงไว้ซึ่งสันติภาพและธรรมาภิบาล” นั้น มีความสำคัญเป็นพิเศษต่อสมาชิกรัฐสภา เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16 มุ่งที่จะส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนสามารถเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมทุกระดับ ในระยะเวลา 15 ปีข้างหน้า สมาชิกรัฐสภาจะมีบทบาทนำในการดำเนินงานด้านต่างๆ เพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ โดยอำนาจที่ได้รับ

มอบหมายจากรัฐสภา สมาชิกรัฐสภาสามารถบัญญัติกฎหมาย กำกับดูแลฝ่ายบริหาร และเป็นตัวแทนในการรักษาผลประโยชน์ของประชาชน และบทบาทหน้าที่โดยตรงของรัฐสภาคือเป็นหลักประกัน เพื่อให้ประชาชนมั่นใจถึงความรับผิดชอบและการมีส่วนร่วมของตน

ขณะที่รายละเอียดเป้าหมายย่อยของเป้าหมายที่ 16 นั้น ล้วนมีความเกี่ยวข้องกับสมาชิกรัฐสภา รายละเอียดเป้าหมายข้อ 16.6 และ 16.7 นั้นมีเนื้อหาครอบคลุมงานสมาชิกรัฐสภาโดยตรง เป้าหมาย 16.6 กำหนดให้มีการ “พัฒนาสถาบันที่มีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบและโปร่งใสในทุกระดับ” ส่วนเป้าหมาย 16.7 แสวงหา “สร้างหลักประกันว่าจะมีกระบวนการตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบ ครอบคลุม มีส่วนร่วม และมีความเป็นตัวแทนที่ดี ในทุกระดับการตัดสินใจ” เพื่อให้บรรลุเป้าหมายเหล่านี้ สมาชิกรัฐสภาจะต้องพิจารณาวิธีการที่หลากหลายเพื่อปรับปรุงกระบวนการและระบบการทำงานของตน ยกตัวอย่างเช่น ด้วยการเปิดโอกาสให้ประชาชนสามารถเข้าถึงคณะกรรมการสมาชิกรัฐสภา เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับรัฐสภามากยิ่งขึ้น กระตุ้นให้ผู้บัญญัติกฎหมายสื่อสารกับประชาชนและใช้กลยุทธ์จำเพาะ เพื่อยกสถานะของสตรี กลุ่มด้อยโอกาส รวมถึงกลุ่มคนชายขอบ

ปัจจุบันนี้ มีแนวโน้มที่จะนำตัวชี้วัดระดับสากลสองตัวมาใช้เพื่อกำกับดูแลเป้าหมายข้างต้น กล่าวคือ ตัวชี้วัด 16.7.1 อัตราส่วนของกลุ่มต่างๆ (เพศ อายุ ผู้พิการ และกลุ่มประชากร) ที่ดำรงตำแหน่งต่างๆในสถาบันภาครัฐ (ฝ่ายนิติบัญญัติระดับชาติและระดับท้องถิ่น ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ) เมื่อเปรียบเทียบกับการกระจายตำแหน่งงานระดับประเทศ และตัวชี้วัด 16.7.2 คือ อัตราส่วนของประชากรที่เชื่อว่าการตัดสินใจนั้นมีความครอบคลุมและมีการตอบสนองต่อปัญหาโดยพิจารณาจากเพศ อายุ ความพิการ และกลุ่มประชากร

คำถามเพื่อการทบทวน

- มีการจัดทำรายงานการประเมินสถานะล่าสุดของการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษไปปฏิบัติหรือไม่ โดยรายงานดังกล่าวได้รับการเผยแพร่ให้สมาชิกรัฐสภานำมาศึกษาเพื่อประเมินความสำเร็จ ช่องโหว่ ความจำเป็นและสิ่งที่ต้องดำเนินการในอันดับต้นๆ
- มีการจัดการประชุมเพื่อสร้างความตระหนักรู้และให้ข้อมูลแก่สมาชิกรัฐสภาเกี่ยวกับวาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 หรือไม่
- รัฐสภาของท่านรองรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างเป็นทางการหรือไม่ ตัวอย่างเช่น โดยการถกเถียง หรือมีการผ่านญัตติใดๆ หรือมีมติชี้ขาดเกี่ยวกับเรื่องนี้
- รัฐสภาของท่านมีการริเริ่มเกี่ยวกับหนทางที่รัฐสภาจะทำงานเพื่อสนับสนุนการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16 มาปฏิบัติหรือไม่ เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ว่า รัฐสภาคือ “สถาบันอภิบาล” ในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16 แล้ว รัฐสภาได้พัฒนาแผนเฉพาะใดๆ เพื่อเป็นการสนับสนุนเป้าหมายดังกล่าว หรือไม่

II. บทบาทของรัฐสภาเรื่องประสิทธิผลของการพัฒนาและเป้าหมายการพัฒนายั่งยืน

ช่วงเวลาประมาณ 15 ปีที่ผ่านมา มีการส่งเสริมให้รัฐบาลให้ความใส่ใจอย่างเป็นรูปธรรมกับสิ่งที่เรียกว่า “ประสิทธิผลการพัฒนา” มากยิ่งขึ้น ประสิทธิผลการพัฒนาหมายถึงการสร้างหลักประกันว่าประเทศต่างๆ จะใช้แหล่งทรัพยากรของตนอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรภายในประเทศซึ่งมาจากผู้เสียภาษี หรือความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ ซึ่งพันธมิตรด้านการพัฒนามอบให้ โดยทั่วไปแล้วจะเรียกว่า “การช่วยเหลือ” เพื่อรับมือกับความท้าทายด้านการพัฒนายั่งยืน เมื่อพิจารณาประสิทธิผลและบทบาทที่วาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ในการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ มาปฏิบัติได้ค้ำึงถึงถ้อยแถลงว่าด้วยความสำคัญของการสร้างพันธมิตร โดยให้ความสำคัญแก่การจัดหางบประมาณเพื่อเป้าหมายการพัฒนายั่งยืน และการใช้งบประมาณดังกล่าวให้เกิดประสิทธิผลสูงสุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงวาระการพัฒนา ประสิทธิผลและการมีส่วนร่วมในการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษมาปฏิบัติ

วาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ตระหนักชัดถึงความสำคัญของการพัฒนากระบวนการว่า “เกิดขึ้นด้วยความสมัครใจของแต่ละประเทศ จะให้ความสำคัญกับสถานการณ์ที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ...จะช่วยในการขับเคลื่อนวิธีการที่จำเป็นในการดำเนินงานและการเป็นพันธมิตร ส่งเสริมให้เกิดการชี้ชัดทางออกของปัญหาและแนวทางการปฏิบัติที่ดีที่สุด และส่งเสริมความร่วมมือและประสิทธิผลระบบการพัฒนาระดับนานาชาติที่เปิดกว้าง ครอบคลุม เอื้อต่อการมีส่วนร่วม และโปร่งใสสำหรับทุกคน และจะสนับสนุนการให้ข้อเสนอแนะโดยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่าย ค้ำึงถึงประชาชนเป็นหลัก ให้ความสำคัญกับประเด็นเพศ เคารพสิทธิมนุษยชน และให้ความสำคัญโดยเฉพาะกับผู้ที่ยากจนที่สุด เปราะบางที่สุด และด้อยโอกาสที่สุด”³

การสร้างพันธมิตรเพื่อการพัฒนา

วาระเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ตระหนักชัดถึงกระบวนการบ่งชี้และวิธีการนำไปปฏิบัติอย่างชัดเจนว่ามีความสำคัญต่อความสำเร็จของกรอบการทำงานทั้งหมด ด้วยเหตุนี้ เป้าหมายการพัฒนายั่งยืนข้อสุดท้าย เป้าหมายข้อที่ 17 กำหนดให้ วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ควรจะพัฒนาโดยให้ความสำคัญกับ “การฟื้นฟูความร่วมมือระดับโลกเพื่อการพัฒนา” เป้าหมายที่ 17 ตระหนักว่าการพัฒนาไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับการช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการเท่านั้น แต่ต้องใช้แนวทางที่เปิดกว้างยิ่งขึ้น เพื่อให้มั่นใจได้ว่าความพยายามเช่นนั้นจะมีความยั่งยืน ได้รับการผลักดันและนำเสนอจากประชาชนและผู้เป็นเจ้าของประเทศ

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป้าหมายที่ 17 ระบุถึงสิ่งที่ต้องดำเนินการเป็นลำดับต้น รวมถึงการลดหนี้สำหรับประเทศที่เป็นหนี้สูง การไม่กีดกันทางการค้า การส่งเสริมการลงทุนในภาคเอกชน และเสริมสร้างเสถียรภาพเศรษฐกิจมหภาคระดับสากล นอกจากนี้ ยังเป็นการเน้นย้ำถึงความสำคัญของการสร้างขีดความสามารถเพื่อช่วยให้ผู้มีบทบาทระดับประเทศสามารถใช้ประโยชน์จากกรอบการทำงานสากลได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการให้ความช่วยเหลือด้านค่าใช้จ่ายของรัฐในประเทศที่กำลังพัฒนา ซึ่งรวมถึงประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด และประเทศกำลังพัฒนาที่มีลักษณะภูมิประเทศเป็นเกาะขนาดเล็ก ทั้งนี้ เกิดข้อสงสัยเพิ่มมากขึ้นในประเทศฝั่งตะวันตกว่าการช่วยเหลือต่างๆ ที่มอบให้ มีประสิทธิผลหรือไม่ ทำให้มีการเรียกร้องให้ประเทศที่ได้รับการช่วยเหลือเหล่านี้จัดเตรียมหลักฐาน ที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิผลของการช่วยเหลือดังกล่าว ขณะเดียวกัน มีการตั้งคำถามต่อประเทศที่กำลังพัฒนาเกี่ยวกับการจัดเงินอุดหนุนดังกล่าว “แยกออกจากงบประมาณ” ซึ่งถือเป็นการกระทำที่ไม่โปร่งใส ขาดความรับผิดชอบ และไม่สามารถตรวจสอบได้เช่นเดียวกับการตรวจสอบงบประมาณที่บังคับใช้ในประเทศ ในฐานะที่เป็นสถาบันผู้รับผิดชอบต่อสาธารณะ รัฐสภามีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมประสิทธิผลด้านการพัฒนา จนถึงขณะนี้ กองทุนความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการยังคงไม่ได้รับการผนวกเข้าไปในงบประมาณประจำปีของรัฐ ซึ่งทำให้การกำกับดูแลการใช้จ่ายเป็นสิ่งท้าทายยิ่งขึ้นสำหรับรัฐสภา

3 <http://www.oecd.org/development/effectiveness/busanpartnership.htm>

เป็นเรื่องสำคัญที่สมาชิกรัฐสภาจะต้องรับทราบเกี่ยวกับการช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาทั้งหมดที่จัดให้มีแก่ฝ่ายบริหารของรัฐบาล และวิธีที่ดีที่สุดที่จะใช้กำกับดูแล ซึ่งอาจหมายถึงการที่รัฐสภาเรียกร้องอย่างแข็งขันให้เกิดความโปร่งใสด้านงบประมาณและยืนยันว่ากฎหมายและกฎเกณฑ์ด้านงบประมาณนั้นมีผลบังคับใช้ทั้งแหล่งงบประมาณภายในประเทศและต่างประเทศ ปฏิญญาปารีสที่ว่าด้วยประสิทธิผลของการช่วยเหลือ (ความเป็นเจ้าของ ความสมานสามัคคี การปฏิบัติไปในทิศทางเดียวกัน ผลลัพธ์ และการรับผิดชอบร่วมกัน) ระเบียบวาระอักกรา (Accra Agenda for Action – AAA) และการประชุมระดับสูงครั้งที่สี่ ณ เมืองปูซาน ว่าด้วยประสิทธิผลของการช่วยเหลือ (Busan HLF4) นั้นถือเป็นหมุดหมายสำคัญในการยึดค้ำมั่นสัญญาและพันธะผูกพันในการร่วมมือกัน ภายใต้กรอบการทำงานที่มีความรับผิดชอบร่วมกัน โดยรอบดั่งกล่าวตระหนักว่าการช่วยเหลือที่มีประสิทธิผลนั้นจะต้องสอดคล้องกับกลยุทธ์การพัฒนาประเทศ ความรับผิดชอบร่วมกันนั้นมุ่งที่จะจัดวางความสัมพันธ์ด้านการช่วยเหลือไว้บนพื้นฐานของการทำสัญญาร่วมกันของสองฝ่าย ซึ่งผู้บริจาคจะแสดงถึงความมุ่งมั่นในการจัดให้มีการช่วยเหลือที่มีประสิทธิผล และผู้รับจะมีความมุ่งมั่นที่จะใช้การช่วยเหลือดังกล่าวให้มีประสิทธิผลและโปร่งใส โดยผลของการจัดการในรูปแบบนี้จะสามารถสัมฤทธิ์ผลได้ผ่านกลไกที่มีพื้นฐานมาจากความรับผิดชอบต่อสาธารณชนร่วมกันตามที่อธิบายด้วยแผนภูมิด้านล่างนี้⁴

ในทศวรรษที่ผ่านมา มีการให้การรับรองข้อตกลงหลายฉบับเพื่อกำหนดกลไกและขั้นตอนที่สำคัญสำหรับประสิทธิผลการพัฒนาที่ยั่งยืน ในบริบทของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 หากสมาชิกรัฐสภาทำความเข้าใจกับกระบวนการและกรอบการทำงานหลักเพื่อประสิทธิผลการพัฒนาตามที่ระบุไว้ด้านล่างจะเป็นประโยชน์ยิ่ง

- การประชุมนโยบายระดับสูงแห่งสหประชาชาติด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน:** การประชุมนโยบายระดับสูงแห่งสหประชาชาติด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน (HLPF) คือการประชุมขั้นต้นของสหประชาชาติเพื่อติดตามและทบทวนวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 การประชุมนี้มีเป้าหมายบ่มเพาะความเป็นผู้นำ การชี้แนะ และคำแนะนำในทุกด้านของการนำวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ไปปฏิบัติและการติดตาม โดยการติดตามความก้าวหน้ากระตุ้นให้เกิดการกำหนดนโยบายที่มีความเชื่อมโยงกันยิ่งขึ้น ที่อาศัยหลักฐานและประสบการณ์ของประเทศและแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อปัญหาเหล่านั้นมีความชัดเจน การประชุมนโยบายระดับสูงแห่งสหประชาชาติด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนประจำปีครั้งแรกจัดขึ้นใน พ.ศ. 2559 และมีการทบทวนด้วยความสนใจจาก 22 ประเทศ และการตรวจสอบแบบเฉพาะประเด็นที่เน้นย้ำในเรื่องของความก้าวหน้าภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงการที่ประเทศต่างๆ ใช้ประโยชน์จากความร่วมมือเพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการพัฒนา

4 <http://www.agora-parl.org/resources/aoe/parliamentsandaideffectiveness>

ได้มากขึ้นเพียงใด นอกจากนี้ การประชุมนโยบายระดับสูงแห่งสหประชาชาติด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนแต่ละครั้งนั้น ยังประกอบด้วยกิจกรรมย่อย รวมถึงการเสวนาซึ่งสมาชิกรัฐสภาควรมีส่วนร่วมด้วย

สหราชอาณาจักร: การใช้เงินอย่างคุ้มค่าผ่านการกำกับดูแลการช่วยเหลือ ด้านการพัฒนาในต่างประเทศระดับรัฐสภา

ในฐานะผู้ให้ความช่วยเหลือหลักเพื่อการพัฒนาต่างประเทศ (ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ) สหราชอาณาจักรได้ใช้แนวทางเชิงรุกและแนวทางใหม่เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพในการพัฒนา ซึ่งรวมถึงการมอบบทบาทที่ชัดเจนให้แก่รัฐสภาในการกำกับดูแลการส่งมอบความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการและการใช้เงินอย่างคุ้มค่า

รัฐสภาแห่งสหราชอาณาจักรได้จัดตั้งคณะกรรมการด้านการพัฒนาระหว่างประเทศในสภาสามัญชน ซึ่งเป็นคณะกรรมการที่ได้รับเลือกประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาที่ไม่มีตำแหน่งในคณะรัฐบาลจำนวนสิบเอ็ดคน คณะกรรมการนี้มีหน้าที่ในการไต่สวน โดยจะกำหนดโครงการและเลือกหัวข้อสำหรับการไต่สวนเอง สำหรับการไต่สวนแต่ละครั้งนั้น จะมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์รายการขอบเขตของงานและเชิญฝ่ายที่สนใจต่างๆ ให้ส่งเรื่องเข้ามาเป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับการไต่สวนส่วนใหญ่แล้ว คณะกรรมการด้านการพัฒนาระหว่างประเทศยังจัดให้มีช่วงถามตอบ “ผู้อยู่ในเหตุการณ์” ซึ่งจะเปิดให้สาธารณชนเข้ามารับฟังได้

เพื่อเป็นการสนับสนุนการทำงานของคณะกรรมการด้านการพัฒนาระหว่างประเทศ สหราชอาณาจักรยังจัดตั้งคณะกรรมการอิสระเพื่อศึกษาผลกระทบด้านการช่วยเหลือ (Independent Commission for Aid Impact - ICAI) แม้ว่า จะเป็นหน่วยงานหนึ่งภายใต้การกำกับดูแลของฝ่ายบริหาร คณะกรรมการนี้ดำเนินงานเป็นอิสระจากรัฐบาลและจะรายงานโดยตรงต่อคณะกรรมการด้านการพัฒนาระหว่างประเทศ คณะกรรมการอิสระศึกษาผลกระทบด้านการช่วยเหลือจะดำเนินการตรวจสอบการใช้จ่ายด้านการช่วยเหลือของสหราชอาณาจักร และผลสัมฤทธิ์ด้านการพัฒนา เมื่อคณะกรรมการจัดทำรายงานแล้ว รัฐบาลจะต้องเผยแพร่ต่อสาธารณะว่ารัฐบาลจะรับข้อเสนอแนะในรายงานฉบับดังกล่าวหรือไม่ และจะมีความเห็นต่อคำแนะนำดังกล่าวอย่างไร จากนั้น คณะอนุกรรมการของคณะกรรมการด้านการพัฒนาระหว่างประเทศ ของคณะกรรมการอิสระศึกษาผลกระทบด้านการช่วยเหลือจะจัดให้มีการไต่สวนสาธารณะในรายงานและความเห็นของรัฐบาล

หน้าที่ของคณะกรรมการอิสระศึกษาผลกระทบด้านการช่วยเหลือนั้นครอบคลุมการช่วยเหลือด้านการพัฒนาในต่างประเทศของสหราชอาณาจักรทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการใช้จ่ายกองทุนของภาคส่วนใดก็ตาม นอกเหนือไปจากกรมการพัฒนาระหว่างประเทศแล้ว การตรวจสอบของคณะกรรมการจะครอบคลุมถึงกรมที่ใช้จ่ายงบประมาณเพื่อความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาจากกรมอื่นๆ เช่น กรมพลังงานและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ กระทรวงการต่างประเทศและเครือจักรภพ และกองทุนระหว่างกรมต่างๆ เช่น กองทุนด้านความขัดแย้ง เสถียรภาพ และความมั่นคง และกองทุนสภาพอากาศระหว่างประเทศ

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดไปที่ www.parliament.uk/business/committees/committees-a-z/commons-select/international-development-committee/role/ และ <http://icai.independent.gov.uk/about-us/>

- **ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ ณ เมืองปูซาน (2554):** ความร่วมมือ ณ เมืองปูซาน คือข้อตกลงระหว่างประเทศที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญจากความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริจาคและผู้รับแบบทางเดียวไปสู่ความสัมพันธ์แบบเท่าเทียมบนพื้นฐานความรับผิดชอบร่วมกัน เพื่อรับประกันถึงความคุ้มค่าของกองทุนด้านการพัฒนา ความร่วมมือ ณ เมืองปูซาน กำหนดพันธะให้ประเทศต่างๆ ดำเนินการตามหลักการสำคัญสี่ประการ (1) ความรับผิดชอบต่อสิ่งที่ต้องดำเนินการเป็นอันดับต้นๆ ด้านการพัฒนาโดยประเทศที่กำลังพัฒนา (2) การให้ความสำคัญต่อผลลัพธ์และผลกระทบที่ยั่งยืน (3) ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาที่ตระหนักถึงความหลากหลายและการเกื้อกูลกันในการทำหน้าที่ต่างๆ และ (4) ความโปร่งใส การตระหนักถึงหน้าที่ และความรับผิดชอบร่วมกัน ความร่วมมือ ณ เมืองปูซาน นำไปสู่การวางกรอบความร่วมมือระดับนานาชาติว่าด้วยการทำงานร่วมกันด้านการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ (Global Partnership on Development)

Effectiveness Cooperation - GPDEC) ซึ่งเป็นสื่อกลางในการแสวงหาความรับผิดชอบในการปฏิบัติตามพันธสัญญาในระดับการเมือง ความร่วมมือระดับโลกในด้านของการทำงานร่วมกันด้านการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพได้รับการประชุมระดับสูงที่จัดขึ้นทุกสองปีสำหรับผู้นำทางการเมืองจากประเทศต่างๆ ซึ่งรวมถึงสมาชิกรัฐสภา การประชุมระดับสูงได้จัดขึ้นที่ประเทศเม็กซิโกในปี พ.ศ. 2557⁵ การประชุมนี้จัดเวทีเฉพาะสำหรับรัฐสภา โดยเชิญสมาชิกรัฐสภาจากทั่วโลกให้มาร่วมนำเสนอมุมมองของตนเกี่ยวกับเนื้อหาสำคัญของการประชุมดังกล่าว อันรวมถึงการนำแหล่งทรัพยากรภายในประเทศไปใช้และการระบุนโยบายที่มีส่วนร่วมของรัฐสภาที่จะนำไปสู่ผลการพัฒนาที่ดีขึ้น

- **วาระปฏิบัติการแอตติส อาบาบา⁶ (2558):** วาระปฏิบัติการแอตติส อาบาบา คือเอกสารที่เป็นผลลัพธ์จากการประชุมนานาชาติครั้งที่สามว่าด้วยการสนับสนุนด้านการเงินเพื่อการพัฒนาที่จัดขึ้นในเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2558 วาระปฏิบัติการแอตติส อาบาบาตระหนักว่าความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการนั้นไม่ได้เป็นเพียงแหล่งความช่วยเหลือด้านการเงินระหว่างประเทศเพียงแหล่งเดียว และไม่ใช่ว่าแหล่งใหญ่ที่สุด วาระแอตติสจึงพยายามที่จะเริ่มพิจารณาอย่างรอบด้านถึงหนทางที่จะระดมเงินจำนวนนับพันล้านได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อสนับสนุนวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 กรอบการทำงานระดับสากลใหม่นี้ครอบคลุมการสนับสนุนด้านการเงินจากแหล่งต่างๆ เช่น การร่วมมือด้านการพัฒนา การเก็บภาษีระหว่างประเทศ การค้า และการปฏิรูปกฎระเบียบสถาบัน วาระแอตติสมีความเกี่ยวข้องกับวิธีที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อ 17 โดยเฉพาะ
- **โครงการความโปร่งใสของความช่วยเหลือระหว่างประเทศ:** โครงการความโปร่งใสของความช่วยเหลือระหว่างประเทศ (The International Aid Transparency Initiative - IATI) (www.aidtransparency.net) เป็นโครงการที่ตั้งขึ้นมาด้วยความสมัครใจของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่าย เพื่อพยายามปรับปรุงความโปร่งใสของแหล่งความช่วยเหลือและทรัพยากรการพัฒนา และทรัพยากรด้านมนุษยธรรม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ปัญหาความยากจน สำนักเลขาธิการของโครงการดังกล่าวนี้จัดตั้งโดยสมาคมที่นำโดยโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ โครงการความโปร่งใสของความช่วยเหลือระหว่างประเทศประกอบด้วยสมาชิกจากประเทศที่บริจาคและผู้รับบริจาคต่างๆ องค์กรภาคประชาสังคม และผู้เชี่ยวชาญด้านข้อมูลการช่วยเหลือ ซึ่งมีความมุ่งมั่นในการทำงานร่วมกันเพื่อเพิ่มความโปร่งใสและความเปิดเผยของแหล่งการช่วยเหลือ อีกทั้งยังเป็นการกำกับดูแลการเคลื่อนย้ายเงิน มาตรฐานของโครงการความโปร่งใสของความช่วยเหลือระหว่างประเทศรูปแบบ และกรอบการทำงานสำหรับการเผยแพร่ข้อมูลด้านกิจกรรม ความร่วมมือด้านการพัฒนานั้นสามารถเข้าถึงได้โดยทุกองค์กรด้านการพัฒนา ซึ่งรวมถึงรัฐบาลประเทศผู้บริจาค องค์กรภาคเอกชน และองค์กรไม่หวังผลกำไรในประเทศและต่างประเทศ สมาชิกรัฐสภาได้รับการกระตุ้นให้ตรวจสอบข้อมูลที่เผยแพร่ในช่องทางของโครงการความโปร่งใสของความช่วยเหลือระหว่างประเทศเพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับกองทุนการพัฒนาที่รัฐบาลของตนได้รับและใช้จ่าย และเกี่ยวกับแหล่งของกองทุนเหล่านั้น ข้อมูลนี้สามารถช่วยให้สมาชิกรัฐสภากำกับดูแลงบประมาณและผลกระทบได้ดียิ่งขึ้น

คำถามเพื่อการทบทวน

- หากประเทศของท่านเป็นผู้รับความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการแล้ว ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการดังกล่าวจะรวมอยู่ในงบประมาณรายปีในรูปแบบหนึ่งของรายได้สำหรับรัฐบาลหรือไม่
- ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดในฐานะของผู้บริจาคหรือผู้รับบริจาค รัฐสภาของท่านกำกับดูแลการกระจายและการใช้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการอย่างไร
- ท่านมีคณะกรรมการรัฐสภาซึ่งมีหน้าที่ในการกำกับดูแลการดำเนินงานตามพันธกิจด้านการพัฒนาของรัฐบาล ซึ่งรวมถึงการประเมินผลกระทบของความช่วยเหลือที่ได้รับหรือที่นำส่งไปหรือไม่
- รัฐสภาของท่านมีข้อมูลและอำนาจที่จำเป็นต้องใช้ประเมินว่าความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการนั้นใช้จ่ายไปอย่างมีประสิทธิภาพอย่างไรหรือไม่

5 สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดูที่ www.ipu.org/splz-e/mexico14.htm

6 <https://sustainabledevelopment.un.org/frameworks/addisababaactionagenda>

III. การประสานงานเพื่อการปฏิบัติตามเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ก. การวางเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นเป้าหมายสำคัญและการประสานงานเพื่อการนำไปปฏิบัติในทุกภาคส่วน ของรัฐบาล

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐสภาและฝ่ายบริหารของรัฐบาลนั้นมีความซับซ้อน อันดับแรก รัฐธรรมนูญในหลายประเทศได้แบ่งหน้าที่และความรับผิดชอบของทั้งสองฝ่ายนี้ออกจากกัน โดยมีฝ่ายนิติบัญญัติ ซึ่งเป็นฝ่ายที่สามของการปกครองประเทศ ขณะที่ฝ่ายบริหารรับผิดชอบในการบังคับใช้กฎหมายและงบประมาณ บทบาทของรัฐสภาคือการบัญญัติกฎหมายและตรวจสอบแผนงบประมาณรายปี นอกจากนี้ รัฐสภามีหน้าที่กำกับดูแลการทำงานและความรับผิดชอบของฝ่ายบริหาร

อาจมีความเห็นที่แตกต่างกันระหว่างฝ่ายการเมืองถึงวิธีการซึ่งดีที่สุดอันจะทำให้บรรลุการพัฒนาระยะยาวของประเทศ แต่ทั้งนี้ เป็นสิ่งจำเป็นที่จะหาฉันทมติร่วมระหว่างฝ่ายต่าง ๆ เกี่ยวกับเป้าหมายและวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาประเทศโดยรวม แม้ว่าจะต้องใช้ระยะเวลายาวนานเกินกว่าเส้นตายที่กำหนดใน พ.ศ. 2573 สำหรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนก็ตาม

ฝ่ายบริหารมีพันธกิจในการดำเนินการไปสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศและจัดทำรายงานความก้าวหน้าทั้งหมดอย่างเป็นทางการ อย่างไรก็ตาม ไม่ได้หมายความว่ารัฐสภานั้นไม่ได้มีส่วนร่วมในกระบวนการดังกล่าว นับตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ รัฐสภาควรมีส่วนร่วมในทุกแง่มุมของการวางแผนเพื่อการนำไปปฏิบัติ ซึ่งการมีส่วนร่วมนี้ไม่ได้ดำเนินไปเพียงเพื่อผลประโยชน์ทางการเมืองเท่านั้น แต่ยังดำเนินไปเพื่อปลุกฝังความเป็นเจ้าของอย่างลึกซึ้งในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาอีกด้วย เมื่อมีการนำกฎหมายมาใช้หรือแก้ไขและเมื่อมีความจำเป็นต้องปรับปรุงงบประมาณ รัฐสภาควรมีส่วนร่วมถึงขั้นการปรับเปลี่ยนด้วยความตระหนักถึงบริบทของประเทศอย่างพร้อมมูล

แนวทางที่รัฐบาลจะใช้เพื่อประสานงานในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ ในด้านต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ซึ่งรวมถึงระบบทางการเมืองของแต่ละประเทศ อย่างไรก็ตาม ประสบการณ์ของบางประเทศจะมีส่วนทำให้ประเทศนั้น ๆ ค้นพบแนวทางการปฏิบัติที่ดีตั้งที่อธิบายไว้ด้านล่าง

- **คณะกรรมการเฉพาะกิจเพื่อการพัฒนาแห่งชาติหรือคณะกรรมการขับเคลื่อน:** รูปแบบหนึ่งของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการขับเคลื่อนอาจได้รับการจัดตั้งโดยรัฐบาลเพื่อกำกับดูแลและแนะแนวทางในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ โดยปกติแล้ว คณะทำงานนี้จะจัดตั้งขึ้นโดยฝ่ายบริหาร แนวทางปฏิบัติที่ดีคือ สมาชิกทุกคนจะมีส่วนร่วม โดยคณะทำงานนี้ไม่ได้มีเพียงตัวแทนจากรัฐสภาเท่านั้น (ไม่ว่าจะเป็นจากรัฐสภาหรือฝ่ายค้าน) แต่ยังรวมถึงตัวแทนจากภาคเอกชนและภาคประชาสังคมอีกด้วย หากมีตัวแทนจากรัฐสภาในคณะกรรมการนี้ กลไกการรายงานผลอย่างเป็นทางการโดยผู้แทนเป็นสิ่งสำคัญมาก โดยวิธีที่ดีที่สุดคือการรายงานไปยังที่ประชุมใหญ่ผ่านคณะกรรมการที่ได้รับมอบอำนาจ
- **การกำหนดแผนพัฒนาแห่งชาติ:** แผนพัฒนาประเทศเป็นแผนงานยุทธศาสตร์ที่ครอบคลุมระยะเวลาหลายปีเพื่อกำหนดว่าประเทศบรรลุเป้าหมายเพื่อพัฒนามนุษย์อย่างยั่งยืนอย่างไร แผนพัฒนาแห่งชาติได้จัดลำดับความสำคัญและตัวชี้วัดหลักสำหรับการวัดความสำเร็จ แผนพัฒนาแห่งชาติจำเป็นจะต้องผ่านการทบทวนเพื่อให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพื่อสร้างพิมพ์เขียวสำหรับการพัฒนาที่เป็นฉบับเดียว ที่รวมเอาพันธกิจเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนระดับนานาชาติ และปรับให้เข้ากับความเป็นจริงในภายในประเทศและภายในท้องถิ่น รัฐสภาควรมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนการพัฒนาชาติ (หรือการนำแผนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติในรูปแบบอื่น) ทั้งนี้ ควรจะต้องนำไปหารือและอภิปราย รวมถึงผ่านการรับรองโดยรัฐสภาก่อนนำไปดำเนินการ

ประเทศอินโดนีเซีย: การส่งเสริมการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ อย่างมีส่วนร่วมผ่านเลขาธิการร่วม

ประเทศอินโดนีเซียยอมรับถึงความต้องการที่จะบรรลุเป้าหมายการพัฒนาระดับนานาชาติ โดยเริ่มต้นจากเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษในช่วงแรก เรื่อยมาจนถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในปัจจุบัน รัฐบาลได้ทำงานอย่างแข็งขันเพื่อจัดตั้งกระบวนการที่มีส่วนร่วมเพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย กระบวนการนี้รวมถึงการจัดตั้งสำนักเลขาธิการร่วมภายใต้คำสั่งของประธานาธิบดี อันประกอบด้วยเจ้าหน้าที่อาวุโสจากฝ่ายบริหาร องค์กรภาคประชาสังคมระดับชาติ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษาและสมาชิกอื่น ซึ่งรวมถึงสมาชิกรัฐสภา สำนักเลขาธิการมีหน้าที่กำหนดและดำเนินการตามเป้าหมายการพัฒนาในระดับยุทธศาสตร์ นอกจากนี้ยังเป็นสถานที่สำคัญสำหรับรับมือกับปัญหาทางการเมืองหรือระดับองค์กรที่เป็นอุปสรรคต่อการบรรลุเป้าหมายอีกด้วย

- **การดำเนินการตามแผนพัฒนาแห่งชาติ:** หลังการนำแผนพัฒนาแห่งชาติมาปฏิบัติ ฝ่ายบริหารควรรายงานกลับไปยังรัฐสภาเป็นประจำ ซึ่งโดยปกติแล้วจะกระทำเป็นรายปี โดยรายงานถึงความก้าวหน้าที่ยังบรรลุและความท้าทายที่พบในการนำแผนไปปฏิบัติ ระเบียบขั้นตอนการปฏิบัติงานของรัฐสภาควรเอื้อให้การรายงานของรัฐบาลนั้นส่งต่อไปยังคณะกรรมการรัฐสภาที่ได้รับมอบหมายอย่างเหมาะสมเพื่อการพิจารณาโดยละเอียด โดยการรับฟังความเห็นจากสาธารณะต่อเนื้อหาในรายงานดังกล่าว และการรายงานกลับไปยังที่ประชุมใหญ่ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้มีการหารือเกี่ยวกับการรายงานของคณะกรรมการที่เปิดให้สาธารณชนเข้ารับฟัง ในระดับนานาชาติแล้ว ประเทศต่างๆ อาจทำรายงานความก้าวหน้าแบบสมัครใจเป็นระยะ ซึ่งจะได้รับการพิจารณาโดยการประชุมการเมืองระดับสูงแห่งสหประชาชาติ ทั้งนี้ รายงานเหล่านี้ควรมีการอภิปรายกันภายในรัฐสภา
- **การประสานงานกับกระทรวงนำ:** ในบางประเทศ การกำกับดูแลแผนการพัฒนาแห่งชาตินั้นจะนำโดยกระทรวงหนึ่งตัวอย่างเช่น กระทรวงการวางแผน การเงิน หรือการพัฒนา ระเบียบขั้นตอนของรัฐสภาควรจะให้มีการตรวจสอบเป็นประจำ (ทางที่ดีคือรายปี) โดยคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งเฉพาะ เพื่อตรวจสอบการทำงานของกระทรวงต่างๆ ดังกล่าว และจัดทำรายงานเพื่อส่งให้กับที่ประชุมใหญ่เพื่อทำการอภิปรายและหารือกันต่อไป กลไกดังกล่าวจะทำให้มั่นใจว่าสมาชิกรัฐสภาและประชาชนทั่วไปตระหนักถึงปัญหาและความท้าทายในการนำแผนพัฒนาไปปฏิบัติ

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภามีส่วนร่วมกับการจัดทำแผนการพัฒนาชาติ เช่น การนำแผนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติผ่านกลุ่มขับเคลื่อนที่ประกอบด้วยผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลายฝ่ายหรือไม่
- สมาชิกรัฐสภา ซึ่งรวมถึงฝ่ายค้าน มีส่วนร่วมในการดำเนินการและกำกับดูแลแผนพัฒนาแห่งชาติหรือไม่ ไม่ว่าจะผ่านการมีส่วนร่วมของคณะทำงานระหว่างภาคส่วนหรือผ่านกระบวนการทางรัฐสภา เช่น ระบบของคณะกรรมการรัฐสภา
- แผนการพัฒนาแห่งชาติกำหนดให้มีการหารือและอภิปรายภายในรัฐสภาก่อนที่จะนำมาปฏิบัติหรือไม่
- ฝ่ายบริหารได้รายงานเป็นประจำต่อรัฐสภาเกี่ยวกับการนำแผนการพัฒนาชาติและรวมทั้งเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติหรือไม่

ข. การทำงานกับสถาบันกำกับดูแลอื่นๆ

รายละเอียดเกี่ยวกับบทบาทของรัฐบาลในฐานะสถาบันหลักในการกำกับดูแลการบังคับใช้กฎหมายและค่าใช้จ่ายของรัฐบาลจะพูดถึงต่อไปในหนังสือคู่มือฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องทราบก่อนว่า นอกจากรัฐบาลแล้วยังมีสถาบันอื่นๆ ที่ทำหน้าที่กำกับดูแลการทำงานของรัฐบาลเช่นกัน สถาบันเหล่านี้บางแห่งอาจอยู่ภายใต้ฝ่ายบริหาร ขณะที่บางแห่งอาจขึ้นตรงกับรัฐบาล แต่ไม่ว่ารายละเอียดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่และโครงสร้างการบริหารของสถาบันจะเป็นรูปแบบใด ก็นับเป็นเรื่องจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องประสานความพยายามร่วมกับสถาบันเหล่านี้ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าจะสามารถกำกับกับการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สถาบันการกำกับดูแลของรัฐบาลโดยทั่วไปมีดังต่อไปนี้

- **สถาบันตรวจสอบสูงสุด:** สถาบันตรวจสอบสูงสุดหมายถึงหน่วยงานของรัฐบาลที่ทำหน้าที่ตรวจสอบและเผยแพร่รายละเอียดการตรวจสอบทางการเงินและการดำเนินงานของหน่วยงานย่อยๆ ในรัฐบาล สถาบันตรวจสอบสูงสุดในบางประเทศอาจเรียกว่าสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน ในขณะที่บางประเทศอาจเรียกว่า “ศาลบัญชี” หรือ “ศาลตรวจเงินแผ่นดิน” (Court of Accounts หรือ Cour de Comptes) แต่ไม่ว่าจะใช้ชื่อใดก็ตาม บทบาทของสถาบันนี้ในการติดตามตรวจสอบการใช้จ่ายของรัฐบาลถือเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้ และบทวิเคราะห์โดยละเอียดของสถาบันก็เป็นประโยชน์ต่อการทำงานของรัฐบาล โดยปกติแล้วสถาบันเหล่านี้จะต้องนำเสนอรายงานประจำปีแก่รัฐบาล จากนั้นคณะกรรมการการศึกษารัฐสภาจะทำหน้าที่พิจารณาผลการศึกษาโดยละเอียด และรายงานกลับไปยังที่ประชุมใหญ่ เพื่อให้เกิดการอภิปรายเกี่ยวกับรายงานต่อไป กระบวนการนี้สามารถใช้เพื่อศึกษาเชิงลึกยิ่งขึ้นว่ารัฐบาลได้ใช้จ่ายเงินเพื่อดำเนินงานตามแผนพัฒนาแห่งชาติ (รวมทั้งเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน) หรือไม่ อย่างไรบ้าง

ประเทศบราซิล: ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐสภาและผู้ตรวจเงินแผ่นดิน

มาตรา 72 ของรัฐธรรมนูญของประเทศบราซิลกำหนดว่าศาลตรวจเงินแผ่นดินกลางและคณะกรรมการการงบประมาณร่วมของรัฐสภามีอำนาจร่วมกันในการตรวจสอบความผิดปกตินองงบประมาณประจำปีและการใช้จ่ายงบประมาณ คณะกรรมการการร่วมมีอำนาจร้องขอคำให้การและเอกสารจากกระทรวงและหน่วยงานรัฐบาลต่างๆ หากเอกสารที่ร้องขอไม่ได้มีอยู่แล้ว เป็นหน้าที่ของศาลตรวจเงินแผ่นดินกลางที่จะต้องให้ความเห็นภายใน 30 วันว่าคำร้องของคณะกรรมการร่วมนั้นเหมาะสมหรือไม่ หากศาลเห็นชอบด้วยกับคณะกรรมการ กระทรวงหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องยินยอมให้มีการตรวจสอบตามคำร้องของคณะกรรมการร่วม

เพิ่มเติมเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญของประเทศบราซิล <http://english.tse.jus.br/arquivos/federal-constitution>

- **สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ:** ประเทศส่วนใหญ่มีองค์กรอิสระที่ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน รวมถึงตรวจสอบและสอบสวนการละเมิดสิทธิมนุษยชน เนื่องจากเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหลายข้อเกี่ยวข้องกับความเท่าเทียมและการส่งเสริมสิทธิของประชาชนและความต้องการของกลุ่มคนชายขอบ รัฐสภาจึงควรให้ความสนใจการทำงานของหน่วยงานนี้เป็นพิเศษ สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมักมีหน้าที่จัดทำรายงานเสนอต่อรัฐสภาเป็นประจำทุกปี ซึ่งเปิดโอกาสให้รัฐสภาได้ตรวจสอบผลการศึกษาอย่างละเอียดยิ่งขึ้น รวมทั้งตรวจสอบว่าการพัฒนาต่างๆ (รวมทั้งการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ) มีการใช้แนวทางที่อยู่บนพื้นฐานของสิทธิหรือไม่ อย่างไรบ้าง โดยรัฐสภามักทำหน้าที่นี้ผ่านทางคณะกรรมการที่ได้รับมอบอำนาจโดยเหมาะสม
- **คณะกรรมการต่อต้านการทุจริตแห่งชาติ:** ในบางประเทศมีหน่วยงานเดียวที่รับผิดชอบงานต่อต้านการทุจริตทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการให้ความรู้แก่พลเมือง การสอบสวน และการดำเนินคดีกรณีทุจริต ในขณะที่บางประเทศอาจมีหลายองค์กรรับผิดชอบหน้าที่หลากหลายด้าน แต่ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใด รัฐสภา โดยเฉพาะคณะกรรมการที่มีหน้าที่กำกับดูแล เช่น คณะกรรมการตรวจสอบบัญชีสาธารณะ คณะกรรมการด้านงบประมาณและการเงิน หรือคณะกรรมการตรวจสอบการปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาของรัฐบาล จะตรวจสอบการทำงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างละเอียด นอกจากนี้ ในรัฐสภาบางแห่ง เช่น รัฐสภาฮ่องกงและรัฐสภานิวเซาท์เวลส์ จะมีคณะกรรมการต่อต้านการทุจริตโดยเฉพาะที่ทำหน้าที่กำกับดูแลการทำงานของหน่วยงานอิสระเพื่อต่อต้านการทุจริตต่างๆ

- **หน่วยงานกำกับดูแลอื่นๆ:** ยังมีหน่วยงานอื่นๆ อีกหลายหน่วยงานซึ่งทำหน้าที่กำกับดูแลการทำงานของรัฐบาล เช่น สำนักงานกำกับด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Commissioner) ผู้ตรวจการแผ่นดิน สภาที่ปรึกษาด้านสถานะสตรี และสำนักงานอัยการ เป็นต้น

ประเทศตูนิเซีย: องค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญที่ดูแลด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน

รัฐธรรมนูญ พ.ศ. 2557 ของสาธารณรัฐตูนิเซียกำหนดให้มีการจัดตั้งองค์กรอิสระหลายองค์กร รวมถึงคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและสิทธิของชนรุ่นอนาคต สมาชิกได้รับการแต่งตั้งจากสภาผู้แทนราษฎร (สภาล่างของรัฐสภา) โดยมีอำนาจตามมาตรา 129 ของรัฐธรรมนูญ ดังต่อไปนี้

คณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนและสิทธิของชนรุ่นอนาคตมีหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงแผนพัฒนาต่างๆ โดยคณะกรรมการอาจให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นที่อยู่ในขอบเขตความรับผิดชอบ

คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถและมีความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งจะดำรงตำแหน่งเพียงวาระเดียวเป็นระยะเวลาหกปี

เพิ่มเติมเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐตูนิเซียที่ <http://tunisia-tn.com/constitution-of-the-republic-of-tunisia/constitution-of-tunisia-independent-constitutional-bodies-2/>

รัฐสภาควรส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนหลักฐานและบทวิเคราะห์ที่กันระหว่างสถาบันกำกับดูแลแห่งต่างๆ ตามความเหมาะสม นอกจากนี้ยังอาจส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนความเชี่ยวชาญด้านเทคนิค เช่น การคัดค้านหรือคำให้การของผู้เชี่ยวชาญที่หน่วยงานกำกับดูแลมีต่อคณะกรรมการของรัฐสภา กฎเกณฑ์สำคัญคือการตระหนักว่าแต่ละสถาบันมีจุดแข็งและจุดอ่อนอย่างไร และส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือในลักษณะที่ทำให้สามารถใช้ประสิทธิภาพของแต่ละหน่วยงานได้อย่างเต็มที่ พร้อมทั้งหลีกเลี่ยงการทำงานและการใช้ทรัพยากรที่ทับซ้อนกัน

คำถามเพื่อการทบทวน

- สถาบันกำกับดูแลอิสระในประเทศของท่านมีสถาบันใดบ้าง
- รัฐสภาของท่านมีคณะกรรมการกำกับดูแลคณะใดบ้าง
- รัฐสภาของท่านกับหน่วยงานกำกับดูแลมีความสัมพันธ์ที่มีประสิทธิภาพและชัดเจนหรือไม่
- อะไรคืออุปสรรคต่อความสัมพันธ์ดังกล่าว และจะลดหรือกำจัดอุปสรรคดังกล่าวได้อย่างไร

ค. การทำงานร่วมกับหน่วยงานสถิติแห่งชาติ

ในหลายประเทศจะมีหน่วยงานรัฐบาลหรือกระทรวงแห่งหนึ่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบเก็บรวบรวม ตีความและเผยแพร่สถิติที่สำคัญ เช่น อัตราการว่างงาน อัตราการเกิดและการเสียชีวิตในแต่ละปี ค่าครองชีพ และดัชนีชี้วัดด้านสุขภาพ ในหนังสือคู่มือฉบับนี้ จะเรียกหน่วยงานที่มีหน้าที่ดังกล่าวข้างต้นว่าสำนักงานสถิติแห่งชาติ สำนักงานสถิติแห่งชาติมีบทบาทสำคัญในการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เพราะถือเป็นศูนย์กลางรวบรวมข้อมูลที่จะบ่งชี้ว่า รัฐบาลสามารถบรรลุตามตัวชี้วัดและมาตรฐานของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแต่ละข้อได้หรือไม่ เมื่อใด และระดับใด สำนักงานสถิติแห่งชาติบางแห่งยังมีบทบาทพัฒนาตัวชี้วัดระดับโลกสำหรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อต่างๆ โดยทำงานผ่านทางคณะผู้เชี่ยวชาญด้านตัวชี้วัดเพื่อติดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Expert Group on SDG Indicators) ซึ่งสหประชาชาติจัดตั้งขึ้น

ประเทศมองโกเลีย: สำนักงานสถิติแห่งชาติกับเป้าหมายการพัฒนา

ในประเทศมองโกเลีย สำนักงานสถิติแห่งชาติจะเป็นผู้นำในการกำหนดตัวชี้วัดสำหรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยรัฐบาลมองโกเลียกำหนดให้สำนักงานสถิติแห่งชาติมีหน้าที่ดังต่อไปนี้

- ออกแบบวิธีการกำหนดตัวชี้วัดเพื่อติดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแห่งชาติ โดยทำงานร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- รวบรวมสถิติระดับประเทศโดยใช้ข้อมูลจากสำนักงานสถิติแห่งชาติและจากสถาบันที่เกี่ยวข้อง
- นำเสนอตัวชี้วัดพื้นฐานระดับชาติ

จากนั้น สำนักงานสถิติแห่งชาติจะร่วมกับคณะทำงานที่ประกอบด้วยกระทรวงต่างๆ ซึ่งรวมถึงกระทรวงการคลัง เพื่อตรวจสอบติดตามการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ

ที่มา http://www.unsiap.or.jp/programmes/ms_materials/ms12/T3_2_MNG_The%20case%20of%20SDGs%20%5bCompatibility%20Mode%5d.pdf

สำนักงานสถิติแห่งชาติควรได้รับมอบหมายอย่างชัดเจนให้เป็นผู้รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความคืบหน้าของแผนพัฒนาแห่งชาติและการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ ส่วนรัฐสภาควรใช้บทบาทผู้กำกับการทำงานของรัฐ ทำหน้าที่ตรวจสอบว่าสำนักงานสถิติแห่งชาติมีการเก็บรวบรวม แปรผล และถ่ายทอดข้อมูลที่จำเป็น พร้อมทั้งดูแลให้มีทรัพยากรและบุคลากรที่เพียงพอในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว รัฐสภาสามารถใช้ข้อมูลที่รวบรวมและถ่ายทอดมาเป็นหลักฐานในการตรวจสอบติดตามการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เช่น หากอัตราการเสียชีวิตจากโรคมะเร็งไม่ลดลง สมาชิกรัฐสภาอาจผลักดันให้เพิ่มงบประมาณเพื่อป้องกันโรคมะเร็ง หรือหากอัตราส่วนของเด็กผู้หญิงที่เข้าเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาไม่เพิ่มขึ้น รัฐสภาควรพิจารณามาตรการเพื่อทำให้ตัวเลขนี้เพิ่มขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎหมายใหม่ ปรับปรุงการบังคับใช้กฎหมาย หรือเพิ่มงบประมาณเพื่อดูแลเรื่องนี้

คำถามเพื่อการทบทวน

- ประเทศของท่านมีสำนักงานสถิติแห่งชาติหรือไม่
- รัฐสภาของท่านมีกลไกเพื่อดูแลให้สำนักงานสถิติแห่งชาติมีทรัพยากรที่พอเพียงในการปฏิบัติงาน และไม่ให้มีการแทรกแซงทางการเมืองในการทำงานเชิงเทคนิคของทางสำนักงานหรือไม่ เช่น มีการตรวจสอบเป็นประจำโดยคณะกรรมการที่ได้รับมอบอำนาจอย่างเหมาะสม
- รัฐสภาของท่านสามารถเข้าถึงข้อมูลที่รวบรวมโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติได้หรือไม่
- รัฐสภาควรใช้ข้อมูลที่ได้มาจากสำนักงานสถิติแห่งชาติให้เกิดประสิทธิภาพที่สุดอย่างไร

จ. การทำงานร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศและองค์กรระดับภูมิภาค

เป็นเรื่องสำคัญที่รัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาต้องรับรู้ พวกเขาไม่ได้ทำงานอย่างโดดเดี่ยวในการตรวจสอบการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การพัฒนาข้อสำคัญต่างๆ แต่ยังมีองค์กรระดับภูมิภาคและระดับโลกหลายแห่งที่ทำงานเพื่อส่งเสริมการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเช่นเดียวกัน องค์กรบางแห่งอาจทำงานร่วมกับรัฐสภาของท่านอยู่แล้ว แต่หากยังไม่มี รัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาก็สามารถแสวงหาความร่วมมือจากองค์กรเหล่านี้เพื่อช่วยเสริมสร้างขีดความสามารถและส่งเสริมความพยายามของรัฐสภาในการทำหน้าที่ย่างแข็งขันเต็มที่เพื่อนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติในประเทศ

การประชุมเชิงปฏิบัติการระดับภูมิภาคว่าด้วยรัฐสภาและเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 30 ถึง 31 สิงหาคม พ.ศ. 2559 ณ กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย

องค์กรที่สนับสนุนรัฐสภาในการเสริมสร้างความขีดความสามารถ ซึ่งจะช่วยให้รัฐสภาสามารถทำหน้าที่หลักๆ อันเกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้ดียิ่งขึ้น อาจแบ่งได้กว้างๆ เป็น 6 ประเภทดังนี้

- **สมัชชารัฐสภาและเครือข่ายรัฐสภานานาชาติ:** เป็นไปได้ว่ารัฐสภาของท่านในฐานะสถาบันแห่งหนึ่ง จะเป็นสมาชิกของเครือข่ายระดับภูมิภาคหรือระดับโลกของสถาบันในลักษณะเดียวกัน (เช่น สหภาพรัฐสภา (Inter-Parliamentary Assembly) รัฐสภาอาหรับ (the Arab Parliament) สมาคมรัฐสภาในเครือจักรภพ (Commonwealth Parliamentary Association) สมัชชารัฐสภาอาเซียน (ASEAN Inter-Parliamentary Assembly) รัฐสภาแห่งภาคพื้นแอฟริกา (Pan African Parliament) ที่ประชุมรัฐสภาการพัฒนาชุมชนแอฟริกาตอนใต้ (Southern African Development Community Parliamentary Forum) สมาพันธ์รัฐสภาแห่งอเมริกา (Parliamentary Confederation of the Americas) เครือข่ายรัฐสภาทวีปอเมริกา (ParlAmericas)) เครือข่ายเหล่านี้จะมีการประชุมกันเป็นประจำเพื่ออภิปรายในประเด็นที่สมาชิกสนใจร่วมกัน รวมทั้งมีการจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการ และจัดทำคู่มือและเอกสารอื่นๆ เพื่อให้ความรู้แก่สมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่ในประเด็นสำคัญด้านการพัฒนา และบทบาทของรัฐสภาที่เกี่ยวข้องกับประเด็นนั้นๆ
- **เครือข่ายสมาชิกรัฐสภา:** เครือข่ายสมาชิกรัฐสภารายบุคคลทำหน้าที่ผ่านเครือข่ายย่อยระดับชาติที่ประกอบด้วยสมาชิกสภาจากหลากหลายพรรค โดยร่วมมือกันในระดับภูมิภาคและระดับโลกเพื่อส่งเสริมประเด็นเกี่ยวกับการพัฒนาที่สำคัญ เช่น การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (GLOBE International) พลังงานทดแทน (รัฐสภาด้านสภาพภูมิอากาศ หรือ Climate Parliament) และการด้านการทุจริต (GOPAC) การทำงานขององค์กรเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยความเห็นชอบอย่างเป็นทางการจากสถาบันใด แต่อาศัยการสร้างเครือข่ายระหว่างสมาชิกรัฐสภารายบุคคลจากหลากหลายประเทศเพื่อสร้างฉันทามติให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

- **องค์กรพหุภาคี:** องค์กรที่มักสังกัดสหประชาชาติและมีอำนาจหน้าที่ในการสนับสนุนการทำงานของรัฐสภา (เช่น โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ หรือ UNDP ซึ่งเป็นองค์กรใหญ่ที่สุดในโลกที่เป็นผู้ดำเนินโครงการต่างๆ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของรัฐสภา) หรือองค์กรที่มีหน้าที่เฉพาะเรื่อง (เช่น องค์กรเพื่อการส่งเสริมความเสมอภาคระหว่างเพศ และเพิ่มพลังของผู้หญิงแห่งสหประชาชาติ หรือ UN Women องค์กรทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ หรือ UNICEF และ กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ หรือ UNFPA) องค์กรประเภทนี้ยังรวมถึงธนาคารโลกและธนาคารเพื่อการพัฒนาระดับภูมิภาคหรือธนาคารเพื่อการพัฒนาเฉพาะด้าน (เช่น ธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา หรือ Islamic Development Bank) องค์กรเหล่านี้จะมีแผนระยะยาวสำหรับส่งเสริมการพัฒนาประเทศ ซึ่งอาจรวมถึงการสร้างเสริมความสามารถของรัฐสภา โดยสามารถถ่ายทอดความรู้ความเชี่ยวชาญในระดับโลกแก่รัฐสภาได้
- **หน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ:** วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 มุ่งหมายให้ทุกคนได้มีสิทธิมนุษยชนอย่างแท้จริง บทบาทของสมาชิกรัฐสภาในการตรวจติดตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และบทบาทในการส่งเสริมและปกป้องสิทธิมนุษยชนถือว่าสนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยบทบาทการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนนั้นรวมถึงการนำสนธิสัญญาและอนุสัญญาระหว่างประเทศมาบังคับใช้ภายในประเทศ และตรวจสอบให้กฎหมายและการปฏิบัติต่างๆ ในประเทศสอดคล้องกับหลักการสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ ช่องทางหนึ่งที่สมาชิกรัฐสภาจะทำงานร่วมกับหน่วยงานเหล่านี้ได้คือการมีส่วนร่วมจัดทำรายงานต่อองค์กรสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชน และกระบวนการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชน (Universal Periodic Review หรือ UPR)⁷
- **องค์กรเอกชนไม่แสวงผลกำไร (เอ็นจีโอ) ระหว่างประเทศ:** องค์กรเอกชนระหว่างประเทศบางแห่งมีหน้าที่เฉพาะเจาะจงในการทำงานกับรัฐสภาเพื่อเสริมสร้างความสามารถของสภา เช่น สถาบันประชาธิปไตยแห่งชาติเพื่อการต่างประเทศ (National Democratic Institute for International Affairs) สถาบันอินเตอร์เนชั่นแนลรีพับลิกัน (International Republican Institute) มูลนิธิเวสต์มินสเตอร์เพื่อประชาธิปไตย (Westminster Foundation for Democracy) รวมถึงมูลนิธิทางการเมืองระดับประเทศ และสถาบันประชาธิปไตยต่างๆ ที่ประกอบด้วยหลายพรรคการเมือง นอกจากนี้ยังมีองค์กรเอกชนระหว่างประเทศอื่นๆ ที่มีอำนาจหน้าที่เฉพาะภาคส่วน โดยทำงานกับรัฐสภาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายขององค์กร เช่น องค์กรเพื่อความโปร่งใสนานาชาติ (Transparency International) ซึ่งมีเป้าหมายด้านการทุจริต และโครงการความโปร่งใสในอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติ (Extractive Industries Transparency Initiative หรือ EITI) ที่มุ่งเน้นส่งเสริมความโปร่งใสและพัฒนาการกำกับดูแลอุตสาหกรรมสกัดทรัพยากรธรรมชาติ
- **พันธมิตรเพื่อการพัฒนา:** ประเทศบางประเทศมีนโยบายสนับสนุนเงินทุนแก่รัฐสภาประเทศอื่นๆ ผ่านโครงการทวิภาคีเพื่อพัฒนาขีดความสามารถและโครงสร้างพื้นฐาน ตัวอย่างหน่วยงานที่ทำหน้าที่นี้ เช่น องค์กรเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (USAID) กรมพัฒนาระหว่างประเทศของสหราชอาณาจักร (DFID) สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของสวีเดน (SIDA) และองค์การความร่วมมือระหว่างประเทศของเกาหลี (KOICA) นอกจากนี้ยังมีประเทศอื่นๆ เช่น คูเวต ที่มีการบริหารกองทุนความมั่งคั่งแห่งชาติโดยนำไปสนับสนุนโครงการต่างๆ ให้แก่รัฐสภาประเทศอื่น

คำถามเพื่อการทบทวน

- ในสมัชชาฯรัฐสภา สมาคม และเครือข่ายที่รัฐสภาของท่านเป็นสมาชิกอยู่ เริ่มมีการหารือเกี่ยวกับการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนบ้างหรือไม่
- รัฐสภาของท่านได้รับการสนับสนุนงานจากโครงการพหุภาคีและทวิภาคีใดบ้าง
- ความพยายามของเครือข่ายและโครงการเหล่านี้ควรมุ่งเน้นไปที่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมากขึ้นหรือไม่?
- สมาชิกรัฐสภาในประเทศของท่านมีส่วนส่งเสริมและการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนอย่างไรบ้าง เช่น พวกเขามีส่วนร่วมในการรายงานของประเทศต่อกระบวนการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชนและต่อหน่วยงานสนธิสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนหรือไม่

7 ตัวอย่าง โปรดอ่าน สภาสิทธิมนุษยชน 26/29 การมีส่วนร่วมของรัฐสภาในการทำงานของสภาสิทธิมนุษยชนและกระบวนการทบทวนสถานการณ์สิทธิมนุษยชน

IV. การบัญญัติกฎหมาย: เสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ

หน้าที่หลักของรัฐสภา

การบัญญัติกฎหมาย

คือกระบวนการของรัฐสภาในการพิจารณาและผ่านร่างกฎหมาย รัฐสภาเกือบทุกแห่งจะมีบทบาทในการพิจารณาร่างกฎหมายก่อนประกาศบังคับใช้ ซึ่งอำนาจนี้รวมถึงการแนะนำแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมาย รัฐสภาในบางประเทศมีบทบาทเชิงรุกในการพัฒนาร่างกฎหมายก่อนนำเข้าสู่การอภิปรายในสภา ส่วนในบางประเทศหน้าที่การพัฒนา ยกร่าง และนำร่างกฎหมายเข้าสู่การพิจารณาของสภานั้นแทบจัดเป็นหน้าที่ของรัฐบาลแต่เพียงผู้เดียว ทั้งนี้ การออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับงบประมาณประจำปีของรัฐมักมีข้อกำหนดพิเศษ เนื่องจากโดยทั่วไปถือว่าเป็นกฎหมายสำคัญที่สุดชุดหนึ่งที่รัฐสภาจะพิจารณา

ในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ ประเทศต่างๆ จำเป็นต้องใช้แนวนโยบายและโครงการที่หลากหลาย ถึงแม้การออกกฎหมายเพียงอย่างเดียวมักไม่ใช่การแก้ปัญหาเชิงนโยบายที่สมบูรณ์ แต่ก็ถือเป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติตามเป้าหมาย ยิ่งกว่านั้น การที่งบประมาณประจำปีของประเทศจะต้องตราขึ้นเป็นกฎหมายโดยรัฐสภา ทำให้หน้าที่การบัญญัติกฎหมายของรัฐสภาสำคัญยิ่งขึ้นไปอีก กล่าวคือ มีบทบาทในการดูแลให้รัฐจัดสรรงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อมุ่งบรรลุเป้าหมายที่สำคัญเร่งด่วนของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ก. การลำดับความสำคัญของการปฏิรูปกฎหมาย

การจะบรรลุเป้าหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนหลายประการจำเป็นต้องอาศัยการปฏิรูปกฎหมาย บทเรียนประการหนึ่งจากการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษไปปฏิบัติ คือ จำเป็นต้องมีแนวทางอย่างเป็นระบบที่ช่วยให้สมาชิกรัฐสภาสามารถดำเนินการปฏิรูปกฎหมายได้ทั้งระบบ เพื่อให้เกิดกฎหมายที่ส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาของประเทศ

ประเทศตุนิเซีย: การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมตามรัฐธรรมนูญและกฎหมาย

การคุ้มครองสิทธิใดๆ โดยระบุในรัฐธรรมนูญถือเป็นการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายที่แข็งแกร่งที่สุด และเป็นการดำเนินการทางกฎหมายที่สำคัญที่สุดที่รัฐจะสามารถทำได้ แม้การปฏิรูปรัฐธรรมนูญจะไม่ใช่สิ่งที่สมาชิกรัฐสภากระทำเป็นประจำ แต่ในระบบกฎหมายหลายแห่ง การผ่านร่างแก้ไขรัฐธรรมนูญถือเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา และกระบวนการนี้ก็อาจเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการรับรองความสำคัญของการประเด็นพัฒนาต่างๆ โดยระบุให้ชัดเจนไว้ในกฎหมายสูงสุดของประเทศ

ตัวอย่างจากประเทศตุนิเซีย เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. 2557 สมาชิกรัฐสภาของตุนิเซียผ่านร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่หลังการปฏิวัติ พ.ศ. 2554 โดยกำหนดบทบัญญัติที่เด็ดขาดเพื่อสนับสนุนเรื่องสิ่งแวดล้อมและจัดการปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ทั้งนี้เพื่อรับประกันว่ารัฐบาลชุดต่อไป ภายหลังจากจะต้องให้ความสำคัญกับปัญหาวิกฤตเหล่านี้

รัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้ทำให้ตุนิเซียเป็นประเทศอาหรับประเทศแรก และประเทศที่สามของโลก ที่มีการระบุไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญถึงความมุ่งมั่นในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมและสภาพภูมิอากาศที่ปลอดภัย บทบัญญัตินี้ได้รับการบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญฉบับใหม่หลังมีการลงคะแนนอย่างหนักโดยสมาชิกรัฐสภากลุ่มหนึ่งซึ่งมุ่งมั่นรณรงค์อย่างแข็งขันเพื่อการปฏิรูปกฎหมายและนโยบายสนับสนุนประเด็นสิ่งแวดล้อม ทางกลุ่มได้รับการสนับสนุนจาก Climate Parliament ซึ่งเป็นองค์กรภาคเอกชนที่ทำงานร่วมกับ UNDP ข้อกฎหมายใหม่เกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศที่บรรจุในรัฐธรรมนูญนั้นกำหนดให้รัฐต้องดำเนินการเพื่อรับรองให้มี “สภาพภูมิอากาศที่เหมาะสมและปกป้องสิทธิในการมีสภาพแวดล้อมที่สมดุลและเหมาะสม” รวมทั้ง “ จัดหาวิธีการที่จำเป็นในการขจัดมลพิษทางสิ่งแวดล้อม”

หลังจากนั้น สมาชิกรัฐสภากลุ่มเดียวกันนี้ยังได้ทำการรณรงค์ให้รัฐบาลออกกฎหมายพลังงานทดแทนฉบับใหม่ ที่สุดกระทรวงพลังงานของตุนิเซียก็ได้กร่างกฎหมายฉบับดังกล่าว โดยระบุเป้าหมายพลังงานทดแทนของประเทศ รวมทั้งจัดตั้งกองทุนการเปลี่ยนผ่านทางพลังงานเพื่อช่วยเหลือทางการเงินแก่โครงการการเปลี่ยนผ่านด้านพลังงานโดยใช้วิธีปรับแก้การจัดสรรเงินอุดหนุนเชื้อเพลิงฟอสซิลเสียใหม่ หลังจากร่วมร่างกฎหมายฉบับใหม่นี้แล้ว ทางกลุ่มสมาชิกรัฐสภาดังกล่าวยังได้รณรงค์เพื่อขับเคลื่อนร่างกฎหมายจนผ่านรัฐสภาในเดือนเมษายน พ.ศ. 2558

ช่วงเริ่มแรกของการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัตินั้น อาจพิจารณาให้มีการประเมินความจำเป็นในการปฏิรูปกฎหมายเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG Law Reform Needs Assessment) ซึ่งสามารถใช้พิจารณาเป้าหมายทั้งหมดได้ทั้งข้อใหญ่และข้อย่อย กระบวนการนี้ควรกระทำเพื่อ (1) ตรวจสอบว่าเป้าหมายใดจำเป็นต้องอาศัยการแก้ไขหรือบัญญัติกฎหมายใหม่ (2) จัดลำดับความจำเป็นในการปฏิรูปและการแก้ไขกฎหมายเหล่านั้น และ (3) จัดทำวาระการปฏิรูปกฎหมายระยะกลางถึงระยะยาวเพื่อเป็นแนวทางในการร่างและตรากฎหมายต่อไป กระบวนการนี้ยังอาจเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมให้เกิดการประสานงานที่ดียิ่งขึ้น ในการปฏิรูปกฎหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนอีกด้วย เช่น ประเด็นความเท่าเทียมกันทางเพศจัดเป็นเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อ 5 แต่นอกจากนั้นยังเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติตามเป้าหมายข้ออื่นๆ ทุกข้อด้วย ดังนั้น การประเมินกฎหมายทุกฉบับที่เกี่ยวข้องในคราวเดียวกันเพื่อระบุว่าประเด็นใดบ้างที่สามารถรวมอยู่ในการปฏิรูปกฎหมายครั้งเดียวกันได้จึงมีประสิทธิภาพมากกว่า แทนที่จะต้องจัดการเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแต่ละข้อแยกกันและต้องออกกฎหมายและแก้ไขกฎหมายแยกกันหลายฉบับ

อีกตัวอย่างหนึ่งคือเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16 รายละเอียดข้อ 16.5 ซึ่งเรียกร้องให้นานาประเทศ ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ โดยมีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริตเป็นตัวกำหนดกรอบการนำเป้าหมายนี้ไปปฏิบัติ กระนั้นก็ตาม การแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันและการส่งเสริมการระมัดระวังต่อสาธารณะนั้นเป็นพื้นฐานไปสู่การบรรลุเป้าหมายวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ทั้งหมด สิ่งสำคัญคือ องค์ประกอบหลักประการหนึ่งของอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต และความพยายามอื่นๆ ในการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชัน คือการดูแลให้มีการปฏิรูปกฎหมายที่จะให้การป้องกัน สอบสวนและดำเนินคดีเกี่ยวกับการทุจริตมีประสิทธิภาพมากขึ้น การตรวจสอบช่องโหว่ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตทั้งหมดไปด้วยกันนั้นจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการทำให้แน่ใจว่าการปฏิรูปเพื่อแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันและการทุจริตจะแก้ไขได้ครบทุกด้านด้วยกฎหมายชุดเดียว

ข. การร่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

สภานิติบัญญัติแต่ละแห่งมีขั้นตอนที่แตกต่างกันในการร่าง เสนอ และตรากฎหมาย อย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปแล้ว สมาชิกรัฐสภาอาจต้องมีส่วนร่วมในร่างกฎหมายสามประเภท (รายละเอียดด้านล่าง) ซึ่งล้วนแล้วแต่สามารถเป็นกลไกที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมการปฏิรูปกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

- **ร่างกฎหมายที่เสนอโดยรัฐบาล:** ในระบบรัฐสภาส่วนใหญ่ รัฐบาลจะเป็นฝ่ายรับผิดชอบในการร่างกฎหมายก่อนเสนอแก่รัฐสภาเพื่อพิจารณา ขณะที่รัฐบาลเดินหน้าปฏิบัติตามแผนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนซึ่งปรับให้เข้ากับสถานการณ์ในประเทศ เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องมีโครงการปฏิรูปกฎหมายเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ออกแบบมาให้สอดคล้องกัน ในส่วนนี้ สมาชิกรัฐสภาสามารถมีบทบาทเชิงรุกเพื่อผลักดันให้รัฐบาลดำเนินการร่างกฎหมาย โดยอาจใช้กลไกมากมาย เช่น การตั้งกระทู้ถาม การยื่นอภิปรายรัฐมนตรี การส่งคำถามเป็นลายลักษณ์อักษรต่อรัฐมนตรี และการเสนอการลงมติ

การส่งเสริมการระมัดระวังต่อสาธารณะและจัดการกับการทุจริตถือเป็นรากฐานของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งหมด ซึ่งมุ่งเน้นที่การผลักดันให้บริการและการดำเนินตามเป้าหมายเพื่อการพัฒนาของรัฐจำเป็นต้องมีการระมัดระวังต่อสาธารณะ อย่างไรก็ตาม เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อ 16 เป็นข้อที่เรียกร้องโดยเฉพาะให้การบริหารประเทศต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้น รายละเอียดข้อที่ 16.5 มุ่ง ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ รายละเอียดข้อ 16.6 มุ่งพัฒนาสถาบันที่มีประสิทธิภาพ มีความรับผิดชอบและโปร่งใสในระดับ และรายละเอียดที่ 16.10 มุ่ง สร้างหลักประกันว่าสาธารณชนสามารถเข้าถึงข้อมูลและมีการปกป้องเสรีภาพขั้นพื้นฐาน โดยเป็นไปตามกฎหมายภายในประเทศและความตกลงระหว่างประเทศ เห็นได้ชัดว่า สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้มีหน้าที่ออกกฎหมายมีบทบาทสำคัญในการทำให้เกิดสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยในการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชันและการทุจริตอย่างมีประสิทธิภาพ

หรือการยื่นญัตติที่ไม่มีผลผูกพัน ซึ่งจะช่วยนำประเด็นสาธารณะขึ้นมาเป็นจุดสนใจได้ นอกจากนี้ การตั้งคำถามในชั้นกรรมาธิการก็สามารถเป็นประโยชน์ได้เช่นกัน ทั้งยังมีประโยชน์เพิ่มเติมด้วยการบูรณาการความคิดเห็นจากประชาชนเข้าในการพิจารณาประเด็นนั้นๆ และช่วยให้สมาชิกรัฐสภาสามารถจัดให้มีข้อเสนอแนะที่เป็นรูปธรรมแก่รัฐบาลในประเด็นที่จำเป็นต้องมีการปฏิรูปกฎหมายและวิธีการรับมือกับประเด็นดังกล่าว

- **ร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกรัฐสภา:** ในระบบประธานาธิบดีที่มีการแยกอำนาจ และในระบบรัฐสภาที่ประธานาธิบดีนั้น สมาชิกของสภาองคมนตรีหรือรัฐสภาอาจเป็นผู้ร่างและเสนอกฎหมายอยู่บ่อยครั้ง ระเบียบกระบวนการรัฐสภาบางแห่งอาจทำให้ร่างกฎหมายเหล่านี้ยากที่จะได้รับเสนอเข้าสู่การพิจารณา กระนั้นก็ดี ร่างกฎหมายเช่นนี้ถือเป็นเรื่องมือที่ตีในการกดดันให้รัฐบาลดำเนินการทางกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหาเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยเป็นวิธีที่ทำให้สมาชิกรัฐสภาสามารถเรียกร้องความสนใจไปยังปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาต่างๆ
- **ร่างกฎหมายที่เกิดจากการริเริ่มโดยประชาชน:** ในบางกรณี กลุ่มพลเมืองและ/หรือภาคประชาสังคมเองอาจเป็นผู้ริเริ่มร่างกฎหมาย จากนั้นก็อาจร้องขอให้สมาชิกรัฐสภารับร่างกฎหมายไปเสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณา (ดูส่วนที่ VII ด้านล่าง)⁸ นอกจากนี้ ในระบอบการปกครองบางประเภท ประชาชนยังสามารถเรียกร้องให้มีการจัด “การลงประชามติของประชาชน” ในประเด็นต่างๆ ได้เองอีกด้วย แม้ระบบนี้จะพบเห็นได้ยากก็ตาม หากการลงประชามติประสบความสำเร็จก็สามารถใช้ผลักดันให้มีการออกกฎหมายหรือปรับแก้กฎหมายได้

ประเทศเลบานอนและโมร็อกโก: การออกกฎหมายเพื่อกำหนดกรอบการใช้กฎหมายด้านการทุจริตที่เด็ดขาดยิ่งขึ้น

รัฐสภาเลบานอนมีบทบาทนำในการผลักดันให้มีการออกกฎหมายต่อต้านการทุจริตในระดับประเทศที่เด็ดขาดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านการทุจริต เมื่อปีพ.ศ. 2555 รัฐสภาเลบานอนได้จัดตั้งคณะอนุกรรมการด้านการต่อต้านการทุจริต ซึ่งมีหน้าที่ร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านทุจริต คณะอนุกรรมการนี้ทำงานร่วมกับกลุ่ม “สมาชิกรัฐสภาเลบานอนต่อต้านการทุจริต” และได้รับการสนับสนุนจากโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (UNDP) โดยได้ยกร่างกฎหมายฉบับ ฉบับแรกคือร่างแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความรั่วรัยผิดปกติและการแสดงบัญชีทรัพย์สินของเจ้าหน้าที่รัฐ ร่างฉบับนี้คณะอนุกรรมการเป็นผู้จัดทำร่วมกับคณะทำงานจากหลายฝ่ายประกอบด้วยผู้แทนจากกระทรวงยุติธรรม ศาลปกครอง กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการคลัง ธนาคารกลาง และหน่วยงานกำกับดูแลที่สำคัญอื่นๆ รวมทั้ง UNDP ด้วย นอกจากนี้ คณะอนุกรรมการยังทำงานอย่างใกล้ชิดกับเครือข่ายแห่งชาติเพื่อสิทธิในการเข้าถึงข้อมูล (National Network for the Right of Access to Information) ซึ่งเป็นกลุ่มรณรงค์จากหลายภาคส่วนโดยมีสมาชิกรัฐสภาเลบานอนคนหนึ่งเป็นประธานกลุ่ม เพื่อร่างกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแสทุจริต สิทธิในการเข้าถึงข้อมูล และการจัดตั้งหน่วยงานต่อต้านการทุจริต

ส่วนประเทศโมร็อกโกได้เปิดตัวยุทธศาสตร์ต่อต้านการทุจริตฉบับใหม่เมื่อ พ.ศ. 2558 โดยขณะนี้รัฐสภากำลังดำเนินงานเพื่อนำเสนอร่างกฎหมายฉบับสำคัญในการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการแก้ไขปัญหาคอร์รัปชัน ลำดับต่อไปประเทศโมร็อกโกมีแผนจะร่างกฎหมายคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแสทุจริต กฎหมายเสรีภาพในการเข้าถึงข้อมูล และกฎหมายว่าด้วยความขัดแย้งแห่งผลประโยชน์ฉบับใหม่ นับเป็นโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาเดินทางเข้าใกล้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อ 16.5 โดยการผ่านกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบที่เด็ดขาด และตรวจติดตามการบังคับใช้กฎหมายนั้น

ดูเพิ่มเติมที่ www.transparency-lebanon.org/En/WhatWeDoDetails/5/12/0

8 ดูโครงการความริเริ่มโดยประชาชนชาวฟินแลนด์ที่ <https://www.eduskunta.fi/EN/lakiensaattaminen/kansalaisaloite/Pages/default.aspx>

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประเทศตูนิเซีย

การหารือเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญของตูนิเซีย วันที่ 20 มกราคม พ.ศ. 2557 ภาพโดย Olivier Pierre-Louveaux

โดยหลักการแล้วร่างกฎหมายที่เสนอต่อสภาหากเกี่ยวข้องกับการพัฒนาควรระบุไว้อย่างชัดเจนว่าร่างกฎหมายนั้นสนับสนุนวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 หรือไม่อย่างไร และระบุให้ชัดเจนว่ามีส่วนสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อหลักและข้อย่อยใดหรือไม่ อย่างไรบ้าง คำอธิบายเหล่านี้อาจอยู่ในบันทึกหลักการและเหตุผลของร่างกฎหมาย และในคำกล่าวเมื่อนำเสนอร่างกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันหลักปฏิบัตินี้ไม่เป็นที่แพร่หลาย ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหานี้ รัฐสภาเองอาจมอบหมายให้สำนักเลขาธิการรัฐสภาจัดทำรายงานวิเคราะห์ผลของร่างกฎหมายต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อชี้ว่าร่างกฎหมายนั้นๆ จะส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างไรบ้าง อีกวิธีหนึ่งที่สามารถทำได้ คือ แก้ไขระเบียบขั้นตอนการเสนอร่างกฎหมาย โดยกำหนดให้ผู้เสนอร่างกฎหมายต้องจัดทำรายงานวิเคราะห์ดังกล่าวเมื่อนำเสนอร่างกฎหมายสู่สภา ทั้งนี้ ปัจจุบันในบางประเทศมีมาตรการประเมินผลกระทบที่ร่างกฎหมายจะมีต่อเศรษฐกิจสังคม สิ่งแวดล้อม และความเท่าเทียมทางเพศ บทเรียนจากประเทศเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่ากระบวนการลักษณะนี้ทำให้เป็นระบบได้โดยอาศัยบัญชีรายการตรวจสอบ (checklist) ง่ายๆ สำนักเลขาธิการรัฐสภาสามารถใช้บัญชีรายการตรวจสอบนี้เป็นหลักในการพิจารณาร่างกฎหมายแต่ละฉบับได้ และสมาชิกรัฐสภาก็สามารถใช้ข้อมูลนี้ตรวจสอบหาจุดที่ต้องแก้ไขในร่างกฎหมายได้

คำถามเพื่อการทบทวน

- สมาชิกรัฐสภามีผู้ทางกฎหมายและระเบียบวิธี รวมถึงความสามารถด้านนิติบัญญัติเพียงพอต่อการริเริ่ม พิจารณา และแก้ไขกฎหมายเพื่อส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่
- รัฐบาลหรือรัฐสภาได้ดำเนินการ (หรือวางแผนที่จะดำเนินการ) พิจารณาการปฏิรูปกฎหมายที่จำเป็นต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งจะเป็นข้อมูลให้รัฐสภากำหนดวาระด้านนิติบัญญัติในอนาคตหรือไม่
- บันทึกหลักการและเหตุผลที่แนบมากับร่างกฎหมายแต่ละฉบับ กำหนดให้มีคำอธิบายว่าร่างกฎหมายนั้นมีส่วนช่วยบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างไรหรือไม่
- ระเบียบขั้นตอนรัฐสภากำหนดหรือไม่ว่าให้คณะกรรมการต่างๆ ของรัฐสภาต้องพิจารณาร่างกฎหมายทั้งหมดเพื่อประเมินอัตราการมีส่วนช่วยบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และข้อกำหนดนี้เป็นจริงในทางปฏิบัติหรือไม่

V. การจัดสรรงบประมาณเพื่อการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ

หน้าที่สำคัญของรัฐสภา

การจัดสรรงบประมาณ

การดูแลการจัดการงบประมาณเป็นกระบวนการของรัฐสภาในการดูแลว่ารัฐบาลใช้จ่ายเงินอย่างเหมาะสมและถูกกฎหมายในทุกขั้นตอนของวงจรรงบประมาณ รัฐบาลอาจทำหน้าที่นี้โดยจัดทำข้อเสนอแนะในการกำหนดงบประมาณ ตรวจสอบ อภิปราย และรับรองงบประมาณของรัฐ กำกับการใช้จ่ายงบ และตรวจสอบบัญชี รายได้ และค่าใช้จ่ายของรัฐบาล

การจะปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นจำเป็นต้องมีงบประมาณสนับสนุนที่เหมาะสม และมีการจัดสรรเงินทุนให้ตรงเป้าเพื่อให้การทำงานเข้าถึงบุคคลชายขอบและผู้ด้อยโอกาสที่สุดในสังคม การดำเนินตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอาจสามารถใช้เงินทุนได้หลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเงินทุนจากภาคเอกชน เงินทุนจากการกุศล ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการจากประเทศต่างๆ (ODA) การลงทุนโดยตรงจากต่างชาติ และรายได้ของรัฐ เช่น ภาษีและศุลกากร สมาชิกรัฐสภาควรทราบเกี่ยวกับรูปแบบเงินทุนต่างๆ เหล่านี้ พร้อมทั้งให้ความเห็นว่ามีการจัดสรรรายได้ของรัฐจากแหล่งต่างๆ อย่างเหมาะสมเพื่อไม่ให้เกิดการทับซ้อนหรือไม่

กฎหมายงบประมาณประจำปีของรัฐนั้นเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งซึ่งแต่ละประเทศต้องใช้เพื่อจัดสรรเงินทุนสำหรับการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องมีที่กระบวนการจัดสรรงบประมาณของรัฐสภา ซึ่งประกอบด้วย การออกกฎหมาย และการตรวจสอบนั้น จะต้องออกแบบและนำไปใช้ในทางที่จะช่วยให้สมาชิกรัฐสภาสามารถมีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำและอนุมัติงบประมาณอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด คำถามข้อใหญ่ที่ต้องคำนึงถึงคือคำถามที่ว่ากระบวนการงบประมาณนั้นทำให้มั่นใจได้ว่าการใช้จ่ายงบประมาณจะเกิดผลภายในกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ โดยคำนึงด้วยว่าเป้าหมายสูงสุดคือการดูแลให้โครงการต่างๆ ยึดถือ “ประชาชนเป็นศูนย์กลาง” และไม่ทิ้งผู้ใดไว้ข้างหลัง โดยเฉพาะบุคคลชายขอบและผู้ด้อยโอกาส

แนวทางการทำงานตามวงจรรงบประมาณ

ก. งบประมาณรัฐประจำปี

กระบวนการอนุมัติงบประมาณประเทศนั้นควรกระทำต่อเนื่องเป็นรายปี โดยให้ฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติมีส่วนร่วมในการประมาณรายจ่ายและรายได้ จัดสรรเงินทุนที่มีให้กับโครงการสำคัญ และติดตามตรวจสอบการใช้จ่าย ตามที่อธิบายในแผนภูมิวงจรงบประมาณข้างต้น แม้ว่าฝ่ายบริหารจะมีหน้าที่รับผิดชอบอย่างเป็นทางการในการจัดทำงบประมาณ แต่สมาชิกรัฐสภาก็สามารถมีบทบาทสนับสนุนการจัดสรรงบประมาณไปในทางใดทางหนึ่งก่อนจะถึง (หรือระหว่าง) กระบวนการจัดเตรียมงบประมาณ นอกจากนี้ ในบางประเทศ สมาชิกรัฐสภายังสามารถใช้อำนาจทางนิติบัญญัติและการกำกับดูแลเพื่อเสนออย่างเป็นทางการให้มีการแก้ไขงบประมาณหลังเข้าสู่สภา

รัฐสภาส่วนใหญ่จะมีกระบวนการเฉพาะบางอย่างเพื่อการประมาณตัวเลขงบประมาณ หรือการพิจารณาของคณะกรรมการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกในการพิจารณางบประมาณที่นำเสนอ กระบวนการนี้รวมถึงการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะจากกลุ่มเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อทำความเข้าใจในรายละเอียดข้อเสนองบประมาณ และวัตถุประสงค์ที่แผนงบประมาณต้องการบรรลุ ในบางประเทศ ภาคประชาสังคมอาจมีส่วนร่วมในกระบวนการนี้ด้วย โดยเข้าร่วมการรับฟังความคิดเห็นเพื่อให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประสิทธิภาพการดำเนินโครงการของรัฐบาล และ/หรือบทเรียนจากกรณีงบประมาณรั่วไหล หรือไม่สามารส่งถึงกลุ่มผู้รับผลประโยชน์ได้ ทั้งนี้ ในทางปฏิบัติที่ไม่เป็นทางการ สมาชิกรัฐสภาสามารถใช้บทวิเคราะหงบประมาณจากภาคประชาสังคม หรือสอบถามโดยตรงจากประชาชนในเขตเลือกตั้งของตน เพื่อประเมินว่าโครงการของรัฐบาลโครงการใดที่มีประสิทธิภาพ และโครงการใดที่ล้มเหลวในการสร้างประโยชน์ให้แก่ผู้ที่ควรได้รับ

นอกจากนี้ การติดตามต่อยอดข้อเสนอแนะของหน่วยงานตรวจเงินแผ่นดินกับกระทรวงและหน่วยงานรัฐบาลที่เกี่ยวข้องก็สามารถช่วยให้สมาชิกรัฐสภามีข้อมูลที่เพียงพอในการทำหน้าที่ในช่วงต่างๆ ของวงจรงบประมาณ และในบางรัฐสภา การทำงานนี้จะดำเนินงานอย่างเป็นระบบผ่านกระบวนการคณะกรรมการ โดยที่คณะกรรมการบัญชีสาธารณะเป็นแกนนำ และคณะกรรมการรายภาคที่เกี่ยวข้องเข้ามีส่วนร่วม

ประเทศบังกลาเทศ: งบประมาณสนับสนุนพลังงานทดแทน

ประชากรกว่าร้อยละ 72 ในประเทศบังกลาเทศอาศัยอยู่ในชนบท และบ้านเรือนมากกว่าสองในสามไม่มีไฟฟ้า รัฐบาลบังกลาเทศให้คำมั่นไว้ว่าจะให้ทุกคนได้มีไฟฟ้าใช้ภายใน พ.ศ. 2563 อย่างไรก็ตาม พลังงานส่วนใหญ่ในปัจจุบันของบังกลาเทศนั้นผลิตจากก๊าซธรรมชาติและเชื้อเพลิงที่นำเข้ามา อีกทั้งแผนการผลิตพลังงานในอนาคตของประเทศก็พึ่งพิงโรงไฟฟ้าถ่านหินเป็นหลัก อย่างไรก็ตาม บังกลาเทศมีความคืบหน้าอย่างมากในการสร้างแผนระยะยาวเพื่อสนับสนุนเงินทุนในการจัดหาพลังงานทดแทน เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2557 รัฐบาลบังกลาเทศได้ประกาศจัดสรรงบประมาณที่สำคัญสองก้อนเพื่อพัฒนาพลังงานทดแทนในประเทศ กล่าวคือ (1) งบประมาณ 15 ล้านดอลลาร์ (190,000 เหรียญสหรัฐ) เพื่อสนับสนุนสำนักงานการพัฒนาพลังงานที่ยั่งยืนและพลังงานทดแทน (Sustainable and Renewable Energy Development Authority - SREDA) ที่จัดตั้งขึ้นใหม่ และ (2) การจัดตั้งกองทุนใหม่เพื่อการพัฒนาพลังงานทดแทน จำนวน 400 ล้านดอลลาร์ (51.65 ล้านดอลลาร์สหรัฐ)

ผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมเพื่อสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 7 (พลังงานทดแทน) นี้ เป็นผลจากการรณรงค์อันยาวนานของสมาชิกรัฐสภา เดือนกันยายน พ.ศ. 2555 สมาชิกรัฐสภาจากหลากหลายพรรคได้รวมตัวกันจัดตั้งกลุ่มรัฐสภาเพื่อสภาพภูมิอากาศ (Climate Parliament Group) ในระดับประเทศ โดยได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มรัฐสภาเพื่อสภาพภูมิอากาศนานาชาติ ร่วมกับโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ สมาชิกรัฐสภาเหล่านี้ได้ตกลงกันถึงเป้าหมายสำคัญเร่งด่วน เช่น ผนวกเพื่อเปลี่ยนแปลงสัดส่วนของพลังงานทดแทนในการผลิตไฟฟ้า และการสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้พลังงานทดแทน ทั้งด้านนโยบาย การเงิน และเทคโนโลยี

เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2555 ส.ส. จากกลุ่มรัฐสภาเพื่อสภาพภูมิอากาศมีบทบาทสำคัญในการผ่านพระราชบัญญัติ SREDA ซึ่งเป็นความพยายามชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และทำให้เกิดการตั้ง SREDA ขึ้นเป็นศูนย์รวมระดับชาติในการส่งเสริมและพัฒนาพลังงานที่ยั่งยืน

เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2556 กลุ่มรัฐสภาเพื่อสภาพภูมิอากาศของประเทศบังกลาเทศเริ่มรณรงค์อย่างจริงจังเพื่อสนับสนุนงบประมาณ มีการพบปะหารือกับรัฐมนตรีกระทรวงหลักๆ และยื่นบันทึกที่รวบรวมจากหลายพรรคการเมืองเพื่อเรียกร้องให้มีการจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอและการสนับสนุน SREDA ในด้านอื่นๆ รวมทั้งการจัดตั้งกองทุนพลังงานสะอาด การรณรงค์นี้ดำเนินไปเป็นเวลาหกเดือนก่อนการจัดสรรงบประมาณ โดยมีการประชุมระหว่างสมาชิกรัฐสภาของกลุ่มรัฐสภาเพื่อสภาพภูมิอากาศกับรัฐมนตรีกระทรวงพลังงานและกระทรวงการคลังเกิดขึ้นหลายครั้ง การรณรงค์ที่ต่อเนื่อง รวมทั้งการแทรกแซงในช่วงที่เหมาะสมในกระบวนการจัดทำงบประมาณ นำไปสู่ความสำเร็จดังที่กล่าวข้างต้น

ดูเพิ่มเติมได้ที่ “Climate Parliament MPs Successful in Creating a Special Fund and SREDA for Renewables,” Press Release, Blitz Comprehensive Tabloid Weekly, www.weeklyblitz.net/2014/06/bangladesh-climate-parliament-mps-successful-creating-special-fund-sreda-renewables/

อย่างไรก็ตาม กฎหมายและกฎระเบียบที่กำหนดกระบวนการจัดสรรงบประมาณนั้นมักจะจำกัดไม่ใหกรัฐสภาสามารถแก้ไขประเด็นใหญ่ๆ ในร่างงบประมาณที่เสนอสู่สภาได้ในหลายประเทศ หากรัฐสภาไม่ยอมผ่านร่างกฎหมายงบประมาณตามที่เสนอมาอาจส่งผลให้รัฐบาลล่ม และในบางประเทศรัฐสภาอาจขอตัดลดงบประมาณที่เสนอมาก็ได้ แต่ไม่สามารถลงมติให้เพิ่มงบประมาณได้ นอกจากนี้ ถึงแม้ในบางประเทศรัฐสภาจะมีอำนาจพอสมควรในการโยกย้ายเงินทุนระหว่างงบประมาณแต่ละก้อนได้หากงบโดยรวมไม่เกินเพดาน แต่การแก้ไขโยกย้ายงบเช่นนี้ก็ยังมีกฎระเบียบเคร่งครัดควบคุมอยู่

นอกเหนือจากการมีส่วนร่วมของสมาชิกรัฐสภาในกระบวนการการจัดเตรียมและอนุมัติงบประมาณแล้ว สมาชิกรัฐสภายังอาจสนับสนุนการปฏิรูปงบประมาณเพื่อช่วยการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน โดยผ่านการรณรงค์และสร้างสภาพแวดล้อมทางกฎหมายที่เอื้อต่อการปฏิรูป การนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัตินั้นจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทั้งรัฐบาลทุกภาคส่วน ดังนั้น สมาชิกรัฐสภาจึงสามารถสนับสนุนวิธีการใหม่ๆ เพื่อให้แต่ละภาคส่วนของรัฐบาลทำงานร่วมกันในการใช้จ่ายงบประมาณในรูปแบบต่างๆ

การวิเคราะห์ทางการเงินและต้นทุนแบบละเอียดที่จัดทำเพื่อสนับสนุนงบประมาณของประเทศจะแตกต่างกันไปตามแต่ระบบยุติธรรม ในบางประเทศข้อมูลที่จัดทำเพื่ออธิบายผลกระทบจากร่างนโยบายงบประมาณต่างๆ มีเพียงสั้นๆ เท่านั้น ในช่วงเริ่มต้นใช้วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 และการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติอาจควรพิจารณาทบทวนเอกสารประกอบงบประมาณปัจจุบันซึ่งยื่นเสนอต่อรัฐสภา เพื่อพิจารณาว่าเอกสารประกอบนั้นพอเพียงหรือไม่ในการให้แนวทางว่างบประมาณดังกล่าวออกแบบมาเพื่อขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างไรบ้าง ดังนั้น สมาชิกรัฐสภา โดยเฉพาะสมาชิกคณะกรรมการด้านงบประมาณจึงควรพิจารณาการทำงานเชิงรุกกับกระทรวงการคลังเพื่อกำหนดรูปแบบเอกสารประกอบงบประมาณที่เอื้อต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ประเทศวันดา: ส่งเสริมการกำกับดูแลของรัฐสภาในเรื่องความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ (ODA)

ช่วงทศวรรษที่ผ่านมารัฐสภาของวันดาได้เปลี่ยนแปลงกระบวนการงบประมาณเพื่อทำให้แน่ใจว่าเมื่อรัฐบาลนำกฎหมายการเงินเข้าสู่สภา ข้อมูลเกี่ยวกับงบประมาณที่แนบมาด้วยจะต้องมีเนื้อหาสาระมากขึ้น ปัจจุบันกฎหมายการเงินของวันดาจะให้ข้อมูลอย่างบูรณาการเกี่ยวกับการใช้จ่ายโดยจัดแบ่งเป็นโครงการต่างๆ แทนที่จะแบ่งตามหน่วยงานราชการ

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2551 รัฐสภาวันดาได้กำหนดให้มีการให้ข้อมูลเชิงบริบทประกอบร่างงบประมาณมากขึ้น โดยเฉพาะข้อมูลว่างบประมาณนั้นๆ จะส่งผลต่อผู้ชายและผู้หญิงต่างกันอย่างไร แม้ว่าข้อมูลเหล่านี้จะบรรจุไว้เพียงในเอกสารเสริมเท่านั้นก็ตาม นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้จัดทำฐานข้อมูลหนึ่งเดียวที่รวบรวมข้อมูลบัญชีประชาชาติ รวมถึงความช่วยเหลือทั้งหมดที่ภาครัฐได้รับในปี พ.ศ. 2550 ไม่ว่าจะเงินทุนที่ดูแลโดยรัฐบาล หน่วยงานผู้บริจาค หรือบุคคลภายนอก ฐานข้อมูลนี้ทำให้ทราบว่ามีแผนงบประมาณที่มีการรายงานไม่ครบถ้วนเกี่ยวกับเงินช่วยเหลือ ทั้งยังมีข้อมูลที่ไม่สอดคล้องกับฐานข้อมูลด้านเงินช่วยเหลือต่างๆ การทำเช่นนี้ทำให้รัฐบาลสามารถพิจารณารายละเอียดของการบูรณาการความช่วยเหลือต่อภาครัฐทั้งหมดเข้ากับวงจรรงบประมาณ ไม่ว่าจะเงินเหล่านี้จะมีบริหารผ่านระบบของรัฐบาลหรือไม่ก็ตาม

ที่มา: Balch, J. and Heim, K. (ไม่ระบุวันที่). The Poverty of Parliamentary Oversight of ODA, หน้า 12-13, http://paperroom.ipsa.org/papers/paper_2894.pdf

อีกสิ่งหนึ่งที่สำคัญคือเอกสารงบประมาณต้องไม่เพียงแต่ระบุถึงรายได้จากในประเทศเท่านั้น แต่ยังต้องรวมถึงเงินทุนที่ประเทศได้รับผ่านความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาอย่างเป็นทางการ (ODA) และเงินกู้จากต่างประเทศด้วย บางประเทศที่ได้รับเงินจาก ODA จะจัดเงินทุนนี้อยู่ “นอกงบประมาณ” หรือแยกไว้ใน “งบประมาณเพื่อการพัฒนา” อย่างไรก็ตาม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัด ODA รวมไว้ในแผนงบประมาณของประเทศ เพื่อที่สมาชิกรัฐสภาจะสามารถประเมินงบประมาณทั้งหมดที่จัดสรรเพื่อการพัฒนาประเทศได้อย่างแม่นยำ และตรวจติดตามความรับผิดชอบของงบประมาณทั้งหมดได้อย่างเหมาะสม ซึ่งรวมถึงเงินช่วยเหลือ ODA ด้วย มิเช่นนั้นแล้วจะมีความเสี่ยงที่ว่าเงิน ODA ในบางภาคส่วนทำให้เกิดงบประมาณที่ไม่ยั่งยืน ขณะที่ภาคส่วนอื่นยังคงขาดแคลนเงินสนับสนุน นอกจากนี้ หากไม่รวม ODA เข้าในงบประมาณประเทศแล้ว การตรวจสอบความรับผิดชอบต่อสาธารณะสำหรับการใช้จ่ายเงินในส่วนนี้ก็จะเป็นเรื่องยากขึ้นอีกด้วย

ปฏิญญาปารีส พ.ศ. 2548 ระบุไว้อย่างชัดเจนถึงหน้าที่รัฐสภาของประเทศพันธมิตรในการเพิ่มประสิทธิภาพการหมุนเวียนเงินช่วยเหลือ โดยให้คำแนะนำชัดเจนดังนี้ (1) ประเทศพันธมิตรให้คำมั่นจะเสริมสร้างบทบาทของรัฐสภาในแง่ยุทธศาสตร์และงบประมาณการพัฒนา และ (2) ประเทศผู้บริจาคให้คำมั่นที่จะให้ข้อมูลอย่างรวดเร็ว โปร่งใส และครบถ้วน เพื่อให้ฝ่ายบริหารของประเทศพันธมิตรสามารถจัดทำรายงานงบประมาณที่มีเนื้อหาครอบคลุมให้แก่ประชาชนและสมาชิกรัฐสภาของตนได้ กระนั้นก็ดี ความพยายามที่จะรวมเงิน ODA เข้าไว้ในงบประมาณของรัฐนั้นยังคงแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ แม้ว่าจะมีตัวอย่างที่ดีของการกำกับดูแลงบประมาณ ODA อยู่บ้างก็ตาม

คำถามเพื่อการทบทวน

- งบประมาณที่เสนอต่อรัฐสภาเพื่อพิจารณาและนำไปบังคับใช้ ได้แนบคำอธิบายที่เพียงพอหรือไม่ว่ามาตรการงบประมาณนั้นๆ มุ่งช่วยรัฐให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างไร หากไม่มี ควรจะเพิ่มเติมข้อมูลใดเพื่อให้สมาชิกรัฐสภาเห็นภาพที่ชัดเจนขึ้น
- ระเบียบขั้นตอนกำหนดให้คณะกรรมการการที่รับผิดชอบประเมินร่างงบประมาณต้องทำดังนี้หรือไม่ (1) ประเมินว่าร่างงบประมาณนั้นมีส่วนช่วยให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร และ (2) จัดทำข้อเสนอแนะเพื่อเสริมให้แผนงบประมาณมีส่วนช่วยในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น
- ระเบียบขั้นตอนหรือธรรมเนียมการปฏิบัติอื่นๆ กำหนดหรือไม่ว่าให้รัฐบาลพิจารณาคำแนะนำและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการการรัฐสภา และให้คำอธิบายแก่รัฐสภาว่าเหตุใดจึงตอบสนองต่อข้อเสนอแนะของรัฐสภา มีกระบวนการใดๆ ที่กำหนดให้รัฐบาลต้องมีคำตอบต่อคำแนะนำและข้อเสนอแนะด้านงบประมาณของรัฐสภาหรือไม่

ข. การกำกับดูแลงบประมาณและรายจ่ายเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

หนึ่งในบทบาทที่สำคัญที่สุดของสมาชิกรัฐสภาในการส่งเสริมการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพคือการดูแลให้กองทุนที่จัดสรรเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นใช้จ่ายไปอย่างมีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และให้เกิดผลที่ยั่งยืนและมีมีน้ำหนัก บทบาทนี้สอดคล้องประสานไปกับวาระประสิทธิภาพของการพัฒนา (ตามที่กล่าวถึงในส่วนที่ II) เนื่องจากวัตถุประสงค์โดยรวมคือการดูแลให้ทั้งเงินในประเทศและกองทุนระหว่างประเทศใช้จ่ายไปอย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้ ประสิทธิภาพการพัฒนาพิจารณาจากประเด็นทั้งความคุ้มค่าทางตัวเงินและผลลัพธ์แท้จริงที่เกิดขึ้นกับประชาชน โดยเฉพาะประชาชนชายขอบและผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือที่สุด⁹

การกำกับดูแลงบประมาณของรัฐสภาส่วนใหญ่จะดำเนินการโดยคณะกรรมการรัฐสภาที่มีความชำนาญ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตรวจสอบรายจ่ายของรัฐบาลในช่วงสิ้นสุดรอบงบประมาณ แม้ว่าคณะกรรมการเหล่านี้จะมีบทบาทสำคัญในฐานะส่วนหนึ่งของกรอบความรับผิดชอบในทุกประเทศ แต่กลับไม่ค่อยได้รับทรัพยากรที่เพียงพอ ไม่ว่าจะเป็นเงินทุนที่จำกัดในการจัดการรับฟังความคิดเห็นและการลงพื้นที่ตรวจสอบ ไปจนถึงทรัพยากรบุคคลที่จำกัดในการช่วยคณะกรรมการจัดทำรายงานและการวิเคราะห์

ในบางประเทศ มีความพยายามจัดตั้งสำนักงบประมาณรัฐสภาที่เป็นอิสระ หรืออย่างน้อยก็เป็นหน่วยดูแลงบประมาณที่สังกัดสำนักเลขาธิการรัฐสภา เพื่อเพิ่มคุณภาพการสนับสนุนในงานสำคัญนี้ ทั้งนี้ หน่วยงานดังกล่าวควรประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านงบประมาณและการเงินที่สามารถวิเคราะห์และให้คำแนะนำทางเศรษฐกิจและการเงินแก่สมาชิกรัฐสภาได้

ประเทศโมร็อกโกและจอร์แดน: การส่งเสริมการวิเคราะห์งบประมาณรัฐสภา

ในกลุ่มประเทศอาหรับมีแนวปฏิบัติที่ดีหลายอย่างซึ่งทำให้เห็นว่าสมาชิกรัฐสภาสามารถเข้าถึงความช่วยเหลือจากหน่วยงานด้านงบประมาณโดยเฉพาะได้

สำหรับประเทศโมร็อกโก สำนักวิเคราะห์งบประมาณให้การสนับสนุนทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา โดยสำนักฯ ได้ขยายบทบาทของฝ่ายนิติบัญญัติในการประเมินและดำเนินการด้านงบประมาณของประเทศ ด้วยการจัดทำเอกสารวิเคราะห์งบประมาณซึ่งช่วยสมาชิกรัฐสภาทำความเข้าใจเกี่ยวกับงบประมาณได้ดีขึ้น และจัดทำบทวิเคราะห์ที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น สำนักดังกล่าวทำงานภายใต้หน่วยงานที่มีอำนาจในการตัดสินใจของสภาซึ่งประกอบด้วยตัวแทนจากทุกกลุ่มการเมืองและคณะกรรมการงบประมาณ นอกจากนี้ สำนักมีหน้าที่วิเคราะห์งบประมาณของประเทศและประเมินผลการใช้จ่ายงบประมาณ ประเมินนโยบายการบริหารหนี้สาธารณะของฝ่ายบริหาร วิเคราะห์ผลกระทบทางการเงินของกฎหมาย และดำเนินการวิจัยที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของรัฐสภาในกระบวนการงบประมาณ ทั้งนี้ ล่าสุดพบว่าระยะเวลาการมีส่วนร่วมของรัฐสภาในรอบงบประมาณได้ยืดออกไปจาก 70 วันเป็นหกเดือน สำนักฯ มีหน้าที่ตอบข้อร้องขอของสมาชิกรัฐสภา และจัดทำข้อมูลอ้างอิงให้กับผู้ที่ต้องร่างกฎหมายหรือปรับแก้งบประมาณของประเทศ คณะกรรมการงบประมาณของทั้งสองสภาต่างใช้ประโยชน์จากรายงานของสำนักวิเคราะห์งบประมาณทั้งคู่

ในประเทศจอร์แดน สำนักงบประมาณรัฐสภาทำงานภายใต้คณะกรรมการด้านการเงินและเศรษฐกิจเป็นหลัก หน้าที่ของสำนักฯ รวมถึงการจัดทำรายงานวิเคราะห์งบประมาณและรายการคำถามสำหรับแต่ละส่วนของงบประมาณ (เพื่อให้คณะกรรมการการเงินและเศรษฐกิจนำไปใช้งาน) สำนักงบประมาณรัฐสหายังจัดทำรายงานวิเคราะห์ผลการทำงานของรัฐบาลตามข้อมูลงบประมาณที่สมาชิกรัฐสภาที่สนใจทุกคนต่างใช้งานได้ ส่วนคณะกรรมการอื่นๆ ยังไม่ได้ใช้ประโยชน์จากสำนักงบประมาณรัฐสภาอย่างเต็มที่ ทั้งนี้ กิจกรรมทั่วไปของสำนักประกอบด้วยการวิเคราะห์ข่าวเศรษฐกิจ การพัฒนาตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจมหภาค จัดอบรมให้เจ้าหน้าที่รัฐสภา การตอบคำถามสมาชิกรัฐสภา และการจัดเตรียมรายงานเกี่ยวกับผลการดำเนินงานด้านการเงินและการคลังของรัฐบาล

9 <http://www.awepa.org/wp-content/uploads/2013/06/Safeguarding-the-Interests-of-the-People-Parliamentarians-and-Aid-Effectiveness.pdf>

ที่มา: ตัวอย่างเหล่านี้มาจากบทเรียนออนไลน์ของ McGill และ World Bank ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับการพัฒนาทางรัฐสภา บทที่ 5 ตัวอย่างของหน่วยงบประมาณอิสระ ดูได้จาก <http://parliamentarystrengthening.org/EAP/PBO/Unit%205.pdf>.

กรณีนี้ที่เจ้าหน้าที่รัฐสภาไม่มีความสามารถในการดำเนินการดังกล่าว รัฐสภาอาจพิจารณาให้เจ้าหน้าที่จากสถาบันที่อื่นที่ดูแลตรวจสอบความรับผิดชอบของรัฐโยกย้ายมาดำเนินการแทนได้ ตัวอย่างเช่น ในบางประเทศ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินจะส่งเจ้าหน้าที่ของตนผลักดันให้เจ้าหน้าที่มาช่วยคณะกรรมการรัฐสภาในช่วงการทำพิจารณาประจำปี การจัดการในรูปแบบนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในเขตที่ยากต่อการสรรหาผู้เชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว นอกจากนี้ การพิจารณายังอาจกระทำได้ด้วยวิธีการกระตุ้นภาคประชาสังคมให้จัดทำการวิเคราะห์หรือทำสัญญากับผู้เชี่ยวชาญด้านเศรษฐกิจจากสถาบันการศึกษา

ในบริบทของการกำกับงบประมาณสำหรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน หนึ่งในความท้าทายที่สำคัญที่รัฐสภาจะต้องเผชิญคือความต้องการเข้าถึงข้อมูลที่ไม่สามารถหาได้ง่าย เพื่อประเมินถึงผลกระทบของการใช้จ่ายในแง่ของการบรรลุเป้าหมายที่ครอบคลุมถึงรายละเอียดต่างๆ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน กล่าวคือ ให้มี “ประชาชนเป็นศูนย์กลาง” และโดยเฉพาะการตั้งเป้าหมายในการเติมเต็มความต้องการของบุคคลชายขอบ ตามรายละเอียดตามที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ การปรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนให้เข้ากับประเทศนั้นยังมีความสำคัญในการบรรลุถึงเป้าหมาย และมีความสำคัญในการที่จะทำให้มั่นใจว่ากองทุนและโครงการต่างๆ ได้กำหนดเป้าหมายไว้อย่างเหมาะสมและเหมาะสมสำหรับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือมากที่สุด ทั้งนี้ สมาชิกรัฐสภามีบทบาทสำคัญในการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการของประชาชนเพื่อใช้เป็นข้อเสนอแนะสำหรับการวางแผน การพัฒนาระดับชาติและกระบวนการจัดทำงบประมาณครั้งต่อไป การรวบรวมข้อเสนอแนะแบบวงกลับสองทางจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะทำให้รัฐสภาสามารถรวบรวมข้อมูลจากประชาชนได้โดยตรง

การกระทำเช่นนี้อาจเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในประเทศต่างๆ ที่มีวิธีการรวบรวมและจัดทำข้อมูลงบประมาณได้ไม่ดีพอ ในช่วงเริ่มต้นของวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 และการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัตินั้น สมาชิกรัฐสภาหรือสมาชิกคณะกรรมการงบประมาณและการเงินอาจมีความต้องการที่จะพิจารณาเชิงรุกถึงเรื่องของการทำงานร่วมกับกระทรวงการคลังและสำนักงานสถิติแห่งชาติ เพื่อระบุช่องโหว่ในชุดข้อมูลที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน รวมถึงการจัดทำรายงานและวิธีการทำงานเพื่อปรับให้วิธีการรวบรวม การกระจาย และการจัดการข้อมูลดีขึ้นแก่รัฐสภา นอกจากนี้ สมาชิกรัฐสภายังสามารถดำเนินการเพื่อเข้าถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง และความต้องการเฉพาะ ซึ่งจะต้องสะท้อนออกมาให้เห็นในการจัดสรรงบประมาณและรายจ่าย ทั้งนี้ การจัดเก็บข้อมูลแบบเชิงรุกดังกล่าวจะทำให้เกิดประโยชน์ต่อการรายงานเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยรวม ซึ่งกำหนดให้รัฐสภาจะต้องติดตามความก้าวหน้าในเรื่องของการดำเนินการตามแผนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแห่งชาติ และเพื่อให้สามารถตรวจสอบได้ทั่วโลก

หนึ่งในส่วนที่ท้าทายที่สุดในการกำกับดูแลงบประมาณคือการติดตามว่าเงินทุนทั้งหมดได้ใช้จ่ายไปกับเรื่องอะไร และมีผลต่อชีวิตของผู้คนอย่างไร ดีหรือไม่ดี ขณะที่สถาบันตรวจสอบอาจให้ความช่วยเหลือในการประเมินว่ามีการใช้เงินทุนตามกฎหมายและข้อบังคับหรือไม่ อย่างไรก็ตาม การตรวจสอบเช่นนี้จะมีประสิทธิภาพน้อยกว่าการตรวจสอบแบบปกติ ถึงแม้ว่ารัฐสภาอาจต้องพิจารณาให้อำนาจเหล่านั้นแก่สถาบันการตรวจสอบของรัฐผ่านการปฏิรูปกฎหมาย เทคโนโลยีสารสนเทศก็ตาม อีกทั้งยังมีการนำการสื่อสารมาใช้มากขึ้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องมือช่วยในการกำกับดูแลงบประมาณและความรับผิดชอบ ซึ่งรวมถึงการสนับสนุนในเรื่องของการกำกับดูแลของรัฐสภา ด้วยการรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลทางการเงินและค่าใช้จ่าย เครื่องมือที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีใหม่ๆ ล้วนมีส่วนช่วยทำให้สามารถจำแนกข้อมูลได้ง่ายขึ้น (เช่น จำแนกตามเพศ กลุ่มประชากร ภูมิศาสตร์ เป็นต้น) และสามารถตอบคำถามต่อสมาชิกรัฐสภาและผู้เกี่ยวข้องอื่นๆ ในการประเมินว่ากองทุนต่างๆ นั้นใช้จ่ายไปอย่างไร

ประเทศเซอร์เบีย: การใช้นวัตกรรมเครื่องมือตรวจสอบงบประมาณ เพื่อตรวจสอบค่าใช้จ่ายและผลกระทบของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ในประเทศเซอร์เบีย สมาชิกแห่งชาติกำลังทำงานร่วมกับองค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริตแห่งเซอร์เบีย และโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติเพื่อสร้างพอร์ทัลรวบรวมงบประมาณและค่าใช้จ่ายเพื่อเอื้อต่อการตรวจสอบค่าใช้จ่าย และงบประมาณสาธารณะ พอร์ทัลของเซอร์เบียจะอิงตามแนวทางการปฏิบัติที่ดีจากพอร์ทัล SIGA ของรัฐสภาบราซิล ซึ่งเป็นหนึ่งในระบบงบประมาณข้อมูลสาธารณะที่ดีที่สุด โดยพอร์ทัลดังกล่าวจะช่วยให้รัฐสภาสามารถเข้าถึงฐานข้อมูลของรัฐบาลได้ง่ายขึ้นผ่านเครื่องมือสืบค้นออนไลน์ คณะกรรมการด้านการเงิน งบประมาณของรัฐ และการกำกับดูแลค่าใช้จ่ายของสมาชิกแห่งชาติเซอร์เบียได้ทำงานร่วมกับกระทรวงการคลังอย่างใกล้ชิดเพื่อทำความเข้าใจและจัดทำขั้นตอนการเข้าถึงข้อมูลร่วมกัน

นอกเหนือจากการรวบรวมข้อมูลดิบจากกรมธนารักษ์แล้ว พอร์ทัลของประเทศเซอร์เบียจะใช้ข้อมูลอ้างอิงที่ได้รับจากการบริหารการเงินกับสถาบันการตรวจสอบของรัฐ สำนักงานจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะและสำนักงานหนี้สาธารณะโดยการรวบรวมฐานข้อมูล ค่าใช้จ่ายงบประมาณสาธารณะ ผลการตรวจสอบ และข้อมูลการจัดซื้อจัดจ้างสาธารณะ พอร์ทัลใหม่จะทำให้รัฐสภาสามารถตรวจสอบและวิเคราะห์ได้ว่าควรจะประหยัดในส่วนใด และควรปรับปรุงการให้บริการสาธารณะด้วยการระบุข้อเสียและการจัดการที่ไม่ถูกต้อง พอร์ทัลฉบับนำร่องได้เปิดใช้งานเมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2558 โดยในระยะแรกนั้น คณะกรรมการด้านการเงินได้ทำการทดสอบพอร์ทัล โดยสมาชิกรัฐสภาและประชาชนจะสามารถเข้าถึงได้ในขั้นตอนต่อไป

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดูที่ www.rs.undp.org/content/serbia/en/home/presscenter/articles/2015/12/07/portal-for-monitoring-public-finance-a-paradigm-shift-in-parliamentary-oversight-in-serbia.html.

คำถามเพื่อการทบทวน

- บัญชีสาธารณะหรือคณะกรรมการงบประมาณมีทรัพยากรมนุษย์และเงินเพื่อดำเนินการประเมินผลกระทบงบประมาณของตนเองหรือไม่ (เช่น ผ่านการลงพื้นที่เพื่อประเมินการนำโครงการที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ)
- ระเบียบขั้นตอนเอื้อให้บัญชีสาธารณะหรือคณะกรรมการงบประมาณสามารถสอบถามเจ้าหน้าที่รัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ประเมินถึง (1) ความมีประสิทธิภาพของการใช้จ่ายของรัฐบาลในแง่ของปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และ (2) ความรับผิดชอบสำหรับกองทุนที่ใช้จ่ายไปอย่างมีประสิทธิภาพ หรือไม่
- กฎของกระบวนการรับประกันการตอบสนองที่มีประสิทธิภาพจากรัฐบาลต่อรายงานและข้อเสนอแนะที่จัดทำโดยบัญชีสาธารณะและคณะกรรมการกำกับดูแลงบประมาณหรือไม่
- แหล่งเงินทุนใดที่สมาชิกรัฐสภาสามารถถอนมาใช้เพื่อช่วยในการวิเคราะห์การใช้จ่ายงบประมาณและประเมินผลกระทบ มีแหล่งความคิด / สถาบันการศึกษา / องค์กรภาคประชาสังคม ใดบ้างที่สามารถช่วยการวิเคราะห์ดังกล่าว

VI. การตรวจสอบการดำเนินงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

หน้าที่หลักของรัฐสภา

การกำกับดูแล

การกำกับดูแลเป็นกระบวนการซึ่งรัฐสภาจะตรวจสอบคุณภาพงานที่ดำเนินการโดยรัฐบาลเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย แผนการพัฒนา และงบประมาณที่รับมาก่อนหน้านี้ จะอภิปรายรายละเอียดเพิ่มเติมถึงวิธีการทั้งหลายที่ใช้ในการกำกับดูแลภายหลังในหนังสือคู่มือฉบับนี้ ซึ่งจะรวมถึงการทำพิจารณา ช่วงเวลาถามคำถาม และการเปิดอภิปรายทั่วไป

หนึ่งในหน้าที่สำคัญที่สุดของสมาชิกรัฐสภา ไม่ว่าจะในฐานะสมาชิกรัฐบาล ฝ่ายค้าน หรือฝ่ายอิสระ คือการกำกับดูแลฝ่ายบริหารเพื่อทำให้มั่นใจถึงความรับผิดชอบเพื่อการนำส่งรายจ่าย ร่างกฎหมายและดำเนินโครงการแก่ประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ และมีประสิทธิผล ในแง่นี้ โดยปกติแล้วรัฐสภาจะมีอำนาจในการตั้งคำถามและกำกับดูแล วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 ตระหนักโดยชัดแจ้งว่าการทำให้มั่นใจถึงความรับผิดชอบในขณะการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้นั้นเป็นเรื่องที่สำคัญในการที่จะรับประกันว่าวาระดังกล่าวมีประสิทธิภาพส่งผลต่อประชาชน ทั้งนี้ รัฐสภาจะมีหน้าที่สำคัญในฐานะหนึ่งในกลไกความรับผิดชอบภายในประเทศที่ทรงพลังที่สุด รัฐสภาสร้างสภาพแวดล้อมที่เปิดใช้งานความรับผิดชอบผ่านการออกกฎหมาย แต่ยังมีหน้าที่โดยตรงในการตรวจสอบความรับผิดชอบผ่านการกำกับดูแล

ก. การกำกับดูแลของคณะกรรมการเพื่อการดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

การกำกับดูแลของคณะกรรมการเป็นหนึ่งในกลไกเชิงแกร่งที่สุดซึ่งรัฐสภามีอยู่ เพื่อการมีส่วนร่วมในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ การกำกับดูแลของ

คณะกรรมการถือเป็นการมอบโอกาสให้แก่สมาชิกรัฐสภาในการประเมินผลเชิงลึกว่านโยบาย กฎหมาย และโครงการต่างๆ ได้นำไปปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ อันถือเป็นการส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ หากไม่เป็นเช่นนั้น เพื่อเป็นการให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีที่จะทำให้การนำไปปฏิบัติดีขึ้น โดยปกติแล้ว คณะกรรมการของรัฐสภาจะมีอำนาจในการขอข้อมูลและเอกสารจากหน่วยงานรัฐ เพื่อตั้งคำถามต่อเจ้าหน้าที่รัฐ และเพื่อจัดให้มีการทำประชาพิจารณ์และหาข้อเท็จจริง (ซึ่งรวมถึงการไปสถานที่จริง) เพื่อแจ้งถึงความเข้าใจว่ารัฐบาลกำลังปฏิบัติหน้าที่ต่อประชาชนอย่างไร คณะกรรมการให้โอกาสแก่สมาชิกรัฐสภาดำเนินการตรวจสอบอย่างละเอียดถึงปัญหาที่เข้าชั้นวิกฤต ด้วยการจัดสรรเวลามากขึ้นให้แก่แต่ละปัญหา และเอื้อให้เกิดการมีส่วนร่วมในวงกว้างของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการพิจารณา ทั้งนี้ สมาชิกรัฐสภาอาจมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างรัฐและประชาชน ซึ่งรวมถึงผู้ด้อยโอกาสและกลุ่มเปราะบางทางอุดมคติแล้ว คณะกรรมการจะพิจารณาการมีส่วนร่วมของสาธารณชนเป็นส่วนสำคัญของการทำงาน เมื่อคณะกรรมการมีส่วนร่วมเชิงรุกในการตรวจสอบและกำกับดูแลแล้ว พวกเขาจะเป็นหนึ่งในกลไกความรับผิดชอบในประเทศที่แข็งแกร่งที่สุดที่มีอยู่เพื่อทำให้มั่นใจว่าการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้จะเป็นไปตามที่ตั้งเป้าหมายเอาไว้เสมอ

มีการถกเถียงกันอย่างต่อเนื่องถึงการใช้ระบบคณะกรรมการ ซึ่งในตอนแรกนั้นจะเป็นในแง่ของการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษมาปฏิบัติ และขณะนี้กลายเป็นเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ในช่วงต้นของการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษไปปฏิบัติ นั้น ผู้เกี่ยวข้องมีความตื่นตัวในการจัดตั้งคณะกรรมการเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษประจำรัฐสภา โดยมอบหมายให้รับผิดชอบภาพรวมของการกำกับดูแลและการนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษไปปฏิบัติ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นครอบคลุมปัญหาในวงกว้างกว่าเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ ข้อกังวลหนึ่งของคณะกรรมการคือการทับซ้อนของการทำงานที่ดำเนินการโดยรัฐสภาและกรรมการทั่วไป

ประเทศฟีจีและอินเดีย: การปฏิบัติเรื่องความเท่าเทียมกันทางเพศ ผ่านกลไกรัฐสภาที่คำนึงถึงประเด็นเรื่องเพศ

ในประเทศฟีจี ระเบียบข้อบังคับของรัฐสภาให้ความสำคัญกับความเสมอภาคทางเพศในการทำงานของคณะกรรมการการรัฐสภา ด้วยตระหนักว่าคณะกรรมการประจำสภาทั้งหมดนั้นมีบทบาทในการช่วยให้ปัญหาด้านเพศได้รับการนำมาพิจารณา ระเบียบข้อบังคับรัฐสภาข้อที่ 110(1) ระบุถึงอำนาจของกรรมการแต่ละคนในการตรวจสอบร่างกฎหมาย ดำเนินการสอบสวนเพื่อกำกับดูแล และหน้าที่สำคัญอื่นๆ ในขณะที่ระเบียบข้อบังคับรัฐสภาข้อที่ 110(2) กล่าวว่า “ในกรณีที่คณะกรรมการดำเนินกิจกรรมตามที่ระบุไว้ในข้อ (1) คณะกรรมการจะต้องจัดการให้มีการพิจารณาถึงหลักความเสมอภาคทางเพศอย่างเต็มที่ เพื่อให้ทุกเรื่องที่ได้รับการพิจารณาเป็นไปโดยคำนึงถึงผลกระทบและผลประโยชน์ต่อทั้งชายและหญิงอย่างเท่าเทียมกัน” ซึ่งระเบียบข้อนี้ได้ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการทำงานของคณะกรรมการการรัฐสภาในประเทศฟีจี กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2558 คณะกรรมการทรัพยากรธรรมชาติได้ทำพิจารณาและจัดทำรายงานเกี่ยวกับการกำหนดอุทยานแห่งใหม่ขึ้น และเพื่อให้เป็นไปตามระเบียบข้อบังคับรัฐสภาข้อที่ 110(2) และเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนเพศหญิง คณะกรรมการได้เชิญหลากหลายองค์กรภาคประชาสังคมที่ทำงานเกี่ยวกับสตรีให้มานำเสนอข้อมูลในหัวข้อดังกล่าวและแบ่งปันมุมมองเกี่ยวกับผลกระทบของการพัฒนาอุทยานต่อประชากรผู้หญิงอีกด้วย

ในประเทศอินเดีย คณะกรรมการด้านการเสริมสร้างศักยภาพผู้หญิง (Committee on the Empowerment of Women) ถือเป็นคณะกรรมการเฉพาะด้านของรัฐสภาที่มีอำนาจกว้างขวาง ซึ่งรวมถึง (1) การพิจารณารายงานจากคณะกรรมการแห่งชาติเพื่อสตรี (National Commission for Women) และรายงานเกี่ยวกับมาตรการที่รัฐบาลควรใช้เพื่อยกระดับสถานะของสตรี (2) การตรวจสอบมาตรการที่รัฐบาลใช้เพื่อรับประกันความเสมอภาคของสตรีในทุกด้าน (3) การตรวจสอบมาตรการที่รัฐบาลใช้เพื่อผลักดันการให้การศึกษาและการมีตัวแทนของผู้หญิงในฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายอื่นๆ และ (4) การตรวจสอบเรื่องอื่นๆ ที่เสนอขึ้นมาโดยผู้เป็นประธานของสภาทั้งสองหรือสมาชิกสภาเสนอขึ้นมาเอง ในปีงบประมาณ 2558/59 คณะกรรมการได้พิจารณาประเด็นต่างๆ เช่น ผู้หญิงที่ถูกคุมขังและการเข้าถึงความยุติธรรมของสตรี การดูแลสุขภาพของสตรี ความรับผิดชอบขององค์กรที่มีต่อสตรี การบังคับใช้กฎหมายเพื่อคุ้มครองสตรีจากความรุนแรงในครอบครัว การล่วงละเมิดทางเพศสตรีในที่ทำงานและในสถาบันการศึกษา แผนประกันสำหรับสตรี การเสริมสร้างพลังศักยภาพให้แก่สตรีชนเผ่า และสภาพของแรงงานสตรีนอกระบบ โดยการตรวจสอบทั้งหมดนี้ดำเนินการผ่านความร่วมมือกับคณะกรรมการอื่นๆ โดยมีการแบ่งขอบเขตงานตามสมควร

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวอย่างของประเทศฟีจี โปรดดูที่ “Inter-Parliamentary Union, Gender Sensitive Parliaments: A global review of good practice,” 2554, www.ipu.org/pdf/publications/gsp11-e.pdf และ “Standing Orders of the Parliament of Fiji,” www.parliament.gov.fj/getattachment/Parliament-Business/Rules-of-the-House/SO-210316.pdf.aspx

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับตัวอย่างของประเทศอินเดีย โปรดดูที่ http://parliamentofindia.nic.in/ls/intro/committee_on_empowerment.htm และ http://164.100.47.192/Loksabha/Committee/CommitteeInformation.aspx?comm_code=8&tab=2

คณะกรรมการทั้งหลายย่อมมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เป็นการกำกับดูแลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอยู่แล้ว เนื่องจากอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการมักครอบคลุมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อใดข้อหนึ่งหรือมากกว่านั้น แต่เพื่อให้แน่ใจว่าจะมีการกำกับดูแลเป้าหมายอย่างเป็นองค์รวมมากขึ้น ควรมีการพิจารณาความครอบคลุมของขอบเขตอำนาจหน้าที่และการกำกับดูแลจริงของคณะกรรมการที่มีอยู่ทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น กลุ่มคณะกรรมการรัฐสภาด้านสุขภาพส่วนใหญ่จะพิจารณาถึงประเด็นที่ครอบคลุมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 3 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีอยู่แล้ว แต่บ่อยครั้งการทำงานของคณะกรรมการดังกล่าวอาจมุ่งเน้นไปที่ปัญหาเร่งด่วนในพื้นที่เขตเลือกตั้ง เช่น ค่ารักษาพยาบาล หรือระยะเวลาการตรวจรักษา โดยให้ความสำคัญกับเรื่องภายในขอบเขตของเป้าหมาย เช่น การส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค และยุทธศาสตร์การพัฒนาสุขภาพของประเทศไม่เพียงพอ ในทำนองเดียวกัน กลุ่มคณะกรรมการด้านการศึกษาของรัฐสภาก็มักดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 4 อยู่แล้ว คือเรื่องการศึกษาที่มีคุณภาพ แต่การแก้ไขปัญหาต่างๆ อาจมุ่งเน้นไปที่เงินเดือนของบุคลากรในส่วนของศึกษาหรือขนาดของชั้นเรียน มากกว่ายุทธศาสตร์ระยะยาวที่จะขจัดความเหลื่อมล้ำทางเพศของผลการศึกษาดังนั้นจึงควรมีการพิจารณาถึงแนวทางการให้ความสำคัญและขอบเขตงาน หากรัฐสภาตัดสินใจจะทำการกำกับดูแลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นหน้าที่หลักของคณะกรรมการที่มีอยู่ ก็ควรมีการกำหนดส่วนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่คณะกรรมการแต่ละชุดจะต้องรับผิดชอบให้ชัดเจนในเอกสารระบุขอบเขตงานที่เกี่ยวข้อง

หากรัฐสภามีความมุ่งมั่นที่จะจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนขึ้นมาโดยเฉพาะ เพื่อทำหน้าที่เป็นศูนย์กลาง และเป็นผู้นำในการควบคุมและกำกับดูแลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รัฐสภาก็ยังสามารถพิจารณาเพิ่มอำนาจหน้าที่ให้กับ คณะกรรมการชุดที่มีอยู่แล้วได้ ยกตัวอย่างเช่น หากรัฐสภามีคณะกรรมการกิจการสังคมหรือคณะกรรมการการแก้ไข ปัญหาความยากจนที่มีอำนาจหน้าที่อย่างกว้างๆ ในการพิจารณาเรื่องการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือการลดปัญหาความยากจน แล้ว คณะกรรมการนี้ก็อาจอยู่ในตำแหน่งที่ดีที่จะทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการผลักดันเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพภายในรัฐสภา

คณะกรรมการดังกล่าวยังอาจช่วยประสานงานแก่คณะกรรมการอื่นในการพิจารณาถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและอาจมีหน้าที่ในการตรวจสอบรายงานเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแห่งชาติที่จัดทำโดยรัฐบาล อีกทางเลือกหนึ่งคือ เนื่องจากเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นบังคับใช้ทั่วโลก คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับกิจการต่างประเทศอาจได้รับมอบหมาย ให้ปฏิบัติหน้าที่นี้

ในประเทศโรมาเนีย คณะกรรมการการนโยบายต่างประเทศได้จัดตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเริ่มจากการให้คำปรึกษาแก่สถาบันรัฐ นักวิชาการ และตัวแทนจากภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง โดยมีมุมมองในการกำหนดแผนงานเพื่อแก้ไขยุทธศาสตร์ระดับชาติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนให้เป็นไปตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนฉบับใหม่

ไม่ว่าจะเป็นการตัดสินใจใดๆ ก็ตาม ทางอุดมคติแล้ว การวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย-ผลประโยชน์ และ/หรือเอกสารตำแหน่ง ควรมี การแต่งตั้งผู้รับผิดชอบในการพิจารณาทางเลือกทั้งหลายก่อนที่รัฐสภาจะทำการตัดสินใจว่าจะใช้การกำกับดูแลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนรูปแบบใด ด้านล่างนี้จะเห็นข้อได้เปรียบบางส่วนของ การดำเนินงานผ่านคณะกรรมการเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่จัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะเพื่อดำเนินการภายใต้รัฐสภา

ใช้คณะกรรมการกำกับดูแลประเด็นที่เกิดขึ้นอยู่

- โดยทั่วไปแล้ว คณะกรรมการจะได้รับการจัดตั้งอย่างดี พร้อมเงินทุนสนับสนุนและเจ้าหน้าที่
- สมาชิกของคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ อยู่แล้ว
- ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงระเบียบขั้นตอนเพื่อจัดตั้งคณะกรรมการใหม่ (แม้ว่าจะสามารถตรวจสอบกฎดังกล่าวได้ เพื่อวัตถุประสงค์ของการกำกับดูแลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ในส่วนที่อ้างถึงคณะกรรมการแต่ละคณะ) ดังนั้น รัฐสภาสามารถดำเนินการได้ทันทีเพื่อแก้ไขปัญหาภายใต้กรอบการทำงานเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
- ให้เวลามากขึ้นในการดำเนินการตรวจสอบกฎหมายเชิงลึก เพื่อให้การกำกับดูแลเป็นไปตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแต่ละเป้าหมาย (โดยเปรียบเทียบกับคณะกรรมการเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแต่ละคณะ ซึ่งกำหนดให้พิจารณาถึงกฎหมายและนโยบายที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งหมด)

การจัดตั้งคณะกรรมการเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนชุดใหม่

- การจัดตั้งคณะกรรมการเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนชุดใหม่เปิดโอกาสให้รัฐสภาได้กล่าวต่อสาธารณะโดยชัดเจนถึงความสำคัญที่รัฐสภายึดถือเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
- คณะกรรมการอาจทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนภายในรัฐสภา ซึ่งเป็นการทำงานร่วมกับและทำงานเพื่อภาคประชาสังคมและประชาชนที่เลือกพวกตนเข้ามา
- คณะกรรมการอาจดำเนินการติดตามการกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (แม้ว่าขอบเขตของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับกฎหมายแทบทุกฉบับ และควรได้รับการพิจารณาร่วมกับคณะกรรมการที่ดูแลส่วนงานที่เกี่ยวข้อง)

เป็นไปได้อย่างยิ่งในการที่จะนำแนวทางทั้งสองมาใช้ ได้แก่ การทบทวนและการแก้ไขคำสั่งของคณะกรรมการชุดปัจจุบันให้เหมาะสมกับวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 และจัดตั้งคณะกรรมการเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยรวมเพื่อทำหน้าที่ในการตรวจสอบความก้าวหน้าและการประสานงานโดยทั่วไป หรือกำหนดเป้าหมายใหม่ให้กับคณะกรรมการที่มีอยู่แล้วให้ประสานงานกับฝ่ายที่เกี่ยวข้องต่างๆ

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภาของท่านได้ตรวจสอบกฎระเบียบ ขั้นตอน และหน้าที่ของคณะกรรมการรัฐสภาที่มีอยู่เพื่อทำให้มั่นใจว่าเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายคณะกรรมการแต่ละเครือข่าย และเมื่อประเมินว่าคณะกรรมการอาจได้รับการส่งเสริมเพื่อสนับสนุนให้มีการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติและกำกับดูแลหรือไม่
- หากรัฐสภาของท่านกำลังพิจารณาการจัดตั้งคณะกรรมการรัฐสภาผู้พิชิตนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนแล้ว ควรมี
 - การจัดทำวิเคราะห์ค่าใช้จ่าย-ผลประโยชน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อการประเมินถึงความสามารถของเจ้าหน้าที่พิเศษ และแหล่งเงินทุนที่ต้องการเพื่อสนับสนุนคณะกรรมการดังกล่าวแล้ว
 - พิจารณาแนวคิดเพื่อกำหนดหน้าที่ใหม่ให้กับคณะกรรมการอีกชุดหนึ่งเพื่อดำเนินการเป็นคณะกรรมการกลางของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
- คณะกรรมการประจำสาขามีอำนาจตามกฎหมายและทรัพยากร (มนุษย์และเงินทุน) ในการดำเนินการประเมินผลเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนตามกฎหมายและโครงการที่นำเสนอหรือไม่ (รวมถึงผ่านการควบคุมในพื้นที่เพื่อประเมินถึงโครงการที่เกี่ยวข้องกับการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้ เท่าที่จำเป็น) หากไม่แล้ว อะไรคือช่องโหว่ในด้านความสามารถและจะทำอะไรได้บ้างเพื่อแก้ไขช่องโหว่เหล่านี้
- ระเบียบของกระบวนการช่วยให้คณะกรรมการส่วนงานสามารถทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐมีส่วนร่วมในการประเมินว่านโยบายและโครงการของพวกเขาส่วนหนึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดความสำเร็ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร
- ระเบียบขั้นตอนกำหนดให้มีการตอบรับที่มีประสิทธิภาพจากรัฐสภาต่อการรายงานและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการหรือไม่ หากไม่แล้ว จะสามารถปรับเปลี่ยนเพื่อกำหนดหน้าที่การตอบสนองของรัฐสภาได้อย่างไร

ข. การพิจารณาศึกษาสอบสวนของรัฐสภา

หนึ่งในอำนาจสำคัญที่รัฐสภาส่วนใหญ่มีคือความสามารถในการเปิดการสอบสวนในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์สาธารณะ แม้ระเบียบขั้นตอนอาจกำหนดให้การเปิดการสอบสวนอาจต้องผ่านกระบวนการที่แตกต่างกันออกไป แต่การสอบสวนเช่นนี้ก็ถือเป็นเครื่องมืออันทรงคุณค่าซึ่งสมาชิกรัฐสภาสามารถใช้เพื่อติดตามความสนใจมาสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่สำคัญได้ การสอบสวนสามารถดำเนินการผ่านคณะกรรมการที่มีอยู่แล้ว อย่างเช่นในกรณีที่ร่างขอบเขตของคณะกรรมการบางชุด

อนุญาตให้พวกเขาสามารถทำการสอบสวน “เรื่องใดๆ ก็ตามที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของคณะกรรมการ” หรือรัฐสภาอาจมีการลงมติโดยครบบองค์ประชุมเพื่อมอบหมายให้คณะกรรมการชุดที่มีอยู่แล้วดำเนินการสอบสวนในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ หากไม่มีคณะกรรมการใดมีอำนาจเกี่ยวข้องในเรื่องดังกล่าว หรือเมื่อการสอบสวนอาจต้องการการจัดสรรทรัพยากรมากกว่าเดิม ทางรัฐสภาอาจเลือกที่จะจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจหรือคณะกรรมการพิเศษขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อดำเนินการสอบสวน แล้วสลายตัวเมื่อเสร็จสิ้นการทำงานได้

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประเทศอินเดีย
การเลือกตั้งประเทศอินเดีย พ.ศ. 2557 ภาพโดย Prashanth Vishwanathan

การพิจารณาสอบสวนของรัฐสภาสามารถเป็นทั้งนโยบายและกลไกการตรวจสอบที่สำคัญในการส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเปิดโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาเรียกพยาน ขอดูและตรวจสอบเอกสารราชการ จัดทำประชาพิจารณ์และจัดการอภิปรายเชิงลึกในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาเชิงนโยบายได้

ที่สำคัญการเปิดให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมนั้นนับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง โดยรัฐสภาส่วนใหญ่มักอนุญาตให้มีการร้องเรียนหรือชี้แจงผ่านทางเอกสาร ทางวาจาหรือผ่านช่องทางออนไลน์ที่เปิดให้ประชาชนเข้าถึงได้ อีกทั้งอาจมีการเชิญผู้เชี่ยวชาญและบุคคลอื่นๆ ผู้มีความรู้เฉพาะทางเข้ามาแสดงตัวและให้การด้วยวาจา ในตอนท้ายของการสอบสวนนั้น ทางคณะกรรมการจะจัดทำรายงาน ซึ่งถือเป็นโอกาสสำคัญที่บรรดาสมาชิกรัฐสภาจะสามารถเสนอข้อชี้แนะเชิงนโยบาย กฎหมายและการจัดทำโครงการให้แก่รัฐบาลและประชาชนเพื่อดำเนินการต่อไป รายงานดังกล่าวจะมีประโยชน์อย่างยิ่งในประเทศที่มีการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายทางการเมือง ซึ่งจะสามารถแสดงความคิดเห็นอันแตกต่างเกี่ยวกับประเด็นปัญหาเชิงนโยบายได้โดยสันติวิธี ทั้งเสียงส่วนมากและเสียงส่วนน้อยจะช่วยให้สมาชิกสภาที่มีมุมมองทางการเมืองต่างกันยังสามารถแบ่งปันแนวคิดและความรู้ความเข้าใจระหว่างกันได้

ประเทศออสเตรเลียและสหราชอาณาจักร: การต่อต้านการค้ามนุษย์

เป็นความจริงที่น่าเศร้าที่การค้ามนุษย์ยังคงเป็นปัญหาร้ายแรงโดยเฉพาะในกลุ่มสตรีและเด็ก เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินการเพื่อต่อต้านการค้ามนุษย์ โดยเป้าหมายที่ 5.2 เรียกร้องให้ขจัดความรุนแรงทุกรูปแบบที่มีต่อผู้หญิงและเด็กหญิงทั้งในที่สาธารณะและที่ส่วนบุคคล รวมถึงขจัดการค้ามนุษย์ การแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศและการแสวงประโยชน์ในรูปแบบอื่น เป้าหมายที่ 16.2 มีจุดมุ่งหมายที่จะ ยุติการข่มเหง การใช้หาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก ในการแก้ไขปัญหาที่ส่งผลกระทบต่ออำนาจรัฐและมีหลายแง่มุมเช่นนี้ จำเป็นต้องจัดการให้ครอบคลุมและกลไกสนับสนุนอื่นๆ มีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ

ในประเทศออสเตรเลีย คณะกรรมการร่วมของรัฐบาลกลางผู้มีความเห็นเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย (Federal Parliamentary Joint Committee on Law Enforcement) ได้เปิดการสอบสวนเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2558 โดย การสอบสวนดังกล่าวได้พิจารณาถึงปัญหาทางวัฒนธรรม การบังคับใช้กฎหมาย อาชญากรรมข้ามชาติ การย้ายถิ่นฐานและการใช้เทคโนโลยี รวมถึงได้ระบุมาตรการแก้ไขปัญหามาตรฐานในเชิงปฏิบัติ ทั้งนี้ เรื่องร้องเรียนจำนวนมากได้ถูกส่งเข้ามาสู่การสอบสวน โดยส่วนใหญ่มาจากองค์กรภาคประชาสังคมและเครือข่ายสตรีที่ทำงานเกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าว

ในสหราชอาณาจักร คณะกรรมการกระทรวงมหาดไทย (Home Affairs Committee) ของรัฐสภาได้เปิดการสอบสวนเรื่องการค้ามนุษย์ขึ้นในปี พ.ศ. 2551 และมีการจัดทำรายงานในปี พ.ศ. 2552 ซึ่งกลายเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนว่าการดำเนินงานของรัฐสภาสามารถกระตุ้นการทำงานของฝ่ายบริหารได้อย่างไร ในปี พ.ศ. 2556 ตามข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการสอบสวนเบื้องต้น ทางรัฐบาลได้หยิบยกกฎหมายแรงงานทาสยุคใหม่ (Modern Slavery Bill) ขึ้นมาหารือ ในเดือนมีนาคม พ.ศ. 2557 คณะกรรมการร่วมของรัฐสภาเพื่อพิจารณาร่างกฎหมายแรงงานทาสยุคใหม่ได้จัดทำประชาพิจารณ์เพิ่มเติมเพื่อเปิดรับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว คณะกรรมการชุดนี้มีขอบเขตที่จำเพาะเจาะจงขึ้น คือต้องการพิจารณาว่าร่างกฎหมายจะสามารถคุ้มครองผู้เสียหายจากการใช้แรงงานทาสและเหยื่อของการค้ามนุษย์ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ และจะสามารถนำเอาผู้กระทำผิดมาลงโทษได้จริงหรือไม่ และที่สำคัญ ร่างกฎหมายนี้ได้รับการอนุมัติในปี พ.ศ. 2558 และ 2559 และมีการเสนอญัตติต่อสภาสันนิบาต (House of Commons) เพื่อแสดงความชื่นชมการคำนึงถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการค้ามนุษย์

แหล่งที่มา

ประเทศออสเตรเลีย: www.aph.gov.au/parliamentary_Business/Committees/Joint/Law_Enforcement/Human_trafficking
www.parliament.uk/business/committees/committees-archive/home-affairs-committee/hacpn080118no21/ และ www.publications.parliament.uk/pa/cm200809/cmselect/cmhaff/cmhaff.htm

สหราชอาณาจักร: www.parliament.uk/business/committees/committees-a-z/joint-select/draft-modern-slavery-bill/news/evidence-session-draft-modern-slavery-bill-1/ and www.parliament.uk/edm/2015-16/1255.

คำถามเพื่อการทบทวน

- ระเบียบขั้นตอนเอื้อให้รัฐสภาของท่านสามารถเปิดการสอบสวนเพื่อตรวจสอบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่
- ระเบียบขั้นตอนเอื้อให้คณะกรรมการการสอบสวนสามารถไต่สวนเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับการเลือกตั้งหรือแต่งตั้งได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อประเมินประสิทธิภาพการทำงานของรัฐบาลในประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืน
- เมื่อมีการเปิดการสอบสวนขึ้น มีทรัพยากรมนุษย์และการเงินที่เพียงพอสำหรับคณะกรรมการในการปฏิบัติหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพหรือไม่ (เช่น มีทุนสำหรับการจัดทำประชาพิจารณ์ และพนักงานมีทักษะในการทำวิจัย การให้คำแนะนำในฐานะผู้เชี่ยวชาญและการจัดทำรายงานของคณะกรรมการที่มีคุณภาพ)

ค. คำถามเป็นลายลักษณ์อักษร การถามปากเปล่า และการตั้งกระทู้ถาม

หนึ่งในวิธีการทางรัฐสภาที่ง่ายและมีประสิทธิภาพมากที่สุดในการเรียกร้องความรับผิดชอบจากรัฐบาลคือกลไกที่เปิดให้สมาชิกรัฐสภาสามารถซักถามรัฐมนตรีที่ดำรงตำแหน่งในรัฐบาลได้โดยตรงถึงประเด็นที่เป็นความรับผิดชอบของบุคคลผู้นั้น กลไกเหล่านี้จะแตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับรูปแบบของสภานิติบัญญัติ แต่ล้วนมีเป้าหมายเดียวกันคือเพื่อตั้งคำถามต่อรัฐมนตรีในลักษณะที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือปากเปล่า (ช่วงการซักถาม (Question Time)) และเพื่อเรียกร้องคำตอบให้สาธารณชนรับรู้

- **คำถามเป็นลายลักษณ์อักษรและปากเปล่า:** เป็นกระบวนการในระบบรัฐสภาที่จะมีการจัดสรรเวลาบางส่วนไว้สำหรับการตั้งคำถามต่อรัฐมนตรี สมาชิกสภาสามารถถามคำถามได้ไม่ว่าจะมาจากฝ่ายรัฐบาลหรือฝ่ายอื่นๆ โดยในระบบรัฐสภา รัฐมนตรีเหล่านี้มักจะนั่งอยู่ในสภาในฐานะสมาชิกอยู่แล้ว และอาจมีการซักถามต่อเนื่องโดยสมาชิกคนอื่นๆ เพิ่มขึ้นได้ โดยมากข้อกำหนดให้ต้องตอบคำถามปากเปล่านั้นมักถูกบังคับใช้ด้วยการที่สมาชิกรัฐสภาเขียนคำถามต่อรัฐมนตรีลงเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วคำตอบของรัฐมนตรีจะถูกตีพิมพ์รวมอยู่ในบันทึกของสภา
- **การตั้งกระทู้ถาม:** การตั้งกระทู้ถามจะใช้ในระบบรัฐสภาที่มีการแบ่งแยกอำนาจชัดเจน โดยรัฐมนตรีไม่ได้นั่งอยู่ในสภาเป็นปกติและเพราะเหตุนี้จึงต้องได้รับการเชิญเข้ามาয়รัฐสภาเพื่อมาตอบคำถามจากสมาชิก และจะต้องมีการแจ้งให้รัฐมนตรีทราบล่วงหน้าในกรณีที่จะมีการตั้งกระทู้ถามเพื่อให้มีเวลาเตรียมตัวมาเข้าร่วมการประชุมสภา และในบางรัฐสภา การตั้งกระทู้ถามสามารถนำไปผูกไว้กับการอภิปรายไม่ว่างใจรัฐมนตรีคนใดคนหนึ่งหรือไม่ว่างใจรัฐบาลได้

ประเทศศรีลังกา: การกดดันรัฐบาลผ่านกลไกรัฐสภาให้ดำเนินการสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ในประเทศศรีลังกา ช่วงการซักถาม (Question Time) ถือเป็นโอกาสของสมาชิกรัฐสภาที่จะซักถามรัฐมนตรีเกี่ยวกับความคืบหน้าของการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในแต่ละข้อ เว็บไซต์รัฐสภาของศรีลังกานับเป็นแนวปฏิบัติที่ดี (good practice) สำหรับประเทศอื่นๆ เนื่องจากมันถูกใช้เป็นกลไกให้สมาชิกรัฐสภาสามารถแสดงความมุ่งมั่นที่จะจัดการให้เกิดการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อสาธารณชน และทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลจากรัฐบาลเกี่ยวกับสิ่งที่รัฐบาลกำลังทำอยู่ (และที่ยังไม่ได้ทำ)

สมาชิกรัฐสภาจากประเทศอื่นๆ อาจใช้เว็บไซต์รัฐสภาของศรีลังกาเป็นต้นแบบของแนวทางในการตั้งข้อซักถามที่สามารถนำมาปรับใช้ในประเทศของตนเองได้ ตัวอย่างเช่น ใน พ.ศ. 2557 สมาชิกรัฐสภาคนหนึ่งได้ใช้ช่วงการซักถามเพื่อขอข้อมูลจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและแผนยุทธศาสตร์ (Minister of Finance and Planning) เกี่ยวกับเส้นแบ่งระดับความยากจนในแต่ละพื้นที่ โดยใช้คำถามดังต่อไปนี้

- ท่านรัฐมนตรีทราบหรือไม่ว่ากรมสำมะโนประชากรและสถิติแห่งชาติ (Department of Census and Statistics) ได้เผยแพร่เส้นแบ่งระดับความยากจน (District Poverty Line) เป็นประจำทุกเดือนตามค่าใช้จ่ายขั้นต่ำต่อคนต่อเดือนที่สามารถตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานได้
- ขอให้ท่านรัฐมนตรีแจ้งแก่สภาในประเด็นต่อไปนี้ได้หรือไม่:
 - (1) เส้นแบ่งระดับความยากจนอย่างเป็นทางการล่าสุดสำหรับเขตโคลัมโบ และ
 - (2) รายการความต้องการขั้นพื้นฐานที่ใช้ในการคำนวณเส้นแบ่งระดับความยากจนดังกล่าว
- หากแจ้งไม่ได้ เป็นเพราะเหตุใด

โปรดดู: www.parliament.lk/en/business-of-parliament/parliamentary-questions.

ไม่ว่าจะใช้รูปแบบการตั้งคำถามประเภทใด กลไกการซักถามเหล่านี้อาจเป็นวิธีที่มีประโยชน์ยิ่งสำหรับสมาชิกรัฐสภาแต่ละคนในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะขึ้นมาพูดถึงในสภา และเพื่อเรียกร้องคำตอบจากรัฐบาลว่ารัฐบาลกำลังทำอะไรเพื่อบรรลุเป้าหมายเหล่านั้น การตั้งคำถามอาจเป็นส่วนหนึ่งของการตรวจสอบภาพรวมการวางแผนและขั้นตอนการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ (เช่น การจัดทำแผนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแห่งชาติอยู่ในขั้นตอนใดแล้ว หรือเมื่อไหร่จะมีการนำไปหรือในรัฐสภา) หรืออาจเป็นเรื่องที่เฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้น เช่น การสอบถามถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อใดข้อหนึ่ง (เช่น รัฐบาลกำลังทำอะไรเพื่อแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 10) นอกจากนี้ ยังสามารถตั้งคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมเฉพาะอย่างที่เกี่ยวข้องกับแต่ละเป้าหมาย (เช่น รัฐบาลกำลังทำอะไรเพื่อส่งเสริมการเข้าถึงบริการโดยสถาบันการศึกษาสายอาชีพในจังหวัด XX ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 4.4)

คำถามเพื่อการทบทวน

- ระเบียบขั้นตอนของรัฐสภาของท่านอนุญาตให้มีการตั้งคำถาม ไม่ว่าจะผ่านการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรหรือปากเปล่า และการตั้งกระทู้ถาม เพื่อเรียกร้องให้รัฐมนตรีของรัฐบาลแสดงความรับผิดชอบหรือไม่ หากไม่แล้ว อะไรคือจุดอ่อนของระบบในปัจจุบัน และจะแก้ไขได้อย่างไร
- สมาชิกรัฐสภาที่ไม่ใช่ฝ่ายรัฐบาลมีเวลาและโอกาสเพียงพอในการตั้งคำถามทั้งเป็นลายลักษณ์อักษรและปากเปล่าและตั้งกระทู้ถามอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ หากไม่แล้ว มีวิธีใดที่จะช่วยปรับปรุงแนวปฏิบัติที่เป็นอยู่ได้บ้าง
- ในการตั้งกระทู้ถามและการให้คำตอบและการซักถามและการตอบทั้งที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือปากเปล่า มีการถ่ายทอดสดและเผยแพร่ลงในเว็บไซต์ของรัฐสภาหรือไม่ มีการเตรียมการรองรับการถามตอบเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ และมีข้อกำหนดให้ต้องเผยแพร่ข้อความเหล่านี้หรือไม่ หากไม่แล้ว จะทำอย่างไรให้ข้อมูลจากขั้นตอนเหล่านี้ได้รับการเผยแพร่ไปสู่สาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพ

VII. การทำหน้าที่ผู้แทน: การมีส่วนร่วมของประชาชนและการอำนวยความสะดวกเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชน

หน้าที่หลักของรัฐสภา

การเป็นตัวแทน

ในการทำหน้าที่บัญญัติกฎหมายและการกำกับดูแลนั้น รัฐสภาจะเป็นตัวแทนของผู้ที่เลือกพวกเขาเข้ามาทำงานในรัฐสภา เพื่อให้รัฐสภารักษาความชอบธรรมได้เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องแสดงความรับผิดชอบต่อผู้ลงคะแนนให้อย่างเป็นทางการ เป็นระบบตลอดการดำรงตำแหน่ง ไม่ใช่ระหว่างช่วงเลือกตั้งเท่านั้น ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ประชาชนควรมีโอกาสอย่างเพียงพอในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานของรัฐบาลและสมาชิกสภาแต่ละท่าน

ความชอบธรรมของรัฐสภาและสมาชิกรุ่นนั้นมาจากการที่พวกเขาได้รับเลือกมาเพื่อเป็นตัวแทนของประชาชนในประเทศ (หรือในรัฐหรือจังหวัด) สมาชิกนั่งอยู่ในสภาเพื่อตัดสินใจแทนประชาชนทุกคน ซึ่งหมายความว่าทั้งรัฐสภาและสมาชิกแต่ละคนจำเป็นต้องคิดหาวิธีการที่จะเข้าถึงประชาชนเพื่อรับรู้ถึงความต้องการ ข้อคิดเห็นและความกังวลของพวกเขาอย่างเป็นประจำ เพราะหากทำเช่นนั้นไม่ได้ อาจส่งผลเสียต่อความชอบธรรมของสถาบันโดยรวม และอาจทำให้สมาชิกแสดงความรับผิดชอบได้ลำบากในการเลือกตั้งครั้งต่อไป

นอกจากข้อกำหนดทางรัฐธรรมนูญให้รัฐสภาทำหน้าที่เป็นตัวแทนประชาชนแล้ว ยังมีเหตุผลในทางปฏิบัติและทางกฎหมายที่สนับสนุนการมีส่วนร่วมของสาธารณะอย่างมีประสิทธิภาพอีกด้วย เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16 เรียกร้องให้สถาบันของรัฐ (ซึ่งรวมถึงรัฐสภา) ดำเนินการโดยไม่แบ่งแยก และเรียกร้องให้ประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมทางการเมืองโดยไม่คำนึงถึงอายุ เพศ ความสมบูรณ์ทางร่างกาย เชื้อชาติ ชาติพันธุ์ ถิ่นกำเนิด ศาสนา สถานะทางเศรษฐกิจหรือสถานะอื่นใด ดังนั้น ประเทศที่ได้ต้องการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้นั้นจะมีพันธกิจโดยกลายที่จะต้องสร้างรัฐสภาที่ไม่แบ่งแยกและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นในปีต่อไป

สมาชิกรัฐสภาไม่อาจเป็นผู้เชี่ยวชาญในทุกหัวข้อที่ได้รับมอบหมายให้พิจารณาได้ แต่พวกเขาต้องแสดงความรับผิดชอบต่อประชาชนที่ทำงานและใช้ชีวิตภายใต้กฎหมายที่พวกเขาอนุมัติและงบประมาณที่พวกเขาจัดสรรด้วยการหารือกับประชาชนในวงกว้างเกี่ยวกับกระบวนการที่ส่งผลกระทบต่อพวกเขา การมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้นของพื้นที่จะส่งเสริมให้การตรากฎหมายและการจัดสรรงบประมาณมีคุณภาพสูงขึ้น และเพิ่มโอกาสที่จะทำให้เกิดการยอมรับและความพึงพอใจในระดับสาธารณะ ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่า

ว่าสมาชิกรัฐสภาจะต้องเห็นด้วยกับข้อกังวลของประชาชนทุกข้อ แต่หมายความว่าสมาชิกรวมปฏิบัติหน้าที่ของตนได้ดียิ่งขึ้นหากได้รับฟังเสียงของประชาชนในวงกว้างแล้วถอดบทเรียนจากการปรึกษาหารือเหล่านี้มาเตรียมการสำหรับกรลงคะแนนเสียงหรือการคัดค้านต่างๆ ในรัฐสภา

ประโยชน์ของบทสนทนาสาธารณะในงานของรัฐสภานั้นสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กับการปฏิบัติตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเช่นกัน เป็นเรื่องสำคัญในการสร้างกรอบกฎหมายและจัดสรรเงินทุนเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อต่างๆ ว่าจะต้องมีพื้นฐานอยู่บนความเข้าใจเชิงลึกและมุมมองจากประชาชนผู้ได้รับผลกระทบและผลประโยชน์จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ทั้งนี้ ประชาชนจะต้องเล็งเห็นว่าเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นเป็นชุดเป้าหมายในการปฏิบัติงานที่สามารถช่วยให้คุณภาพชีวิตและชุมชนของพวกเขาดีขึ้น

เราได้พูดถึงการทำงานเฉพาะด้านของสมาชิกรัฐสภาในฐานะสมาชิกสภานิติบัญญัติไปแล้ว ซึ่งเป็นการทำงานในรัฐสภาเพื่อนำมาซึ่งการปฏิรูปเชิงนโยบายเพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศ อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงสำหรับสมาชิกของรัฐสภาส่วนใหญ่ก็คือ พวกเขายังได้รับการร้องขอให้ตอบสนองความต้องการและบรรเทาความกังวลของประชาชนอยู่เสมอ สมาชิกรัฐสภาจะได้รับข้อความ สายโทรศัพท์ และคำร้องผ่านช่องทางส่วนตัวมากมายในแต่ละวัน เพียงการตอบคำร้องขอต่างๆ เหล่านี้ก็อาจทำเป็นงานประจำเต็มเวลาได้เลยทีเดียว

ความท้าทายสำหรับสมาชิกรัฐสภาหลายคนคือการเริ่มต้นและรักษาบรรยากาศการสนทนากับประชาชนโดยมุ่งเน้นอยู่ในเรื่องนโยบาย มีวัตถุประสงค์เพื่อเปิดรับความคิดเห็นจากผู้มีสิทธิ์ออกเสียงอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้รัฐสภาได้รับข้อมูลเชิงลึกที่กลั่นมาจากประสบการณ์ของประชาชน และเพื่อให้แน่ใจได้ว่ากฎหมายที่ผ่านการเห็นชอบ รวมถึงการกำกับดูแลของรัฐสภานั้นจะสะท้อนประโยชน์และความกังวลของประชาชน

ประเทศแอฟริกาใต้: กรอบการมีส่วนร่วมของประชาชน

มาตรา 59 ของรัฐธรรมนูญแห่งประเทศแอฟริกาใต้ (พ.ศ. 2539) ระบุว่าสมัชชาแห่งชาติ (National Assembly) จะต้อง “อำนวยความสะดวกให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการนิติบัญญัติและกระบวนการอื่นๆ ของสมัชชาและคณะกรรมการของสมัชชา” เพื่อปฏิบัติตามมาตรานี้ กรอบการมีส่วนร่วมของประชาชนประจำปี พ.ศ. 2556 (2013 Public Participation Framework) ได้ให้การรับรองการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยแบ่งออกเป็นสี่ระดับ ดังต่อไปนี้

- ระดับที่ 1: ให้ข้อมูลผลงานของรัฐสภาและรัฐบาลแก่ประชาชน
- ระดับที่ 2: ปรีกษาและสอบถามความคิดเห็นจากประชาชน
- ระดับที่ 3: จัดทำช่องทางสำหรับการสนทนาแลกเปลี่ยนเพื่อให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วม
- ระดับที่ 4: ร่วมมือกับประชาชนโดยการสร้างโอกาสให้ประชาชนเข้ามาเป็นหุ้นส่วน

แม้จะมีบทบัญญัติเหล่านี้ในรัฐธรรมนูญ แต่เมื่อไม่นานมานี้มีงานวิจัยระบุว่ายังคงมีการฟ้องร้องผ่านศาลเพื่อบังคับใช้บทบัญญัติอยู่ในกรณีที่รัฐบาลและสภานิติบัญญัติกระทำการบกพร่อง และในเวลาที่เกิดกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนไม่กระจายทั่วถึงเท่าที่ควร

ที่มา: http://www.parliament.gov.za/live/content.php?Item_ID=304 และ [http://www.krepublishers.com/02-Journals/JSS/JSS-39-0-000-14-Web/JSS-39-3-14-Abst-PDF/JSS-39-3-275-14-1620-Mubangizi-B-C/JSS-39-3-275-14-1620-Mubangizi-B-C-Tx\[4\].pdf](http://www.krepublishers.com/02-Journals/JSS/JSS-39-0-000-14-Web/JSS-39-3-14-Abst-PDF/JSS-39-3-275-14-1620-Mubangizi-B-C/JSS-39-3-275-14-1620-Mubangizi-B-C-Tx[4].pdf)

ด้านล่างนี้คือวิธีการต่างๆ ที่สมาชิกรัฐสภาและรัฐสภาสามารถใช้เพื่อสร้างบทสนทนากับประชาชน

การพูดคุยระดับท้องถิ่น: ไม่ว่าจะอยู่ในเขตเลือกตั้งหรือภายในชุมชน สมาชิกรัฐสภาสามารถจัดเวทีสาธารณะได้ทั้งแบบทางการหรือไม่เป็นทางการ ซึ่งประชาชนจะมีโอกาสแบ่งปันความคิดเห็นในประเด็นต่างๆ (เช่น เกี่ยวกับร่างกฎหมายที่ยังอยู่ในขั้นตอนของการพิจารณาหรือระดับการศึกษาภายในชุมชน) หรืออาจเป็นการหารือโดยทั่วไปเพื่อพูดถึงประเด็นปัญหาต่างๆ

การให้คำปรึกษาสาธารณะ: ตามที่ระบุไว้ในส่วน VI ข้างต้น คณะกรรมการของรัฐบาลควรเปิดให้ภาคประชาสังคมและสาธารณชนเข้ามามีส่วนร่วมเมื่อต้องพิจารณาร่างกฎหมายหรือทำการสอบสวนในเรื่องต่างๆ การปรึกษาดังกล่าวอาจจัดขึ้นอย่างไม่เป็นทางการ (เช่น เวทีสาธารณะและการประชุมสรุปผล) ไปจนถึงรูปแบบที่เป็นทางการยิ่งขึ้น (เช่น ประชาพิจารณ์) และอาจมีเนื้อหาเฉพาะทาง (เช่น แบบสำรวจ) ไปจนถึงเนื้อหาแบบง่าย (เช่น ข้อความเชิญชวนผ่านเอสเอ็มเอส) การปรึกษาแลกเปลี่ยนนั้นอาจมาในรูปแบบของการมีส่วนร่วมแบบเสมือนจริง ซึ่งรวมถึงการให้ข้อคิดเห็นผ่านช่องทางออนไลน์ และสื่อสังคมออนไลน์

คณะทำงานให้การช่วยเหลือประเทศอัฟกานิสถานของสหประชาชาติ (UNAMA)

การประชุมสรุปผล Dai Kundi ประจำปีครั้งที่สามที่ประเทศอัฟกานิสถานในเดือนมกราคม พ.ศ. 2555 ภาพโดย Aurora Verceles Alambra

ประเทศกานา: การเชื่อมรัฐสภากับประชาชนและการประยุกต์ใช้กับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ในปี พ.ศ. 2558 คณะกรรมาธิการประกันคุณภาพรัฐบาลของรัฐสภาแห่งชาติกานา (Committee on Government Assurances of the Parliament of Ghana) ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากพันธมิตรภายนอก ได้เปิดตัวช่องทางทางเว็บไซต์ที่ประชาชนสามารถใช้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานที่ดำเนินการอยู่ และบอกเล่าถึงข้อกังวลต่างๆ เกี่ยวกับการดำเนินงานของรัฐบาลภายในชุมชนของตนเอง ประชาชนจำนวนมากได้ให้ความสนใจเข้ามาใช้งานเครื่องมือนี้ทั้งแบบออนไลน์และออฟไลน์ ส่งผลให้คณะกรรมาธิการสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น “ตัวเปลี่ยนเกม” นี้ได้ช่วยให้บรรดากรรมการสามารถเข้าถึงความต้องการของท้องถิ่นได้โดยตรง และช่วยให้มั่นใจได้ว่าเสียงของประชาชนจะได้รับการรับฟังในระหว่างการพิจารณา

ที่มา: Ekow Essabra-Mensah, “Connecting Citizens to parliament initiative records massive success,” B&FT Online, 24 พฤษภาคม 2559, <http://thebftonline.com/business/economy/19095/connecting-citizens-to-parliament-initiative-records-massive-success-.html>.

การหารือในพรรคการเมือง: สมาชิกรัฐสภาส่วนใหญ่มักเป็นตัวแทนของพรรคการเมืองพรรคใดพรรคหนึ่ง โดยปกติแล้วพรรคการเมืองเหล่านี้จะมีโครงสร้างแบบสาขา โดยสมาชิกสามารถทำความเข้าใจมุมมองของกลุ่มคนที่ให้การสนับสนุนพวกเขาผ่านสาขาเหล่านั้นหรือผ่านการประชุมที่พรรคจัดขึ้น

การเป็นพันธมิตรกับภาคประชาสังคม: ในแต่ละหัวข้อหรือประเด็นที่รัฐสภาจะต้องตัดสินใจ มักมีโอกาสสูงที่จะมีหน่วยงานภาคประชาสังคมในพื้นที่หรือในระดับประเทศที่ทำงานผลักดันในประเด็นนั้นๆ อยู่แล้ว การสร้างพันธมิตรกับองค์กรเหล่านี้ไม่ว่าจะองค์กรเดียวหรือมากกว่านั้น จะช่วยเพิ่มศักยภาพการเข้าถึงประชาชนให้กับรัฐสภา (หรือสมาชิกรัฐสภาแต่ละคน) และทำให้มั่นใจได้ว่าเสียงที่ปรกตจะไม่ได้รับการรับฟัง จะได้รับโอกาสให้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการ

สื่อสังคมออนไลน์และเทคโนโลยีแบบใหม่: การที่ประชาชนสามารถเข้าถึงโทรศัพท์มือถือและอินเทอร์เน็ตได้อย่างกว้างขวางขึ้นได้เปิดโอกาสให้รัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาสามารถดึงพวกเขาเข้ามามีส่วนร่วมในบทสนทนาเกี่ยวกับงานของรัฐสภา และถามหาความคิดเห็นและแนวคิดต่างๆ ได้อย่างต่อเนื่อง

แบบสำรวจ: ด้วยความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี ต้นทุนในการทำการสำรวจความคิดเห็นได้ลดลงไปอย่างมาก รัฐสภาและสมาชิกรัฐสภาหันมาใช้เครื่องมือออนไลน์กันเพิ่มมากขึ้นในการเปิดรับความคิดเห็นจากสาธารณะก่อนที่จะมีการพิจารณาร่างกฎหมายหรือเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการสอบสวนเพื่อกำกับดูแลงาน

การพบกันตัวต่อตัวและการประชุมกลุ่มเล็ก: สมาชิกรัฐสภาแต่ละคนสามารถจัดการพบปะกับประชาชนที่มีข้อกังวลหรือประเด็นปัญหาที่ต้องการพูดถึงแบบตัวต่อตัวหรือในการประชุมกลุ่มเล็ก

ก. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบัญญัติกฎหมาย

การบัญญัติกฎหมายที่หลายฝ่ายมีส่วนร่วมนั้นคือกระบวนการที่รัฐสภา กลุ่มต่างๆ ในรัฐสภา กรรมาธิการ หรือสมาชิกแต่ละคนของรัฐสภาพยายามดึงประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพิจารณาและตรวจสอบร่างกฎหมายที่ถูกส่งเข้ามาให้สภาพิจารณา

โดยปกติแล้ว ร่างกฎหมายภายใต้ระบบรัฐสภานั้นจะต้องผ่านการตรวจตราหลายขั้นตอน เหล่านี้รวมถึง “การอ่าน” จำนวนหลายครั้ง หรือการหารือกันภายในที่ประชุมใหญ่ของสภา ซึ่งประชาชนจะมีโอกาสมีส่วนร่วมกับกระบวนการได้มากที่สุดในขั้นตอนของคณะกรรมาธิการ โดยประชาชนสามารถเสนอความคิดเห็นภายในระยะเวลาที่เหมาะสม ก่อนจะไปถึงขั้นตอนการพิจารณาพัฒนาและแก้ไขร่างกฎหมายโดยรัฐสภาต่อไป

วิธีการเข้ามามีส่วนร่วมของสาธารณะที่พบมากที่สุดคือการจัดทำประชาพิจารณ์ ในประชาพิจารณ์นั้น คณะกรรมาธิการจะจัดงานประชุมขึ้นอย่างเป็นทางการ ซึ่งประชาชนที่สนใจ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ผู้เชี่ยวชาญ และภาคประชาสังคมต่างๆ จะได้รับการเชิญให้นำเสนอหรือเขียนถึงเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ หรือถึงเนื้อหาทั้งหมดของร่างกฎหมายอันใดอันหนึ่ง และการทำพิจารณ์เหล่านี้มักเปิดโอกาสให้สมาชิกของคณะกรรมาธิการได้สอบถามและรับฟังคำตอบจากผู้นำเสนออีกด้วย

แต่นอกเหนือจากการทำประชาพิจารณ์แล้วยังมีการพบว่าคณะกรรมการธิการของรัฐสภาจะสามารถดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นหากได้ออกจากอาณาเขตสภาไปจัดประชาพิจารณ์ตามภูมิภาคต่างๆ เพื่อให้กลุ่มคนและประชาชนได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นต่อร่างกฎหมาย แน่แน่นอนว่าการจัดทำประชาพิจารณ์ในภูมิภาคต่างๆ นั้นจำเป็นต้องใช้ทรัพยากรและความยินยอมของเจ้าหน้าที่ในการจัดการ แต่หากทำได้สำเร็จ คณะกรรมการธิการจะได้รับฟังผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในวงกว้างมากกว่าเคย และจะได้สัมผัสด้วยตาของตนเองว่าร่างกฎหมายนั้นๆ จะส่งผลกระทบต่ออย่างไรกับผู้คนในท้องที่ ส่วนการประชุมเสมือนจริงโดยใช้เทคโนโลยีก็อาจช่วยให้เกิดการมีส่วนร่วมในวงกว้างมากขึ้นจากระยะไกล

ประเทศจอร์เจีย: คณะกรรมการธิการด้านการเกษตรดึงเกษตรกรเข้ามามีส่วนร่วมในการปรับปรุงระบบสหกรณ์

หลังจากได้จัดทำแผนปฏิบัติการครอบคลุมระยะเวลาหลายปีเพื่อพัฒนาขีดความสามารถทางการเกษตรเสร็จสิ้นแล้ว (โดยได้รับการสนับสนุนจากโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ) คณะกรรมการธิการด้านการเกษตรของรัฐสภาจอร์เจีย (Agriculture Committee of the Parliament of Georgia) ก็ออกเดินทางไปเยี่ยมเยียนพื้นที่ต่างๆ และจัดทำประชาพิจารณ์นอกสภาในปี พ.ศ. 2557 พวกเขาเปิดโอกาสให้ชาวนาและบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเกษตรได้เข้ามามีส่วนร่วม ทำให้คณะกรรมการได้รับข้อเสนอแนะจำนวนมากเพื่อนำไปแก้ไขปัญหาและความกังวลต่างๆ ที่รัฐบาลเคยมองข้ามไป ในการทำประชาพิจารณ์แต่ละครั้งทั่วประเทศจะมีเกษตรกรอย่างน้อย 200 คนเข้าร่วมเสมอ และเกษตรกรส่วนใหญ่พูดถึงประเด็นเรื่องสหกรณ์ซึ่งเป็นกลไกพัฒนาเกษตรกรรมที่สำคัญของประเทศจอร์เจีย โดยคณะกรรมการได้นำเอาข้อเสนอแนะเหล่านี้มาใช้ในการดำเนินการแก้ไขและลงมติเห็นชอบกฎหมายสหกรณ์เพื่อยังประโยชน์ให้แก่เกษตรกรเหล่านั้น

Mid-term Review of the UNDP project Strengthening the System of Parliamentary Democracy in Georgia (มกราคม 2016)

นอกจากนี้ คณะกรรมการธิการหรือรัฐสภายังสามารถดำเนินการเชิงรุกเพื่อเผยแพร่ข้อมูลสู่สาธารณะเกี่ยวกับงานการตรวจสอบร่างกฎหมายที่กำลังทำอยู่ การเผยแพร่อาจทำผ่านการตีพิมพ์ร่างกฎหมาย (เช่น ทางหนังสือพิมพ์หรือช่องทางออนไลน์) การนัดประชุมตรวจสอบร่างกฎหมาย และการประกาศให้บุคคลและกลุ่มบุคคลต่างๆ เข้ามายื่นเรื่องได้

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภาของท่านได้จัดพิมพ์ร่างกฎหมายเพื่อกระตุ้นการมีส่วนร่วมจากประชาชนหรือไม่ ตัวอย่างเช่น โดยการอัปโหลดร่างกฎหมายบนเว็บไซต์ของรัฐสภาหรือโฆษณาเนื้อหาผ่านสื่อ
- ระเบียบขั้นตอนของท่านยอมให้ภาคประชาสังคมและประชาชนส่งข้อคิดเห็นเกี่ยวกับร่างกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการเขียน หรือการมาร้องเรียนด้วยตนเองหรือไม่
- รัฐสภาของท่านเอื้ออำนวยให้กับการมีส่วนร่วมของกลุ่มเปราะบางและกลุ่มคนชายขอบที่เสี่ยงต่อการถูกกีดกัน (ด้วยเรื่องเพศ อายุ ความพิการหรือการเป็นสมาชิกกลุ่มประชากรเฉพาะ) จากการมีส่วนร่วมกับรัฐสภาอย่างไร และมีมาตรการใดอยู่แล้วบ้างที่จะรับรองว่าเสียงของพวกเขาจะไปถึงรัฐสภาและสมาชิกรัฐสภา
- ในแง่ของแนวปฏิบัติที่ดีนั้น สมาชิกรัฐสภาได้เข้าถึงและหารือกับประชาชนเกี่ยวกับเนื้อหาของร่างกฎหมายก่อนที่จะนำไปพิจารณาในรัฐสภาหรือไม่
- เลขาธิการประจำรัฐสภาของท่านมีข้อมูลติดต่อขององค์กรภาคประชาสังคม นักวิชาการ และผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางไว้สำหรับการสอบถามถึงมุมมองของพวกเขาต่อประเด็นการปฏิรูปกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ เพื่อในกรณีที่มีการหารือกันถึงประเด็นเหล่านั้นในรัฐสภาหรือคณะกรรมการธิการ

ข. การเอื้อต่อการจัดทำงานงบประมาณแบบมีส่วนร่วม

รัฐสภาสามารถและควรให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดทำงานงบประมาณประจำปีของรัฐ แม้ว่าแต่เดิมนั้นการร่างและการเสนองบประมาณจะเป็นหน้าที่ของฝ่ายบริหาร แต่รัฐสภาในบางประเทศได้เปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วมตลอดวงจรการจัดทำงานงบประมาณ ซึ่งรวมถึงการปรึกษาหารือก่อนการจัดสรรงบประมาณเพื่อให้ทราบถึงมุมมองของประชาชนก่อนจะรับงบประมาณจากกระทรวงการคลัง การปรึกษาหารือก่อนรับงบประมาณสามารถกระทำผ่านคณะกรรมการการงบประมาณหรือคณะกรรมการการเงิน ซึ่งจะเป็นคณะกรรมการหลักในการตรวจสอบร่างงบประมาณก่อนที่สภาจะลงมติอนุมัติ อย่างไรก็ตาม รัฐสภาอาจขอรับคำปรึกษาเพิ่มเติมจากคณะกรรมการภาคส่วนอื่นๆ ให้กว้างขวางขึ้นก็ได้เช่นกัน

เทคโนโลยีแบบใหม่ ช่วยให้ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมแบบ “เรียลไทม์” ได้เมื่อมีการหารือเกี่ยวกับงบประมาณในรัฐสภา ที่ผ่านมามีเครื่องมือเหล่านี้ได้นำมาใช้กับงบประมาณของรัฐบาลท้องถิ่นเป็นหลัก (ดูในกล่องด้านล่าง) แต่ไม่มีเหตุผลใดที่เครื่องมือดังกล่าวจะนำมาปรับใช้กับรัฐสภาของประเทศไม่ได้ ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนสามารถให้ข้อเสนอแนะในประเด็นต่างๆ ของงบประมาณและบอกถึงผลกระทบที่พวกเขาจะได้รับ

ประเทศยูเครน: การจัดทำงานงบประมาณโดยประชาชน

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2557 เป็นต้นมาองค์กร Open North พร้อมทั้งพันธมิตรอย่างสถาบันประชาธิปไตยแห่งชาติเพื่อการต่างประเทศและการส่งเสริมสังคม (National Democratic Institute for International Affairs and Social Boost) ได้ทำงานร่วมกับสำนักงานเมืองอัจฉริยะ (Smart City Office) แห่งเมืองเคียฟเพื่อจัดหาวิธีการใหม่ในการรวบรวมความคิดเห็นจากประชาชนเพื่อการจัดเตรียมและการอนุมัติงบประมาณประจำปีของเมือง และได้มีการจัดทำช่องทางทางอินเทอร์เน็ตขึ้นโดยเฉพาะเพื่อให้ประชากรในเคียฟสามารถอ่านร่างงบประมาณประจำปีและมีโอกาสแบ่งปันข้อคิดเห็นโดยละเอียดเกี่ยวกับเนื้อหาของร่างในแต่ละรายการ รวมทั้งหัวข้อหลักและหัวข้อย่อยของร่างงบประมาณ โดยข้อมูลที่ี้จะได้ได้รับการจัดหมวดหมู่แล้วนำไปมอบให้ผู้แทนที่ได้รับเลือกตั้งเพื่อประกอบการตัดสินใจเรื่องการจัดสรรงบประมาณ

ช่องทางนี้เปิดใช้เพียงสองเดือนก่อนการอนุมัติงบประมาณประจำปีและมีผู้เข้าชมกว่า 8,000 คน พร้อมการให้ข้อคิดเห็นกว่า 1,000 รายการ

แม้ว่าในปัจจุบันจะมีเพียงรัฐบาลท้องถิ่นเท่านั้นที่ใช้เครื่องมือดังกล่าว แต่คณะกรรมการการรัฐสภาสามารถปรับใช้เครื่องมือนี้ในการพิจารณางบประมาณสำหรับแต่ละภาคส่วน ยกตัวอย่างเช่น คณะกรรมการการสามารถอัปเดตร่างงบประมาณประจำปีของรัฐที่กำลังอยู่ภายใต้การพิจารณาและพยายามขอความคิดเห็นจากภาคประชาชนและองค์กรภาคประชาสังคมที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่คณะกรรมการจะพิจารณาในรายละเอียดและให้ข้อเสนอแนะปรับแก้อย่างเป็นทางการต่อไป

ในขั้นสุดท้าย เมืองงบประมาณได้รับการอนุมัติแล้ว คณะกรรมการที่รับผิดชอบต่อการกำกับดูแลการนำงบประมาณไปใช้ เช่น คณะกรรมการการบัญชีสาธารณะ หรือคณะกรรมการการงบประมาณและการคลัง ควรปรึกษาหารือกับประชาชน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และภาคประชาสังคมเพื่อสำรวจว่าแต่ละรายการงบประมาณถูกนำไปใช้หรือไม่และอย่างไร บุคคลและกลุ่มบุคคลเหล่านี้เป็นผู้ที่รับทราบถึงผลกระทบของการใช้จ่ายงบประมาณโดยตรง ดังนั้นพวกเขาจึงเหมาะสมที่จะเป็นผู้แจ้งต่อคณะกรรมการการและรัฐสภาว่าเงินงบประมาณได้รับการนำไปใช้ที่เหมาะสมหรือไม่

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภาของท่านมีกระบวนการในการรวบรวมข้อคิดเห็นของประชาชนก่อนที่จะนำส่งงบประมาณสู่รัฐสภาหรือไม่
- รัฐสภาของท่านมีความสามารถในการใช้เครื่องมือแบบใหม่ ทางเทคโนโลยีเพื่อรองรับข้อเสนอแนะและแนวคิดจากประชาชนในระหว่างที่งบประมาณกำลังได้รับการหารือในรัฐสภาหรือไม่
- คณะกรรมการการกำกับดูแลงบประมาณประจำปีรัฐสภาของท่านเปิดให้ประชาชนมีส่วนร่วมในขณะที่พวกเขากำลังดูแลการใช้จ่ายอย่างไร

ค. ข้อมูลสาธารณะเพื่อการตรวจสอบการดำเนินการกฎหมายและนโยบาย

เช่นเดียวกับการกำหนดงบประมาณและบัญญัติกฎหมาย รัฐสภามีบทบาทสำคัญในการกำกับดูแลการบังคับใช้กฎหมายที่อนุมัติไปเพื่อให้แน่ใจว่าฝ่ายบริหารได้บังคับใช้ตามเจตนารมณ์ของรัฐสภา และเช่นเดียวกับในหน้าที่อื่นๆ ของรัฐสภา มีเครื่องมือจำนวนมากที่เราสามารถนำมาใช้เพื่อให้ประชาชนและภาคประชาสังคมมีส่วนร่วมในกระบวนการ ตามที่กล่าวถึงในตอนแรกเริ่มของส่วนนี้ เวทีพูดคุยสาธารณะ ข้อความเอสเอ็มเอส การเป็นพันธมิตรกับองค์กรท้องถิ่น แบบสำรวจ และเครื่องมืออื่นๆ ควรถูกนำมาใช้เพื่อให้ได้รับข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับผลกระทบและความท้าทายที่พบในกฎหมายที่ได้รับการอนุมัติโดยรัฐสภาและนำมาบังคับใช้อยู่ในขณะนี้

นอกจากการปรึกษาหารือกันในระดับสาธารณะแล้ว สมาชิกรัฐสภาแต่ละคนยังมีการติดต่อกับผู้คน ประชาชนในเขตเลือกตั้งและผู้ลงคะแนนเสียงในทุกวัน เพื่อรณรงค์หาแรงสนับสนุนสำหรับการทำงานกับรัฐบาลของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น การช่วยประชาชนสมัครขอรับการช่วยเหลือทางสังคมหรือทุนการศึกษาที่สามารถเป็นโอกาสให้สมาชิกรัฐสภาได้สังเกตเห็นถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นภายใต้กฎหมายที่บังคับใช้ในปัจจุบัน และเห็นว่าการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวนั้นส่งผลกระทบต่อบุคคลที่ทำงานภายใต้กฎหมายเป็นประจำทุกวันอย่างไร ซึ่งสมาชิกรัฐสภาจะทราบได้ว่ากฎหมายแต่ละฉบับใช้การได้หรือไม่ตามสภาพความเป็นจริง

ประเทศจอร์แดน: สมาชิกสตรีของรัฐสภาดึงประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งเข้ามามีส่วนร่วม

ในบรรดาสมาชิกรัฐสภาของรัฐสภาของจอร์แดนในปี พ.ศ. 2557 สมาชิกผู้หญิงเป็นเพียงเสียงส่วนน้อยมาก พวกเขาได้รับการเลือกตั้งเข้าสู่สภาด้วยเป้าหมายที่จะผลักดันให้สตรีจากทุกพรรคการเมืองและทุกกลุ่มสามารถทำงานร่วมกันเพื่อส่งเสริมประเด็นที่ส่งผลกระทบต่อสตรีและเด็กหญิง สมาชิกสภากลุ่มนี้ได้รับเงินสนับสนุนให้ทำงานเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกและผู้ลงคะแนนเสียงในประเทศจอร์แดนให้เข้มข้นมากยิ่งขึ้น ซึ่งรวมถึงการเปิดเวทีพูดคุยสาธารณะขึ้นทั่วประเทศ สมาชิกรัฐสภาหญิงต่างให้การสนับสนุนกันและกัน และต่างได้รับมอบหมายให้ดูแลแต่ละภูมิภาคเพื่อจัดเวทีพูดคุยสาธารณะในภูมิภาคดังกล่าวและรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนในพื้นที่ การมีส่วนร่วมนี้เน้นไปที่ผู้หญิงเพื่อให้แน่ใจได้ว่ามุมมองและผลประโยชน์ของพวกเขาจะได้รับการรวบรวมและนำมาปรับใช้โดยกลุ่มนักการเมืองสตรี (Women's Caucus) เพื่อเรียกร้องประเด็นสำคัญในรัฐสภา

ที่มา: DFID, Final Evaluation Report of the Westminster Foundation for Democracy Programme, พ.ศ. 2558 หน้า 36.

รัฐสภา คณะกรรมาธิการ และสมาชิกแต่ละคนจะต้องสร้างกลไกเพื่อรับฟังเสียงสะท้อนจากประชาชนให้เป็นกิจจะลักษณะ เพื่อให้มั่นใจได้ว่าประชาชนมีโอกาสดูแลแสดงความคิดเห็นและมุมมองในประเด็นต่างๆ อย่างต่อเนื่อง มีวิธีการหลากหลายในการบรรลุเป้าหมายนี้ ตัวอย่างเช่น คณะกรรมาธิการรัฐสภาบางคณะจะมีแผนยุทธศาสตร์ (หรือแผนปฏิบัติงาน) ที่ระบุเครื่องมือและวิธีการหลักในการมีส่วนร่วมของประชาชน และพยายามนำมาปรับใช้และคอยดูแลรักษาระบบดังกล่าว¹⁰ รัฐสภาที่มีแบบแผนในการทำงานสูงมักตั้งแผนการทำงานรายปีหรือตารางเวลาการบัญญัติกฎหมาย¹¹ ที่ระบุว่ารัฐสภาและคณะกรรมาธิการต่างๆ ควรใช้เครื่องมือดังกล่าวอย่างไรในการตรวจสอบร่างกฎหมายแต่ละฉบับหรือในการเปิดการสอบสวน รัฐสภาอื่นๆ อาจจัดตั้งศูนย์ข้อมูลรัฐสภาเพื่ออำนวยความสะดวกให้ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งสามารถแสดงความคิดเห็นต่อการทำงานของรัฐสภาได้¹²

10 ดูที่ Georgia Human Rights and Civil Integration Committee Actions Plan at <http://www.parliament.ge/en/saparlamento-saqmianoba/komitetebi/adamianis-uflebata-dacvisa-da-samoqalaqo-integraciis-komiteti/komitetis-samoqmedo-gegma>

11 ดูที่ British Columbia Legislative Assembly (Canada) at <https://www.leg.bc.ca/parliamentary-business/committees-calendar>

12 ดูที่ Latvian Parliamentary Information Centre at <http://www.saeima.lv/en/public-participation/receiving-visitors-and-arranging-guided-tours-1/saeima-visitor-and-information-centre>.

สมาชิกรัฐสภาจะได้เรียนรู้ว่าวิธีการใดเหมาะสมที่สุดในบริบทของสถานการณ์ที่ตนกำลังเผชิญอยู่ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับขนาดของเขต การเลือกตั้งของสมาชิกรัฐสภา (ตั้งแต่เขตการเลือกตั้งขนาดเล็กในท้องถิ่น ไปจนถึงเขตการเลือกตั้งระดับประเทศ) เครื่องมือที่ใช้ย่อมแตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อส่วนตัว การรวมตัวกลุ่มเล็กๆ ไปจนถึงการทำโพลสาธารณะและการทำแบบสอบถามออนไลน์ สิ่งสำคัญสำหรับสมาชิกรัฐสภาคือการสร้างเสริมและดำเนินการตามแผนที่จะทำให้เกิดการปรึกษาหารือกับประชาชนอย่างต่อเนื่องและเป็นประโยชน์ เพื่อให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งมีโอกาสอย่างเป็นทางการเป็นส่วนร่วมกับการทำงานของสมาชิกรัฐสภา

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภาของท่านมีกระบวนการให้ประชาชนสามารถแบ่งปันความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำกฎหมายต่างๆ ไปใช้อยู่เป็นประจำหรือไม่
- สมาชิกรัฐสภาแต่ละคนใช้วิธีการใดในการรับฟังปัญหาและข้อคิดเห็นจากประชาชนและผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย
- คณะกรรมาธิการรัฐสภาของท่านดึงประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการติดตามการบังคับใช้กฎหมายอย่างไร

ง. การเอื้อต่อการมีส่วนร่วมในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติในระดับท้องถิ่น

การนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติไม่ควรเป็นสิ่งที่สถาบันของรัฐนำไปบังคับใช้กับประชาชน แต่ควรจะเป็นการเปิดโอกาสให้ท้องถิ่นได้คิดหาแนวทางในการตอบสนองต่อเป้าหมายตามบริบทของชุมชนนั้นๆ เอง ดังนั้น สิ่งสำคัญคือการทำให้เกิดบทสนทนาเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนกับเจ้าหน้าที่และประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งจะช่วยให้พวกเขาสามารถแสดงออกได้ว่าต้องการจะเห็นเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้รับการนำไปปฏิบัติอย่างไรในชุมชนของตนเอง บทสนทนาดังกล่าวควรจะเป็นส่วนหนึ่งของปฏิสัมพันธ์ตามปกติระหว่างรัฐบาล รัฐสภา สมาชิกรัฐสภา และประชาชน

สมาชิกรัฐสภาบางคนได้รับเงินทุนเพื่อการพัฒนาเขตเลือกตั้งซึ่งอาจมาพร้อมอำนาจดุลยพินิจเต็มที่หรือบางส่วนในการใช้จ่ายในเขตเลือกตั้งของผู้รับทุน กองทุนเหล่านี้ยังคงเป็นประเด็นถกเถียงกันอยู่มาก เนื่องจากเกิดความกังวลเกี่ยวกับเรื่องการค้ากับดูแลการใช้เงินกองทุน อีกทั้งยังอาจเป็นการลดทอนอำนาจของรัฐบาลท้องถิ่นที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาอีกด้วย อย่างไรก็ตาม มีกองทุนประเภทนี้ผุดขึ้นเป็นจำนวนมากในช่วงสิบปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เพราะเริ่มมีผู้เล็งเห็นว่าสมาชิกรัฐสภาสามารถให้ข้อมูลได้ว่าบริเวณใดในเขตของตนที่ควรได้รับการพัฒนา

แต่ไม่ว่าสมาชิกจะได้รับเงินสนับสนุนเพื่อการพัฒนาเขตเลือกตั้งหรือไม่ การทำงานร่วมกับตัวแทนของรัฐบาลท้องถิ่นและชุมชนต่างๆ ไม่ว่าพวกเขาจะมาจากกลุ่มการเมืองใด เพื่อจัดทำแผนพัฒนาระดับท้องถิ่นก็ยังถือเป็นประโยชน์ โดยส่วนใหญ่ เจ้าหน้าที่หรือรัฐบาลท้องถิ่นจะเป็นผู้นำในการจัดเตรียมแผน แต่ในบางกรณี รัฐสภาอาจต้องเข้ามามีบทบาทเพิ่มขึ้นในการส่งเสริมการจัดทำแผน ซึ่งอาจรวมถึงการนัดประชุมหลายครั้งโดยเปิดให้ทุกฝ่ายมีส่วนร่วม และการสรุปความจำเป็นและความต้องการของประชาชนและภาคประชาสังคม อันจะนำไปสู่การสังเคราะห์วัตถุประสงค์หลัก วางยุทธศาสตร์และกรอบเวลาในการบรรลุวัตถุประสงค์ในแต่ละข้อ กระบวนการเหล่านี้สามารถทำได้รายปี หรือหากต้องใช้เวลาหลายปีก็ควรมีการจัดทำแผนรายปีเพื่อระบุถึงหลักไมล์ที่ต้องไปให้ถึงบนเส้นทางไปสู่เป้าหมายสูงสุด

หากสมาชิกได้รับเงินกองทุนเพื่อการพัฒนาเขตเลือกตั้ง เงินสนับสนุนนั้นอาจสามารถนำไปจัดสรรให้ครอบคลุมแผนทั้งหมดหรือบางส่วนได้ แต่หากไม่มีเงินกองทุน แผนดังกล่าวจะกลายเป็นแผนกลยุทธ์เพื่อการหาทุนสนับสนุนจากรัฐบาลและองค์กรอื่นๆ เพื่อนำมาแก้ปัญหาที่จำเป็นที่สุดในเขตเลือกตั้งและชุมชนของพวกเขา

โดยปกติ ในประเทศที่มีรัฐบาลท้องถิ่น (และหน่วยที่ได้รับการเลือกตั้งในรัฐบาลท้องถิ่น) แผนการพัฒนาท้องถิ่นจะถูกกำหนดขึ้นโดยมีรัฐบาลท้องถิ่นเป็นแกนนำ อย่างไรก็ตาม สมาชิกรัฐสภาสามารถใช้อำนาจและแหล่งเงินทุนของพวกเขา (ซึ่งรวมถึงกองทุนเพื่อการพัฒนาเขตเลือกตั้ง) มาสนับสนุนแผนในระดับท้องถิ่นได้ นอกจากนี้ สมาชิกรัฐสภายังอาจหาทางตรวจสอบว่าแผนการพัฒนาระดับท้องถิ่นและระดับประเทศมีความสอดคล้องกันและมีการให้ความสำคัญกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้อย่างชัดเจนในทั้งสองแผนหรือไม่

แต่ไม่ว่ากรณีใด บทบาทหลักของสมาชิกรัฐสภาคือการผ่านร่างกฎหมาย (ซึ่งรวมถึงกฎหมายงบประมาณ) และติดตามดูแลการนำไปใช้ผ่านบริการของรัฐบาล แผนการพัฒนานั้นจะต้องเกิดขึ้นจากการมีส่วนร่วมระหว่างประชาชนและรัฐบาล ทั้งนี้เพื่อให้ทุกภาคส่วนสนับสนุนแผนการพัฒนาและเป้าหมายระยะยาวของแผนร่วมกัน

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภาของท่านมีกองทุนเพื่อการพัฒนาเขตเลือกตั้งสำหรับสมาชิกหรือไม่ หากมี มีข้อกำหนดที่ระบุว่ากองทุนดังกล่าวจะต้องใช้จ่ายตามแผนการพัฒนาหรือไม่
- ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านจำเป็นต้องใช้เครื่องมือและแหล่งทรัพยากรใดบ้างเพื่อจะสามารถจัดทำ (หรือมีส่วนร่วมในการจัดทำ) แผนการพัฒนาเขตเลือกตั้งได้
- ควรมีการปรึกษารื้อกับชุมชน กลุ่มบุคคลและบุคคลใดบ้างในการจัดทำแผนการพัฒนาเขตเลือกตั้งในเขตของท่าน

VIII. บทบาทของรัฐสภาในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปรับใช้กับท้องถิ่น

ประสบการณ์การนำเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษไปปฏิบัติแสดงให้เห็นว่าระดับความสำเร็จจะเพิ่มสูงขึ้นเมื่อมีการนำเป้าหมายมาปรับใช้กับท้องถิ่นผ่านหน่วยงานและรัฐบาลท้องถิ่นที่ได้รับการมอบอำนาจอย่างเหมาะสม และเมื่อสถาบันท้องถิ่นเหล่านั้นได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการตั้งแต่เนิ่นๆ

สำหรับเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษนั้น ในบางกรณีมีผู้รู้สึกว่าการบังคับใช้ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ให้ชัดเจนและเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ “ค้ำถึงศูนย์กลางมากเกินไป” ซึ่งทำให้ขาดการมีส่วนร่วมและส่งผลให้ปัญหาความเหลื่อมล้ำของสังคมและภูมิภาคในประเทศยังคงอยู่ต่อไปได้ การเชื่อมโยงกันอย่างชัดเจนระหว่างความรับผิดชอบและการมีผู้แทน (ที่ระดับประเทศและระดับท้องถิ่น) จะทำให้เกิดการถ่วงดุลอำนาจที่สำคัญ อันจะนำไปสู่การกระจายทรัพยากรออกไปอย่างเท่าเทียมมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการมีส่วนร่วมที่เพิ่มขึ้นของสตรี วัยรุ่น รวมถึงบุคคลชายขอบและกลุ่มเปราะบางกลุ่มต่างๆ ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องกำหนดกลไกให้เกิดการสื่อสารสองทางระหว่างรัฐสภาระดับประเทศและเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่น และควรเป็นกลไกที่เชื่อมภาคประชาสังคมเข้ากับประชาชนด้วย โดยกลไกนี้ควรเป็นส่วนหนึ่งของแผนการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้ในแต่ละประเทศ

ด้วยเหตุนี้ รัฐสภาควรพยายามตรวจสอบให้แน่ใจว่าการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้นั้น นับตั้งแต่เริ่มต้นกำหนดแผนการพัฒนาแห่งชาติ ไปจนถึงการกำกับดูแลเมื่อนำแผนไปปฏิบัติ จะต้องเชื่อมโยงโดยตรงกับรัฐบาลระดับจังหวัดและระดับท้องถิ่น รวมถึงสภาย่อยต่างๆ นอกจากนี้ รัฐสภาควรจัดให้มีกลไกรองรับการมีส่วนร่วมขององค์กรในชุมชนและองค์กรภาคประชาสังคม เพื่อให้ความคิดเห็นที่มีคุณค่าของพวกเขาได้รับการสะท้อนออกมาในวิธีการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติในพื้นที่นั้นๆ และเพื่อให้เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกันในกระบวนการดังกล่าวตั้งแต่ระดับท้องถิ่น

ด้านล่างนี้คือวิธีบางประการที่รัฐสภาสามารถใช้ดำเนินการเพื่อให้มั่นใจว่าการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้นั้นจะมีการประสานกับรัฐบาลย่อยและรัฐบาลระดับท้องถิ่น โดยที่ประชาชนทั่วประเทศก็ได้มีส่วนร่วมออกความคิดเห็นด้วย

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประเทศปากีสถาน

การประชุมขององค์กรสตรีในชุมชน “Shamatanzeem” ที่หมู่บ้าน “Padhana” และสภาสหภาพ “Dheenda” ของอำเภอ Haripur เพื่ออภิปรายปัญหาทั่วไป

- ขณะพิจารณาแผนพัฒนาประเทศ ให้พยายามเพิ่มการมีส่วนร่วมของประชาชนและรัฐบาลท้องถิ่นทั่วประเทศและนำข้อเสนอแนะมาประกอบการพิจารณา
- ในการออกกฎหมายที่ควบคุมหน่วยงานท้องถิ่น ควรกำหนดให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นและหน่วยงานกำกับดูแลเข้าไปขอรับคำปรึกษาจากประชาชนเป็นประจำเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการการตัดสินใจ
- ทบทวนงบประมาณประจำปีของรัฐเพื่อตรวจสอบว่ามีเงินทุนเพียงพอสำหรับกิจกรรมการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่นและการอบรมพลเมืองในเรื่องเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่
- เมื่อหน่วยงานระดับชาติจัดวางโครงการในระดับท้องถิ่น ให้ติดตามกระบวนการดำเนินโครงการเพื่อตรวจสอบว่ามีราคานี้ถึงบริบทท้องถิ่นและเปิดให้ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในโครงการหรือไม่
- จัดให้มีแหล่งทรัพยากรเพื่อให้คณะกรรมการรัฐสภาสามารถจัดทำประชาพิจารณ์และขอรับคำปรึกษาจากประชาชนนอกขอบเขตของรัฐสภาได้ ซึ่งรวมถึงการเยี่ยมชมภาคสนามและเวทีสาธารณะในท้องถิ่น นอกจากนี้ ยังสามารถลงทุนในเทคโนโลยีเพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมกับกิจการของคณะกรรมการจากระยะไกลแทน หรือทำเพิ่มเติมได้

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐบาลย่อยและรัฐบาลท้องถิ่นในประเทศของท่านมีบทบาทชัดเจนในขั้นตอนการกำหนดแผนการพัฒนาต่างๆ ของประเทศหรือไม่
- ระหว่างรัฐสภาและสภาระดับจังหวัดและระดับท้องถิ่น มีวิธีการแลกเปลี่ยนใดบ้างที่สามารถทำให้แน่ใจได้ว่าการพูดคุยแลกเปลี่ยนกันอย่างเปิดกว้างและเป็นประจำเกี่ยวกับปัญหาสำคัญต่างๆ ที่ส่งผลกระทบต่อพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาที่มีการพูดถึงภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน
- แผนการพัฒนาชาติมีการรับรองว่าบริบทท้องถิ่นที่เฉพาะเจาะจงจะได้รับการสะท้อนออกมาอย่างเพียงพอในการนำแผนไปใช้ หากไม่แล้ว จะสามารถเพิ่มกลไกใดเข้าไปได้บ้างเพื่อรับประกันในเรื่องดังกล่าว

IX. บทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐสภา

โดยธรรมชาติของตัวงาน สมาชิกรัฐสภาจำเป็นจะต้องทำได้ทุกอย่าง ความหลากหลายและซับซ้อนของปัญหาที่สมาชิกแต่ละคนจะต้องเผชิญในแต่ละวัน ไม่ว่าจะเป็นในการจัดการความต้องการภายในเขตเลือกตั้งไปจนถึงการทบทวนร่างกฎหมายต่างๆ ส่งผลให้พวกเขาจำเป็นต้องเรียนรู้หัวข้อที่หลากหลายภายในระยะเวลาอันสั้น โดยไม่ว่าจะมีพื้นเพอาชีพหรือประสบการณ์และความเชี่ยวชาญมาอย่างไร พวกเขาก็จะต้องพบเจอกับปัญหาที่ไม่เคยพบมาก่อน ดังนั้นแล้ว สมาชิกรัฐสภาจึงจำเป็นต้องพึ่งพาเจ้าหน้าที่รัฐสภาในแง่ของการสนับสนุนและการวิเคราะห์สรุป ซึ่งจำเป็นต่อการทำงานที่ต้องการความละเอียดอย่างการบัญญัติกฎหมาย

รัฐสภาแทบทุกรัฐสภารวมถึงบรรดาสมาชิกจะต้องพบกับความท้าทายในการทำงานร่วมกับฝ่ายบริหารซึ่งมีแหล่งทรัพยากรและความเชี่ยวชาญมากกว่าตนเอง พวกเขาจะต้องปฏิบัติงานภายใต้ข้อจำกัดเหล่านี้เพื่อที่จะดำรงบทบาทอันเป็นประโยชน์ในการตรวจสอบและติดตามร่างกฎหมายและงบประมาณ และแน่นอนว่าพวกเขาจะต้องเผชิญกับข้อจำกัดแบบเดียวกันนี้ในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ ซึ่งหมายความว่า รัฐสภาจะต้องประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ผู้มีความสามารถในการเข้าถึงข้อมูลและหลักฐานที่หนักแน่นและชัดเจน ที่จะมาช่วยให้คำแนะนำที่จำเป็นแก่สมาชิกรัฐสภาแต่ละท่านรวมถึงคณะกรรมการการได้อย่างทันที่ หากไม่มีเจ้าหน้าที่ผู้มีความสามารถเช่นนี้แล้ว รัฐสภาจะไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุถึงเป้าหมายได้

วิธีการที่เจ้าหน้าที่อาจใช้เพื่อช่วยสมาชิกรัฐสภาหาความรู้และข้อมูลที่เป็นต่อการประเมินประเด็นปัญหาได้อย่างถี่ถ้วนนั้น รวมถึงการบรรยายสรุป การทำพิจารณา การระบุผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การทำวิจัย และการสนับสนุนทั่วไปในการจัดเตรียมข้อแก้ไขหรือรายงานต่างๆ ที่ได้รับจากคณะกรรมการ เจ้าหน้าที่จะให้การสนับสนุนแก่รัฐสภา คณะกรรมการ และสมาชิกรัฐสภาในการพิจารณาตรวจสอบร่างกฎหมายต่างๆ รวมทั้งงบประมาณประจำปีของรัฐและการติดตามผลโครงการต่างๆ

นอกเหนือจากเจ้าหน้าที่ทั่วไปที่ทำงานกับสำนักเลขาธิการของรัฐสภาแล้ว ยังมีกลุ่มงานอีกสามกลุ่มที่พบได้บ่อยในการจัดแบ่งหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

- **เจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนคณะกรรมการการ:** คณะกรรมการการแต่ละชุดจะได้รับมอบหมายทีมเจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญการ ซึ่งมีทั้งเจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนด้านกฎหมาย ปรึกษากฎหมายและด้านขั้นตอน ทั้งนี้ เพื่อให้ความช่วยเหลือโดยตรงแก่ประธานและสมาชิกของคณะกรรมการการในการประชุม การทำพิจารณา หรือการพิจารณาต่างๆ
- **หน่วยชำนาญการ:** ในรัฐสภาบางแห่ง ทีมเจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญการจะแบ่งออกเป็นหน่วยตามความเชี่ยวชาญ ซึ่งอาจรวมถึงหน่วยกฎหมาย หน่วยวิจัย แผนกให้คำปรึกษาด้านขั้นตอน หน่วยสื่อสารกับบุคคลภายนอก/ประชาสัมพันธ์ ซึ่งหน่วยการทำงานเหล่านี้จะมีหน้าที่ในการให้คำแนะนำและสนับสนุนคณะกรรมการการและสมาชิกทั้งหมดโดยดูตามความต้องการเป็นหลัก
- **หน่วยงานชำนาญการเฉพาะด้าน:** ในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะจัดตั้งหน่วยงานย่อยขึ้นภายในรัฐสภาที่มีทรัพยากรเป็นของตัวเองอย่างเพียงพอและมีบทบาทเฉพาะที่เชื่อมโยงกับหน้าที่หลักของรัฐสภา หน่วยงานประเภทนี้ที่พบได้บ่อยที่สุดคือสำนักงบประมาณรัฐสภา ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ประจำการเป็นผู้ชำนาญการระดับสูงและจะเป็นผู้ทำการวิเคราะห์ห้อย่างเป็นอิสระให้กับคณะกรรมการการที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาและติดตามงบประมาณประจำปีของรัฐ นอกจากนี้ รัฐสภาบางแห่งยังได้จัดตั้ง “สถาบันรัฐสภา” ขึ้นมาเป็นกลุ่มวิจัยภายในที่จะช่วยรัฐสภาทำการวิเคราะห์วิจัยอย่างละเอียดด้วยระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์

ไม่ว่าจะใช้วิธีใดในการจัดกลุ่มเจ้าหน้าที่ทำงาน เจ้าหน้าที่ทุกคนจะต้องตระหนักถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและวิธีการนำไปปฏิบัติ รวมถึงรู้จักบุคคลหรือองค์กรที่มีบทบาทสูงในกระบวนการนี้ เจ้าหน้าที่ทุกคนจะต้องคำนึงถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน “ไว้ก่อนเสมอ” ในการทำงานแต่ละวันภายในภาคส่วนที่เป็นขอบเขตอำนาจของคณะกรรมการการนั้นๆ

สิ่งหนึ่งที่ต้องคำนึงถึงคือ แหล่งทรัพยากรที่จะเอื้อให้สมาชิกรัฐสภาเข้าถึงเจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญการได้นั้นมักมีจำกัด ในขณะที่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้นครอบคลุมเกือบทุกแง่มุมของการพัฒนาในประเทศหนึ่งๆ ดังนั้นการพัฒนาความสามารถของเจ้าหน้าที่ให้พวกเขาเข้าใจและเล็งเห็นความสำคัญ รวมทั้งคุ้นเคยกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและวัตถุประสงค์ของมัน จึงกลายเป็นความท้าทายอย่างยิ่ง แต่การนำเป้าหมายนี้ไปปฏิบัติจะขาดเจ้าหน้าที่และสมาชิกสภาที่มีกำลังและความสามารถไปไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เอง รัฐสภาควรหมั่นตรวจสอบหรือประเมินเจ้าหน้าที่ของสภาว่ามีขีดความสามารถและทรัพยากรเพียงพอในการทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ โดยการประเมินดังกล่าวจะช่วยให้นายกรัฐมนตรีสามารถระบุช่องโหว่ที่ต้องการการลงทุนเพิ่มเติมเพื่อให้รัฐสภาสามารถเข้าถึงข้อมูลพื้นฐานและนำเสนอบทวิเคราะห์ที่ได้ เพื่อที่รัฐสภาจะสามารถเป็นหน่วยงานหลักที่ช่วยขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในระดับประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประเทศแทนซาเนีย: การกำกับดูแลงบประมาณ

ประเทศแทนซาเนียปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบพหุพรรคมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2538 สมัชชาแห่งชาติแทนซาเนีย (National Assembly of Tanzania) เคยมีคณะกรรมการการคลัง (Finance Committee) ที่คอยตรวจสอบงบประมาณประจำปีของรัฐที่นำส่งโดยรัฐบาล แต่อำนาจของคณะกรรมการการคลังในการปรับแก้หรือปิดตงงบประมาณรายจ่ายในแต่ละส่วนนั้นมีจำกัด

ในปี พ.ศ. 2555 ด้วยการส่งเสริมจากโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติและเครือข่ายรัฐสภาแอฟริกาเพื่อการต่อต้านการทุจริต (African Parliamentary Network Against Corruption) ซึ่งเป็นหน่วยงานย่อยส่วนภูมิภาคขององค์กร GOPAC โฆษกสมัชชาแห่งชาติได้ระบุถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดการงบประมาณรูปแบบใหม่ ซึ่งเริ่มโดยการเปลี่ยนจากคณะกรรมการการคลังไปเป็นคณะกรรมการงบประมาณในปี พ.ศ. 2556

ในปีต่อมา สภาแห่งชาติได้จัดตั้งกรมการงบประมาณขึ้นพร้อมเงินทุนสนับสนุน ซึ่งประกอบด้วยพนักงานระดับชำนาญการจำนวน 20 คนที่เป็นผู้มีทักษะเฉพาะด้านการวิเคราะห์ทางเศรษฐกิจและการเงิน หน้าที่ของกรมคือการสนับสนุนการทำงานของคณะกรรมการงบประมาณเพื่อทบทวนงบประมาณประจำปีของรัฐก่อนการอนุมัติของสมัชชา นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการจัดทำเอกสารวิเคราะห์และงานวิจัยตามความต้องการของสมาชิกรัฐสภาและคณะกรรมการอื่นๆ อีกด้วย

ในขั้นตอนสุดท้ายของการปฏิรูปในปี พ.ศ. 2558 สมัชชาแห่งชาติได้อนุมัติกฎหมายงบประมาณซึ่งให้อำนาจเพิ่มเติมแก่คณะกรรมการงบประมาณในการปฏิเสธงบประมาณประจำปีของรัฐบางส่วนหรือทั้งหมด

ในขั้นต่อไป รัฐสภาส่วนใหญ่มักจัดทำแผนยุทธศาสตร์องค์กรที่ครอบคลุมระยะเวลาหลายปีโดยประเมินเอาจากความต้องการมีการระบุแผนงานเพื่อการปฏิรูปและจัดหาทรัพยากรที่จำเป็นสำหรับการเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติหน้าที่หลักของรัฐสภา โดยแผนการดังกล่าวถือเป็นพื้นฐานที่ดีอันจะผลักดันให้เกิดการจัดสรรทรัพยากรจากงบประมาณประจำปีของรัฐและจากเงินบริจาคเพื่อสนับสนุนการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติโดยรัฐสภา

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภาของท่านมีสมาชิกระดับชำนาญการที่มีหน้าที่วิเคราะห์งบประมาณและร่างกฎหมายให้แก่คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาโครงการที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่
- รัฐสภาของท่านมีการจัดการประเมินความต้องการเพื่อหาว่าการสนับสนุนหรือทรัพยากรอะไรจำเป็นต่อเจ้าหน้าที่ในการจัดทำบทวิเคราะห์ให้แก่คณะกรรมการและสมาชิกรัฐสภาแต่ละท่านหรือไม่
- รัฐสภาของท่านได้จัดทำและบังคับใช้แผนพัฒนาเชิงยุทธศาสตร์เพื่อหาวิธีเพิ่มขีดความสามารถในการผ่านร่างกฎหมายและกำกับดูแลรายจ่ายและการบังคับใช้ให้สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่

X. บทบาทของกลุ่มพรรคการเมืองในรัฐสภา

ไม่มีใครสามารถกล่าวถึงบทบาทของสมาชิกรัฐสภาได้โดยไม่พูดถึงว่าสมาชิกรัฐสภาส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่เป็นสมาชิกหรือผู้แทนของพรรคการเมืองทั้งสิ้น การทำงานร่วมกันผ่านความสัมพันธ์กับพรรคเหล่านี้จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของงานในรัฐสภา และช่วยให้เกิดการส่งเสริมและการสนับสนุนจุดยืนและแนวคิดต่างๆ ของพรรคการเมืองขึ้นได้ในสภา

การถกเถียงและการอภิปรายเป็นหัวใจหนึ่งของการทำงานในรัฐสภา พรรคการเมืองแต่ละพรรคจะจัดลำดับความสำคัญของแต่ละนโยบาย ร่างกฎหมายและการจัดสรรงบประมาณต่างๆ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตของพวกเขา ถึงแม้ว่าแต่ละพรรคการเมืองอาจมีวิธีการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนที่แตกต่างกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นพรรคใดหรือมีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างรัฐบาลอย่างไร ประเทศก็ยังคงต้องรายงานผลว่าประเทศสามารถดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายได้หรือไม่ ดังนั้น ในที่สุดแล้วพรรคการเมืองทุกพรรคจะต้องเลือกว่าพวกเขาอยากไปสู่เป้าหมายอย่างไร เพื่อนำเสนอแผนงานนี้ให้กับประชาชนในการเลือกตั้งแต่ละครั้ง

ก. กลุ่มพรรคการเมือง

ในรัฐสภาเกือบทุกรัฐสภาบนโลก สมาชิกที่ได้รับการเลือกตั้งในนามของพรรคการเมืองจะนั่งรวมกลุ่มกันเป็นพรรค¹³ ซึ่งกลุ่มเหล่านี้จะนัดหารือกันเป็นประจำเพื่อตกลงกันเรื่องยุทธศาสตร์ทางกฎหมายและจุดยืนเกี่ยวกับร่างกฎหมายต่างๆ รวมถึงการแก้ไขร่างและการตัดสินใจที่สำคัญอื่นๆ ของรัฐสภา นอกจากนี้ กลุ่มพรรคการเมืองในรัฐสภายังมีบทบาทในการอภิปรายนอกสภาผ่านพรรคการเมืองของตนอีกด้วย

หากสมาชิกกลุ่มพรรคการเมืองใดเป็นเสียงส่วนใหญ่ในรัฐสภา (ซึ่งขึ้นอยู่กับระบบของรัฐสภานั้นๆ) สมาชิกกลุ่มนั้นจะมีโอกาสอันดีในการรวมตัวกันสนับสนุนรัฐมนตรีและฝ่ายบริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบกำกับดูแลให้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนได้รับการนำไปปฏิบัติภายในประเทศหรือมีหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้โลกได้รับทราบถึงภารกิจที่รัฐสภาทำ วิธีการหนึ่งคือการจัดตั้งคณะทำงานเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน วัตถุประสงค์หลักของคณะทำงานคือการทำงานร่วมกับรัฐมนตรีและกระทรวงต่างๆ ในการกำกับดูแลการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ เพื่อให้มั่นใจได้ว่ามุมมองของสมาชิกพรรคการเมืองและผู้มีสิทธิเลือกตั้งได้รับการสะท้อนผ่านร่างกฎหมายและงบประมาณก่อนการนำเข้าสู่การพิจารณาในสภา คณะทำงานนี้ถือเป็นสนามให้พรรคการเมืองได้มีโอกาสซักซ้อมกันประเด็นต่างๆ ที่ฝ่ายค้านหรือกลุ่มเสียงส่วนน้อยอาจหยิบยกขึ้นมาพูด และให้พรรคได้หาจุดยืนที่ชัดเจนร่วมกันก่อนจะมีการเสนอร่างกฎหมายและงบประมาณในสภา นอกจากนี้ยังอาจใช้เป็นพื้นที่สำหรับการหารือประเด็นการแก้ไขร่างต่างๆ เมื่อสาธารณชนได้แสดงความคิดเห็นเข้ามาผ่านขั้นตอนทางรัฐสภาแล้ว เช่น การทำประชาพิจารณ์ของคณะกรรมการการเป็นต้น

สำหรับสมาชิกรัฐสภาฝ่ายค้าน เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนก็ยังเป็นเรื่องสำคัญที่ควรผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งในงานของพรรค บางระบบรัฐสภาจะมีรัฐบาลเงา ซึ่งเป็นรูปแบบหนึ่งของรัฐบาลทางเลือกอันประกอบด้วยสมาชิกรัฐสภาจากฝ่ายค้านหรือพรรคการเมืองเสียงส่วนน้อย ที่จะทำหน้าที่เป็นโฆษกของพรรคหรือแกนนำหลักสำหรับของงานกระทรวงต่างๆ ภายในรัฐบาล รัฐมนตรีเงาแต่ละคนควรมีความรู้และข้อมูลพร้อมเพื่อให้สามารถนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมาใช้วิเคราะห์การทำงานของกระทรวงต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในรัฐสภาประเภทอื่นๆ การแบ่งงานอาจขึ้นอยู่กับภูมิศาสตร์หรือปัจจัยอื่นๆ แต่ไม่ว่าจะแบ่งหน้าที่กันอย่างไร ฝ่ายค้านควรมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน และควรมีแนวคิดที่ดีว่าวิธีการนำเป้าหมายไปปฏิบัติควรเป็นอย่างไรเพื่อที่พวกเขาจะสามารถติดตามการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนของรัฐบาลได้อย่างดีที่สุด

นอกจากนี้ ยังเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องทำความเข้าใจว่า ในช่วงระยะเวลาของการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้นั้น (พ.ศ. 2558 - พ.ศ. 2573) กลุ่มพรรคการเมืองอาจย้ายจากการเป็นฝ่ายค้านไปเป็นฝ่ายรัฐบาล (หรือกลับกัน) ดังนั้น กลุ่มพรรคการเมืองแต่ละกลุ่มควรทราบถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนให้เป็นอย่างดี และควรมีความมุ่งมั่นในการนำไปปฏิบัติเพื่อให้แน่ใจได้ว่าการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลจะไม่ได้ส่งผลให้เกิดความล่าช้าโดยไม่จำเป็น

13 ในประเทศต่างๆ นั้น กลุ่มเหล่านี้จะเป็นที่รู้จักในชื่อที่ต่างกัน ซึ่งรวมถึงกลุ่มรัฐสภา กลุ่มนักการเมือง หรือพรรครัฐสภา

ข. กลุ่มระหว่างพรรคการเมือง

ในช่วงสิบห้าปีที่ผ่านมา ได้มีการรวมกลุ่มของสมาชิกรัฐสภาที่มีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันจากต่างค่ายพรรคการเมืองเกิดขึ้นในรัฐสภาเป็นจำนวนมาก กลุ่มข้ามพรรคเหล่านี้ถือเป็นโอกาสให้บรรดาสมาชิกที่มีความสนใจเหมือนกันได้พูดคุยแนวทางการส่งเสริมกฎหมายและนโยบายที่สะท้อนถึงความสนใจเหล่านั้น กลุ่มเหล่านี้ช่วยหลายกำแพงที่ขวางกั้นระหว่างพรรคลงและส่งเสริมการสนทนาระหว่างสมาชิก อันจะช่วยให้เกิดฉันทามติที่สามารถนำมาใช้ผลักดันต่อไปได้ภายในกลุ่มพรรคการเมืองต่างๆ และในรัฐสภาโดยรวม

กลุ่มข้ามพรรคที่พบได้บ่อยครั้งได้แก่กลุ่มนักการเมืองสตรี กลุ่มความร่วมมือระหว่างสองฝ่ายในรัฐสภา และกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายระดับภูมิภาคและระดับโลกของสมาชิกรัฐสภา (ตามที่ระบุไว้ในส่วน ง. ตอนที่ III)

เนื่องจากเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนครอบคลุมการพัฒนาทุกด้าน จึงมีความเป็นไปได้ที่จะเกิดการจัดตั้งกลุ่มต่างๆ ขึ้นเพื่อผลักดันประเด็นที่เป็นที่สนใจในกลุ่มสมาชิก ตัวอย่างเช่น กลุ่มนักการเมืองสตรีจะสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 5 (ความเท่าเทียมระหว่างเพศ) องค์การสมาชิกรัฐสภานานาชาติเพื่อการต่อต้านการทุจริต (GOPAC) จะส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 16 (ความรับผิดชอบ) ส่วนรัฐสภาสภาพภูมิอากาศ (Climate Parliament) ก็จะส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 7 (พลังงานสะอาด)

อย่างไรก็ดี เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนก็ยังคงเป็นโอกาสให้เกิดการทำงานข้ามกลุ่มได้ รัฐสภาบางแห่งเคยจัดตั้งคณะทำงานภายใต้เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ (และบางส่วนก็ได้กระทำเช่นนั้นเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนแล้วเช่นกัน) คณะทำงานดังกล่าวสามารถเป็นแหล่งความรู้และส่งเสริมหรือสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยรวมได้ นอกจากนี้ยังถือเป็นกลุ่มสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมการวางระบบที่จำเป็นในองค์กร (และระบุไว้ในคู่มือฉบับนี้) เพื่อให้รัฐสภาสามารถเป็นแกนหลักในการนำเป้าหมายเหล่านี้ไปปฏิบัติ

ประเทศปากีสถาน: คณะทำงานเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

เมื่อมีการรับเอาเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนมาปฏิบัติในเดือนกันยายน ปี พ.ศ. 2558 แล้ว สมาชิกแห่งชาติปากีสถาน (Pakistan National Assembly) ได้จัดตั้งคณะทำงานข้ามพรรคการเมืองของสมาชิกรัฐสภาจากกลุ่มพรรคการเมืองหลักทั้งหมด วัตถุประสงค์ของคณะทำงานดังกล่าวแบ่งออกได้เป็นสองประการ กล่าวคือ (1) เพื่อจัดเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและบทบาทของรัฐสภาในการนำหลักการไปปฏิบัติ และ (2) เพื่อสร้างพื้นที่ที่สมาชิกรัฐสภาพรรคการเมือง และรัฐสภาสามารถประสานงานกันในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้ได้

ดูเพิ่มเติม: “National Assembly Speaker Sardar Ayaz Sadiq Inaugurates SDG Secretariat,” 16 กุมภาพันธ์ 2559, <http://www.na.gov.pk/en/pressrelease.php?content=101>

การรวมกลุ่มของทุกพรรคการเมืองยังเป็นช่องทางที่ทำให้เกิดฉันทามติทางการเมืองและแรงสนับสนุนจากในพรรคที่หลากหลายภายในรัฐสภา กลุ่มดังกล่าวควรพยายามทำให้มั่นใจว่า ไม่ใช่เพียงสมาชิกรัฐสภาที่เป็นสมาชิกของกลุ่มเท่านั้นที่จะได้รับข้อมูล และได้มีส่วนร่วมในเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน แต่พวกเขาได้ช่วยประสานกับพรรคของตนเพื่อแบ่งปันความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อว่าพรรคการเมืองเหล่านั้นจะได้มีข้อมูลและมีส่วนร่วมกับเป้าหมายอีกต่อหนึ่งด้วย

คำถามเพื่อการทบทวน

- กลุ่มพรรคการเมืองต่างๆ ภายใต้รัฐสภาของท่านจัดระเบียบงานในลักษณะที่ส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ และมีการคำนึงถึงเป้าหมายเฉพาะข้อในช่วงการจัดระเบียบงานของพวกเขาหรือไม่
- รัฐสภาของท่านมีคณะทำงานเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ หากมี หน้าที่หลักของพวกเขาคืออะไร หากไม่มี หน้าที่ใดที่ท่านคาดหวังจากคณะทำงานนั้น
- กลุ่มข้ามพรรคกลุ่มใดสามารถจัดตั้งขึ้นในรัฐสภาของท่านเพื่อส่งเสริมเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเฉพาะข้อ และเป้าหมายเหล่านั้นสอดคล้องกับลำดับความสำคัญของการพัฒนาในแผนการพัฒนาแห่งชาติของรัฐบาลของท่านหรือไม่
- พรรคของท่านมีกลไกใดในการเรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนผ่านสมาชิกรัฐสภาของพวกเขา

XI. การสร้างความสามารถของสมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่รัฐสภาด้านเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

การนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปใช้คือความท้าทายของยุคสมัยนี้ ในฐานะสมาชิกรัฐสภา ท่านอาจหรืออาจไม่ได้ดำรงตำแหน่งอยู่ในปี พ.ศ. 2573 ซึ่งเป็นปีที่จะมีการประเมินว่าประเทศของท่านได้บรรลุเป้าหมายโดยสมบูรณ์หรือบางส่วน อย่างไรก็ตาม ท่านควรคำนึงถึงบทบาทของตนเองและของรัฐสภาโดยรวมในการวางระบบและหลักปฏิบัติ ที่จะทำให้ประเทศของท่านมีโอกาสในการประสบความสำเร็จสูงสุด เนื่องจากเรื่องนี้มิได้เป็นเพียงเรื่องของการประเมินเชิงข้อมูลและตัวเลขอันเป็นนามธรรมเท่านั้น แต่แท้จริงแล้วนี่คือโอกาสที่ประเทศของท่านจะได้ใช้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในการพัฒนาประเทศ และรื้อถอนปรกาศที่กีดขวางประชาชนและประเทศไม่ให้เป็นอิสระจากความยากจน และบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยทั่วกัน

ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ในการไปถึงถึงจุดนั้น ทุกรัฐสภาจะต้องเสริมสร้างความสามารถใหม่ๆ ขึ้นในตัวเอง แม้ว่ารัฐสภาของท่านอาจมีส่วนร่วมร่วมกับประชาชนและขอรับความคิดเห็นจากพวกเขาผ่านสมาชิกและคณะกรรมการอยู่แล้ว หรือแม้ว่ารัฐสภาของท่านอาจมีความสามารถในการทำงานวิจัยเชิงลึกและมีระบบรองรับการแสดงความคิดเห็นของประชาชนผ่านสมาชิกรัฐสภาอยู่แล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาทบทวนว่าระบบของท่านควรมีเครื่องมืออะไรเพิ่มเติมเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้ง 17 ข้อ

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประเทศมอลโดวา

เลขที่การรัฐสภาให้คำมั่นว่าจะส่งเสริมการจัดการทรัพยากรมนุษย์ที่ตอบสนองต่อเรื่องเพศเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ. 2559

รัฐสภาส่วนใหญ่ไม่ได้ถึงตามมาตรฐานที่จำเป็นต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รัฐสภาทั้งหมดจะต้องให้ความรู้เพิ่มเติมแก่สมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนและวิธีในการบูรณาการเป้าหมายเข้ากับงานประจำวัน เอกสารนี้ควรเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการพูดคุยกันว่ารัฐสภาของท่านจะมีส่วนร่วมในการนำวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน พ.ศ. 2573 และเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติอย่างไรในประเทศของท่าน คำถามที่อยู่ในท้ายของแต่ละส่วนถือเป็นโอกาสในการสำรวจตนเองถึงงานที่สภาของท่านทำอยู่ในปัจจุบัน และสิ่งที่ท่านอาจทำได้เพื่อให้สถาบันนี้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

รัฐสภาหลายแห่งเข้าใจถึงความสำคัญของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (และเป้าหมายที่มีอยู่ก่อน ได้แก่ เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ) ทุกระยะหนึ่งแล้ว พวกเขาได้พัฒนาผลิตภัณฑ์ความรู้และคู่มือที่สมาชิกรัฐสภาสามารถใช้ในการพิจารณาถึงเป้าหมายเหล่านี้ระหว่างที่พวกเขาเดินทางทำงานร่วมกับประชาชนและรัฐบาลอย่างต่อเนื่อง

ประเทศอินโดนีเซีย: คู่มือสำหรับสมาชิกรัฐสภาเพื่อไปสู่เป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ

ในปี พ.ศ. 2546 สภาผู้แทนราษฎรของประเทศอินโดนีเซียได้จัดตั้งคณะกรรมการแห่งรัฐสภาเพื่อเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษขึ้น และคณะกรรมการดังกล่าวได้จัดทำคู่มือสำหรับสมาชิกรัฐสภาเกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ โดยคู่มือนี้นำเสนอชุดคำถามสำคัญที่เกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษเพื่อให้สมาชิกรัฐสภาได้ใช้พิจารณาระหว่างการร่างกฎหมายและกำกับดูแลกิจการของรัฐบาล คู่มือดังกล่าวให้รายละเอียดแผนแม่แบบสำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนและเน้นย้ำว่าสมาชิกรัฐสภาทั้งในระดับประเทศและระดับภูมิภาค ควรสังเกตและตระหนักถึงประเด็นอะไรบ้าง ในขณะที่พวกเขาเดินทางลงพื้นที่และมีส่วนร่วมกับชุมชน

รัฐสภาบางแห่งอาจตระหนักว่ายังมีข้อจำกัดในสิ่งที่พวกเขาทำเองได้ เนื่องจากปัญหาการขาดแคลนเจ้าหน้าที่ หรือการขาดแคลนสมาชิกของรัฐสภาเอง เป็นต้น เพื่อเอาชนะข้อจำกัดเหล่านี้ ในบางครั้งรัฐสภาอาจจัดโครงการร่วมกับองค์กรต่างๆ เช่น โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ เพื่อช่วยในเรื่องของการเสริมสร้างความสามารถ การจัดเตรียมกรอบการทำงานด้านกฎหมาย และการสร้างเครื่องมือและกลไกในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เครื่องมือเหล่านี้อาจรวมถึงการอบรมเชิงปฏิบัติการ การสัมมนา การติดตาม และการโค้ชกันตัวต่อตัวสำหรับเจ้าหน้าที่และสมาชิกรัฐสภา

เมื่อนำมารวมกับแผนระยะยาวซึ่งได้อธิบายไว้ในส่วนอื่นของเอกสารฉบับนี้ การสนับสนุนโครงการรายวันและโครงการพิเศษเหล่านี้ อาจช่วยพัฒนาขีดความสามารถของรัฐสภาได้อย่างมีนัยยะสำคัญในการดำเนินงานเพื่อกลายเป็นพันธมิตรอย่างเต็มรูปแบบในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ

ประเทศซามัว: การอบรมสำหรับสมาชิกใหม่ของรัฐสภาในเรื่องเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

หลังการเลือกตั้งทั่วไปในประเทศซามัวเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2559 หน่วยงานสหประชาชาติหลายหน่วยงาน รวมถึงองค์การแรงงานระหว่างประเทศ และโครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ได้ร่วมมือกับสำนักงานเสมียนและสภานิติบัญญัติ (Office of the Clerk and Legislative Assembly) และกระทรวงต่างๆ เพื่อจัดโครงการอบรมหลังการเข้ารับตำแหน่งในหัวข้อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนสำหรับสมาชิกรัฐสภาที่ได้รับเลือกเข้ามาใหม่ โครงการดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิวัติสมาชิกใหม่ ซึ่งเป็นการให้โอกาสสมาชิกรัฐสภาได้ทำความเข้าใจบทบาทของพวกเขาในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติ และอธิบายว่ามีการสนับสนุนประเภทใดบ้างจากองค์กรสหประชาชาติและองค์กรอื่นๆ ในการดำเนินการภายในภาคหน้า

ที่มา: www.samoobserver.ws/en/18_03_2016/local/3791/Making-global-goals-Samoa%E2%80%99s-own.htm.

รัฐสภาที่อยากมีส่วนร่วมในการนำเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนไปปฏิบัติภายในประเทศของตนควรรวบรวมหลักฐานเพื่อขอรับการสนับสนุนจากองค์กรระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคในเรื่องการเงิน การให้คำปรึกษาเฉพาะทาง และแหล่งทรัพยากรอื่นๆ เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถของรัฐสภาและการมีส่วนร่วมของสาธารณะในการนำบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อต่างๆ

นอกจากองค์กรที่ให้การสนับสนุนตามที่ได้ระบุข้างต้นแล้ว รัฐสภาอาจหาทุนจากสถาบันการเงินระหว่างประเทศ เช่น ธนาคารอิสลามเพื่อการพัฒนา¹⁴ และธนาคารเพื่อการพัฒนาในระดับภูมิภาคอื่นๆ สถาบันเหล่านี้ก่อตั้งขึ้นส่วนหนึ่งก็เพื่อให้แน่ใจว่าประเทศสมาชิกจะสามารถเติมเต็มเป้าหมายการพัฒนาระยะยาวได้ ซึ่งรวมถึงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

สิ่งสำคัญสำหรับรัฐสภาที่มีความประสงค์จะมีส่วนร่วมกับการพัฒนาที่ยั่งยืน คือการนำเนื้อหาตามหนังสือคู่มือฉบับนี้ไปปรับใช้ รัฐสภาสามารถจัดทำการศึกษาความเป็นไปได้จากหลักฐาน หรือการประเมินความต้องการ โดยออกแบบจากข้อมูลต่างๆ ที่อยู่ในเอกสารนี้ ตัวอย่างจากนานาประเทศและการตอบคำถามเพื่อการพิจารณาทบทวน การประเมินดังกล่าวจะเป็นพื้นฐานการร้องขอการสนับสนุนและทรัพยากรที่จะทำให้เกิดเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นในการทำให้รัฐสภากลายเป็นพันธมิตรที่แข็งแกร่งในการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

คำถามเพื่อการทบทวน

- รัฐสภาของท่านมีแผนอะไรบ้างในการสร้างเสริมขีดความสามารถให้แก่เจ้าหน้าที่และสมาชิกรัฐสภา
- รัฐสภาของท่านมีแผนอะไรบ้างในการจัดทำและเผยแพร่ผลิตภัณฑ์ความรู้เกี่ยวกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนขึ้นโดยเฉพาะสำหรับประเทศของท่าน
- มีงบประมาณภายในเพียงพอสำหรับการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่และสมาชิกรัฐสภาและสำหรับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ความรู้หรือไม่
- มีการส่งเสริมจากองค์กรภายนอกอะไรบ้างที่จะช่วยในการสร้างเสริมขีดความสามารถให้แก่เจ้าหน้าที่และสมาชิกรัฐสภาในรัฐสภาของท่าน
- สถาบันการเงินระหว่างประเทศใดพร้อมที่จะให้แหล่งทรัพยากรในการช่วยเสริมสร้างขีดความสามารถและฝึกอบรมของรัฐสภา

14 World Bank - International Fund for Agricultural Development (IFAD) - European Investment Bank (EIB) - Asian Development Bank (ADB) - European Bank for Reconstruction and Development (EBRD) - CAF - Development Bank of Latin America (CAF) - Inter-American Development Bank Group (IDB, IADB) - African Development Bank (AfDB) - Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB) - Caribbean Development Bank (CDB) - Central American Bank for Economic Integration (CABEI) - East African Development Bank (EADB) - West African Development Bank (BOAD) - Black Sea Trade and Development Bank (BSTDB) - Economic Cooperation Organization Trade and Development Bank (ETDB) - Eurasian Development Bank (EDB) - New Development Bank (NDB) (formerly BRICS Development Bank)

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

<p>1 ขจัดความยากจน</p>	<p>2 ขจัดความหิวโหย</p>	<p>3 มีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี</p>	<p>4 มีคุณภาพด้านการศึกษา</p>
<p>5 ความเท่าเทียมระหว่างเพศ</p>	<p>6 การมีน้ำสะอาดและสุขอนามัยที่ดี</p>	<p>7 เข้าถึงพลังงานสะอาด</p>	<p>8 งานที่มีคุณค่าและการเติบโตทางเศรษฐกิจ</p>
<p>9 ส่งเสริมอุตสาหกรรม นวัตกรรม และโครงสร้างพื้นฐาน</p>	<p>10 ลดความเหลื่อมล้ำ</p>	<p>11 การตั้งถิ่นฐานและชุมชนอย่างยั่งยืน</p>	<p>12 การมีแบบแผน การผลิตและการบริโภคอย่างมีความรับผิดชอบ</p>
<p>13 การรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ</p>	<p>14 การใช้ประโยชน์จากมหาสมุทรและทรัพยากรทางทะเล</p>	<p>15 การใช้ประโยชน์จากระบบนิเวศทางบก</p>	<p>16 สังคมสงบสุขและธรรมาภิบาลที่เป็นที่พึงประสงค์</p>
<p>17 ส่งเสริมความร่วมมือเพื่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน</p>			

Empowered lives.
Resilient nations.

โครงการพัฒนาแห่งสหประชาชาติ ประจำประเทศไทย
 ชั้น 12 อาคารสหประชาชาติ ถนนราชดำเนินนอก
 เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร 10200
 โทร: +66(0) 2304-9191 โทรสาร: +66(0) 280-0556
 อีเมล: undp.thailand@undp.org
 เว็บไซต์: www.th.undp.org